

หลวงตานีพพาน

นิพพานสมัย

พิธีพระราชทานเพลิงถวายสรีระสังขาร

พระธรรมวิสุทธิมงคล

(หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน)

วันเสาร์ที่ ๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

ณ เมรุชั่วคราว วัดป่าบ้านตาด

อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

หลวงตานีพพาน

นิพพานสมัย

พิธีพระราชทานเพลิงถวายแก่สรีระสังขาร

พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน)

วันเสาร์ที่ ๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

ณ เมรุชั่วคราว วัดป่าบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

จัดทำถวายโดย

วัดป่าภูผาสอง อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา

“

ยถา สงฺการชานสฺมี
ปทมํ ตตฺถ ชาเยถ
เอวํ สงฺการญฺเตสุ
อติโรจติ ปณฺณยา

อุชฺฌิตสฺมี มหาปถ
สุจิตนุชํ มโนรม
อนนฺทญฺเต ปุณฺณชเน
สมฺมาสมฺพุทฺธสาวโกติ.

ดอกบัวมีกลิ่นหอมดี
เพิ่งเกิดในกองหยากเยื่อ อันบุคคลทิ้งแล้วใกล้ทางใหญ่
ดอกบัวนั้น เพิ่งเป็นที่ชอบใจ (ของชนทั้งหลาย) ฉะนั้นใด
สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ฉะนั้นเหมือนกัน
เมื่อเกิดเป็นปุณฺณที่เหมือนกองหยากเยื่อแล้ว
ย่อมไฟโรจน์ล่วงซึ่งปุณฺณผู้มีคบอดทั้งหลายด้วยปัญญา ฉะนั้น.๑

”

จิตอมตะ

รูปธรรม นามธรรม ทั้งแท่ง
ไม่แกร่ง ไม่อ่อน ไม่สลาย
ไม่มี เกิดแก่ เจ็บตาย
เหนือตาต เหนืออนมาย เหนืออไค
เม้นหนึ่ง ไม่มีสอง อมตะ
มีพระ นิพพาน ที่นมาย
มีใน อรนัณฑ์ แพรคพราง
พบได้ ในนลวงตา มนามัก

ด. ชุตานนท์

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

วันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔

เวลา ๑๘.๐๐ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จแทนพระองค์มายังวัดป่าบ้านตาด ทรงเป็นประธานในพิธีถวายน้ำหลวงสรสรี้ระสังขารแก่หลวงตา และทรงวางพวงมาลาหลวง พวงมาลาของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และพวงมาลาส่นพระองค์ ในการนี้ทรงพระราชทานโกศไทย และทรงรับพระพิธีธรรมในพระบรมราชานุเคราะห์ ๗ วัน

พระวชิรรมงคล

“สุข พุทธานุปปาโต

สุขา สทฺธมฺมเตสนา

สุขา สงฺขสฺส ตามคฺคิ

สมคฺคานํ คโป สุข”

ความเกิดขึ้นแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลายให้เกิดสุข การแสดงสัทธรรมให้เกิดสุข
ความพร้อมเพรียงของหมู่ให้เกิดสุข ความเพียรของผู้พร้อมเพรียงกันให้เกิดสุข.

การอุบัติขึ้นของพระพุทธเจ้าในโลก เป็นการยากยิ่ง เพราะเมื่อทรงอุบัติขึ้นแล้วได้ตรัสรู้โดยชอบด้วยพระองค์เอง แล้วทรงมีพระมหากรุณาสั่งสอน บัญญัติพระธรรมวินัยให้แก่โลก เพื่อความสันติสุข ทรงประทานอริยวงศ์ที่สืบสานต่อกันมาเป็นพุทธวิธีไว้ในโลก

พระธรรมวินัย เป็นพระสัทธรรมที่บริบูรณ์ด้วยพระปริยัติธรรม พระปฏิบัติธรรม และพระปฏิเวธธรรม เพื่อให้พุทธบริษัทได้ศึกษาประพฤติปฏิบัติตามแล้วทำให้เกิดสุข เกิดมรรคผล ไปตามลำดับ จนถึงที่สุดคือ พระนิพพาน

พุทธบริษัทเมื่อได้ศึกษาประพฤติปฏิบัติตามแนวทางแห่งสัมมาปฏิบัติ ซึ่งสรุปลงในศีลสมาธิปัญญา ให้ถึงพร้อม ย่อมบังเกิดผลให้เกิดสุข ทั้งตนเอง ครอบครัว สังคม ประเทศชาติ

บรรพบุรุษไทย นับแต่องค์พระมหากษัตริย์เป็นต้นมา กอปรด้วยสติปัญญา มองเห็นการณ์ไกล จึงได้รับพระพุทธศาสนามาประดิษฐานไว้ในแผ่นดินไทย จนเป็นวิถีไทย ชีวิตไทย เมื่อยุคสมัยใด เกิดความไม่สงบสุขขึ้นในบ้านเมือง พระมหาเถระสำคัญในพระพุทธศาสนา ย่อมมีบทบาทในการแก้ปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมือง เกื้อหนุนสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ให้ดำรงคงเป็นปกติ ดังปรากฏในประวัติศาสตร์ชาติไทย

ยุคกรุงรัตนโกสินทร์ ก็มีพระมหาเถระสำคัญเช่น สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) เป็นต้น ต่อมาในปัจจุบันนี้ เมื่อชาติบ้านเมืองเกิดวิกฤติทางเศรษฐกิจ

ดังเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้ว เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตาพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน) พระมหาเถระฝ่ายอรัญวาสี พระกรรมฐานสายหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ก็ได้มีบทบาทที่โดดเด่นในการช่วยแก้วิกฤตดังกล่าวโดยออกเผยแผ่แสดงพระธรรมเทศนาตามสถานที่ต่างๆ เกือบทั่วประเทศ และเผยแผ่พระธรรมเทศนานั้นทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน ทางโทรทัศน์ และอินเตอร์เน็ต เป็นต้น ชีวชนให้เกิดความพร้อมเพรียงสามัคคี เสียสละเงินทองคำจูนประเทศชาติได้อย่างมหาศาล

ดังนั้น พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตาพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน) จึงเป็นพระมหาเถระที่ประพฤติปฏิบัติตนได้บริบูรณ์ ตามพระพุทธานุญาตว่า “จงทำประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่นให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทเถิด” จึงสมควรที่พุทธบริษัทจะน้อมรำลึก น้อมนำมาเป็นแบบอย่างที่ดี ตามพุทธประเพณีที่พระพุทธเจ้าทรงยกย่องสรรเสริญผู้ถึงพร้อมด้วยภูมิจิตภูมิธรรม พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตาพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน) เป็นพระเถระรูปหนึ่งที่ได้แสดงภูมิจิตภูมิธรรมอันสูงส่ง ดังเป็นที่ประจักษ์แก่พุทธบริษัทโดยทั่วกัน

ขอให้พุทธบริษัทได้พึงสำเหนียกศึกษาแนวทางปฏิบัติอันดีงาม น้อมนำเอามาเป็นแบบแผน แบบอย่างเพื่อเผยแผ่เพื่ออนุชนพุทธบริษัทรุ่นหลังได้รำลึก สืบสานอริยวงศ์ของพระพุทธเจ้า ให้เจริญไพบลูย์เพื่อความสามัคคีความสุขในหมู่ชนสืบไป.

คจ. พญานาถ

(สมเด็จพระญาณสังวร)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดบวรนิเวศวิหาร

ที่ อด ๐๐๑๖.๓/ ๑๙๕๒

ศาลากลางจังหวัดอุดรธานี
ถนนอิทธิติ อด ๔๑๐๐๐

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

เรื่อง การขอรับพระราชทานเพลิงและขอพระราชทานกราบบังคมทูลพระกรุณาเชิญเสด็จพระราชดำเนินไปในการพระราชทานเพลิงถวายแก่สรีระสังขาร พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน)

นมัสการ เจ้าอาวาสวัดเกษรศีลคุณ (วัดป่าบ้านตาด)

ด้วยจังหวัดอุดรธานี ในนามของคณะสงฆ์ ข้าราชการ อุบาสก อุบาสิกา พ่อค้า ประชาชน และคณะศิษยานุศิษย์ ที่พร้อมกันแสดงมุทิตาจิตการะพิจารณาพร้อมกันแล้วได้ขอพระราชทานเพลิงถวายแก่สรีระสังขารพระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน) และขอพระราชทานกราบบังคมทูลพระกรุณาเชิญสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินไปในการพระราชทานเพลิงถวายแก่สรีระสังขารพระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน) ในวันเสาร์ที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๔ ณ วัดเกษรศีลคุณ (วัดป่าบ้านตาด) บ้านตาด ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

บัดนี้ สำนักราชเลขาธิการ แจ้งว่า ได้นำความกราบบังคมทูลทูลทูลพระบาทแล้ว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงรับเชิญเสด็จฯ ไปในการพระราชทานเพลิงถวายแก่สรีระสังขารพระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน) ในวันเสาร์ที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๔ ณ วัดเกษรศีลคุณ (วัดป่าบ้านตาด) บ้านตาด ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

จึงนมัสการมาเพื่อโปรดทราบ

ขอนมัสการมาด้วยความเคารพ

(นายคมสัน เอกชัย)

ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี

สำนักงานจังหวัด

ฝ่ายอำนวยการ

โทรศัพท์ ๐-๔๒๒๔-๘๗๗๗

พระสุเมธ ธรรมวิมล

๑ พ.ค. ๕๔

ความนำ

หนังสือ “หลวงตานิพพาน” เล่มนี้ ถูกสร้างขึ้นเพื่อจารึกเกียรติคุณของ **พ่อแม่ครูจารย์หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน** โดยมโนสำนึกของผู้เขียนเอง และอยากให้ผู้คนได้รับรู้ว่า องค์ท่านเป็นสังฆรัตนะที่บันดาลสุขให้แก่ประเทศชาติบ้านเมือง อยากให้ประวัติของท่านอยู่คู่บ้านเมือง เพราะครั้นผ่านห้วงเวลาอันมีค่านี้ผ่านไปแล้ว ทุกอย่างอาจลืมนเลือนถึงท่านจะเป็นมนุษย์ผู้อัศจรรย์ก็ตาม

นี่คือ **ชีวิตที่บริสุทธิ์บริบูรณ์** นี่คือ **ชีวิตพระอรหันต์** ที่ได้ฝากความทรงจำอันสูงส่งเอาไว้ ปฏิปทา คำสอน และคติธรรมขององค์ท่าน เป็นสิ่งที่ประมาณค่ามิได้ ท่านบำเพ็ญประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่นถึงพร้อมแล้ว เป็นมหาบุรุษผู้ไม่ลืมหุนแผ่นดินแม้อยู่ในผ้าเหลือง ใช้ธรรมไม่ใช่ดาบ ใช้เมตตาไม่ใช่อาชญา ไม่ลืมหุนใครที่อยู่เบื้องหลัง แม้ทั้งสังขารไปแล้ว ก็ยังไม่ทิ้งพวกเราชาวไทย ให้นำจิตตัญญูซื้อทองคำเข้าสู่ท้องพระคลังหลวง เพื่อเป็นทุนสำรองของลูกหลานเหลนสืบต่อไป

ท่านเป็นผู้ให้ ไม่ได้เป็นผู้รับ ท่านเป็นผู้สร้าง ไม่ได้เป็นผู้ใช้ บางครั้งท่านให้... ให้ไม่รู้จบ... ให้แม่ชีวิต..จนกระทั่งผู้รับลืมหุน..เป็นบ้าเป็นบอไปก็มี

คุณงามความดีขององค์หลวงตานี้เอง เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้เขียนและคณะสามารถสร้างผลงานขององค์ท่านแบบถวายหัวใจมอบให้ท่านมาโดยตลอด

ถึงครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายแล้วที่ได้ทำถวายท่าน แม้มีช่วงเวลาที่เล็กน้อยบีบบังคับอยู่ก็ตาม แต่ด้วยจิตสำนึกในพระคุณท่านอย่างสูงสุด จึงสามารถทำงานให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

มหาบุรุษบุคคลเช่นนี้ควรนั่งอยู่ในหัวใจประชาชน ควรเป็นบุคคลของแผ่นดิน ท่านประทับรอยมือเอาไว้ในหัวใจของพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย เป็นแบบอย่างแห่งทางปฏิบัติ สืบทอดวงศ์กรรมฐานและพระพุทธานุสสาสืบต่อไป

หนังสือเล่มนี้ จัดทำตามทศนะของผู้เขียนที่เคารพรักเกิดทุนในองค์ท่านอย่างสูงสุด ผิดพลาดประการใด ขอองค์ท่านจงโปรดเมตตาอโหสิกรรมด้วยเทอญฯ

๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

สารบัญ

หลวงตามานัก มนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่

๑๗ หลวงตามหาบัวมหารัษฎ์ผู้ยิ่งใหญ่

ดินแดนอริยธรรม

๒๓ ดินแดนอริยธรรม

๓๒ ความเป็นมาของวัดป่าบ้านตาด

๓๓ จำฝังใจผู้เฒ่าสี่

พระเจ้าแผ่นดินเสด็จสนทนาศรม

๓๙ พระเจ้าแผ่นดินเสด็จสนทนาศรม

พระอรหันต์ผู้ทรงคุณพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต

๔๕ ศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต

ชาติภูมิ นมิตา และสันนิทสน

๕๙ ชาติภูมิ

๖๐ ท่านพระอาจารย์มั่นท่านนายเหตุการณ์ล่วงหน้า

๖๑ นมิตาเหวอบเมืองทองคำธรรมชาติ

๖๕ ท่านพระอาจารย์มั่นแก้จิต ๓ วาระ

๖๖ สันนิทสน

๖๗ นมิตาสรงน้ำพระพุทธรูปทองคำ

๗๑ นมิตาว่า พญามารตามฆ่า

โครงการช่วงชาติ

โดยหลวงตามานัก ญาณสัมมนโน

๗๗ ยาพระอรหันต์

๗๙ เหวดถวายเป็นอาหารทิพย์

๘๗ ประเทศไทยถูกโจมตีทางเศรษฐกิจ

๘๘ นมิตา “ช่วยชาติไทย”

๙๒ “นกต้อ” เหตุเริ่มต้นช่วยชาติ

๙๓ “เราได้พยานแล้ว”

๙๖ เปิดตัวในบุญประเพณีข้าวเปลือก

๙๘ ประสบอุบัติเหตุ

๑๐๐ ฟ้าหญิงนำพานดอกไม้ถวายเยี่ยม

๑๐๓ จะตายหลายครั้งแต่ไม่ตาย

๑๐๕	เปิดโครงการช่วยชาติอย่างเป็นทางการ
๑๐๘	สายกรรมในชาติปางก่อน
๑๑๐	ชะตากรรม ๓ อย่าง
๑๑๑	ต้นเหตุนำทองคำเข้าคลังหลวง
๑๑๓	ศิษย์น้ำตาคลอ
๑๑๔	ฟ้าหญิงขอเป็นลูกบุญธรรม
๑๑๕	ฟ้าหญิงพึ่งเทศน์จิตรวม
๑๑๗	คลังหลวง
๑๑๙	พ.ร.บ.สงฆ์ หลวงตาบวออกสนามเอง
๑๒๑	สังฆสามัคคีครั้งที่ ๑
๑๒๓	สังฆสามัคคีครั้งที่ ๒
๑๒๖	ไม่มีหลวงตา ไม่มีวันนี้
๑๒๖	นสพ. โพสต์ทูเดย์ วันศุกร์ที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๖
๑๓๑	โอวาทของหลวงตาในพิธีปิดโครงการช่วยชาติ
๑๓๒	วัดถมุงคลแห่งชาติ

หลวงตานิพนธ์

๑๓๙	หลวงตาอาพาธ
๑๔๑	ป่วยแต่กายจิตไม่ป่วย
๑๔๒	บอกวันตายล่วงหน้า
๑๔๖	ธาตุขันธ์เริ่มอ่อนลง
๑๕๗	ปลงอายุสังขาร
๑๕๘	โปรดเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
๑๖๑	คำสอนก่อนนิพพาน
๑๖๒	กลับวัดป่าบ้านตาด...ถามหาปู่ลี
๑๖๔	อายุ ๙๘ ปีก็พอแล้ว
๑๖๖	ถวายการรักษาอาพาธหนัก
๑๗๑	อำนาจธรรมหลวงตา
๑๗๒	ปัจฉิมเทศนา การเห็นครั้งสุดท้าย
๑๗๕	หลวงตาใกล้ละสังขาร
๑๘๐	หลวงตานิพนธ์
๑๘๖	มหาวิปโยค
๑๙๔	ประทับอยู่ในหัวใจไทยตลอดกาล

หลวงตามานัก มนามุรุษผู้ยิ่งใหญ่

“ดูก่อนสารีบุตร ที่เราเรียกว่า “มหาบุรุษ ๗”

เพราะเป็นผู้มีจิตหลุดพ้นแล้ว

เราไม่เรียกว่า “มหาบุรุษ” เพราะเป็นผู้มีจิตยังไม่หลุดพ้น

เราตถาคตย่อมเรียก กล่าว สำคัญ บอก เห็น บัญญัติ

ภิกษุเห็นว่า เป็นมหาบุรุษ คือ

เป็นอัครบุรุษ บุรุษสูงสุด บุรุษวิเศษ บุรุษเป็นประธาน

อุดมบุรุษ บุรุษประเสริฐ”

พุทธภาษิตที่พระพุทธเจ้าตรัสสรรเสริญภิกษุผู้สิ้นกิเลสว่า “เป็นมหาบุรุษ” นับได้ว่าพระธรรมวิสุทธิมงคล หรือหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน จึงเป็นมหาบุรุษ ดังเช่นที่พระพุทธองค์ทรงตรัสสรรเสริญไว้เหมือนครั้งพุทธกาล

...ในรอบหลายศตวรรษที่ผ่านมา ความมหัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ อันเนื่องมาจากการบรรลุผลที่ยิ่งใหญ่ในทางพระพุทธศาสนา มีปรากฏให้เห็นมหาบุรุษแห่งโลกไม่มากนัก

คติของมหาบุรุษพุทธเจ้า ...ถ้าอยู่ครองเรือน จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ...ถ้าออกบวช จักได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้มีหลังคาคือกิเลสอันเปิดแล้วในโลก

คติของมหาบุรุษพุทธสาวก ...ถ้าอยู่ครองเรือน จักเป็นผู้มีความเป็นอยู่บริบูรณ์ ...ถ้าออกบวช จักได้เป็นพระอรหันต์ ...ผู้สิ้นกิเลส

หลวงตามหาบัว มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค คือผู้วางเปล่าจากอุปาทานทั้งมวล ปรากฏขึ้นแล้ว บุคคลเช่นนี้จะไม่ปรากฏให้เห็นได้ง่ายในโลก เวลานี้ได้ปรากฏแล้ว ต่อหน้าสาธารณชน ณ สยามประเทศนี้

พระหลวงตามหาบัวผู้เป็นมหา
บุรุษพุทธสาวก ตามแกะรอยของจิต
ถึงขั้นสุดท้ายปลายแดน กิเลสขาด
สะบั้นลง คงเหลือ!...น้ำ คืออมตธรรม...
อมตธาตุ... เย็นจ๋า... มีแต่ความเมตตา
ครอบโลกธาตุ

...อนาคตของร่างกายนี้คือ จักทิ้ง
ร่างนอนทับบนแผ่นดิน จักถูกทอดทิ้ง
ปราศจากวิญญาณ เหมือนท่อนไม้
ไร้สาระประโยชน์

...สังขารวัยชราผ่าน ...วันคืน
ผ่านไป ...ชีวิตย่อมรุกร่นถอยไป ...ถูก
ชราต้อนเข้าไป ...ย่อมไม่มีวิธีป้องกัน

แต่ท่านไม่มีความห่วงไหวต่อ

พญามัจจุราชที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ระดมกำลังที่มี ทำลายด้วยวัตรปฏิบัติ ไปรยปราย
ฝนห่าใหญ่ตกทั่วแผ่นดินคือเมตตาทธรรม ...ดังคำที่ท่านกล่าวว่า

“ธรรมไม่มีวัย ใจไม่มีกาล”

ผู้มีปัญญาโปรดพิจารณาเหตุว่า...

มีใครบ้างในโลกยุคถึงพุทธกาลนี้ ภพชาติเดียวได้สละชีวิตถึงสองครั้งสองคราว
...เพื่อโมกขธรรมและเพื่อสงเคราะห์โลก

...เป็นผู้นำจิตวิญญาณของมวลมนุษยชาติเข้าสู่มรรคาอันประเสริฐ

...เป็นผู้นำประโยชน์และความสุขมาให้แก่สัตว์ทั้งหลาย เป็นผู้ไม่มีความตระหนี่
เสียสละบูชาธรรม

...นำจิตวิญญาณมหาชน สร้างมหาบริจาค เป็นทางผ่านแห่งเนืองนาบุญอันยิ่ง
ดำรงปฏิบัติหมั่นน้อยสันโดษ ไม่ติดขัดคลอเคลียพัวพันในมหาสมบัติกองเท่าภูเขาเลากา
...มีเพียงยามไบน้อยเคียงกาย ภายในยามนั้นมีเพียงถุงพลาสติกใบจิ๋วห่อหมาก

รัดด้วยยางหนังสตั๊ก

...ไม่มีวัตถุเครื่องใช้สอยอันเป็นความนิยมของโลกติดกายติดใจเลยแม้แต่ชิ้นเดียว

...ไม่มีวัตถุมงคลเป็นเครื่องล่อจิตโถมหาชนให้เข้ามากราบไหว้

...เว้นขาดจากวิชานอกเรื่องสมณะและเลี้ยงชีพในทางที่ผิด เป็นผู้มีศีลยั่งยืน
ไม่วินไม่แหง

...หอบสังขารชั้นธัมมอันกรอบเกรียม ต้องขนาบคาบค้ำไว้ด้วยมหาสติมหาปัญญา

...บากบันสู่คาม นิคม ชนบท ราชธานี สู่ราชมณเฑียรอันโอ่อ่าของกษัตริยาธิราช

...มีเพียงพระธรรมเทศนาและจิตใจอันเป็นมงคลเท่านั้นแจกจ่ายแก่สาธุชน

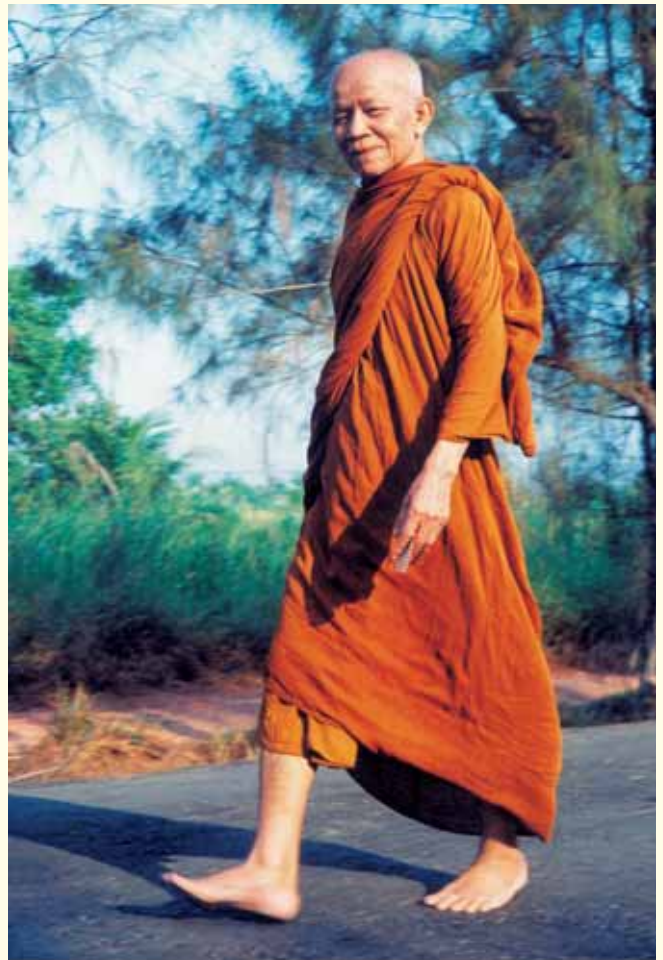
...จากหนึ่งสิ่ง หนึ่งบาท คนหนึ่งสู่...อีกคนหนึ่ง คนแล้ว..คนเล่า เป็นมหาชน
มหาทาน มหาบริจาค มหากุศล กองบุญใหญ่ที่ไม่มีใครคาดคิดได้

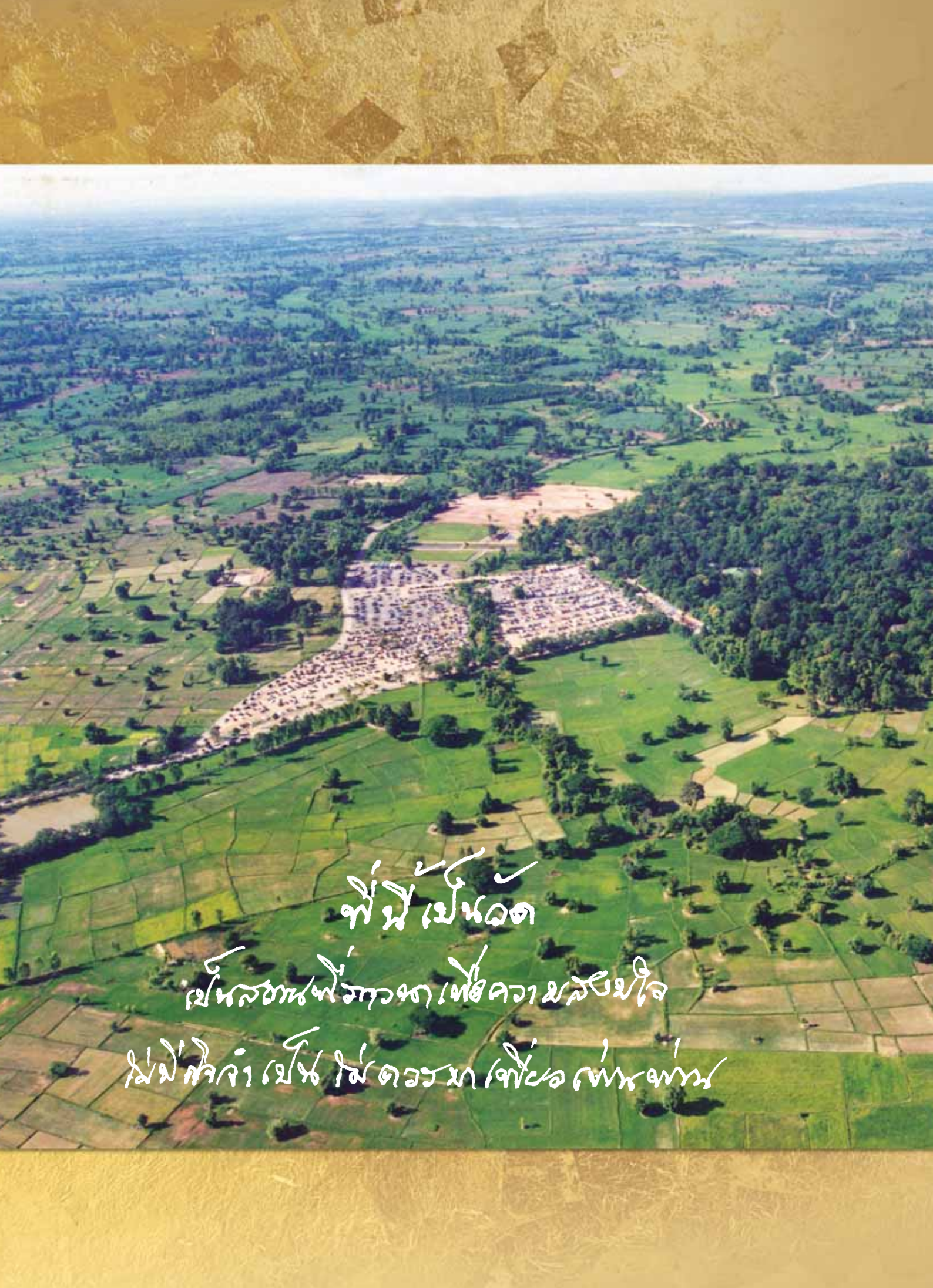
มหามรรคปฏิบัติพา อันประกอบไปด้วยองค์แปดแผ่ไพศาลไปทั่วทุกทิศ

มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่แห่งศตวรรษ
อุบัติขึ้น เพื่อเป็นที่พึ่งของเทวดาและ
มนุษย์ทั้งหลาย

คำสมมุติของชาวโลก ที่จะเอ็นเรียก
ยกคุณบุชาธรรมของมหาบุรุษนั้นว่า “มี
ประมาณเท่านั้นเท่านั้น” ไม่อาจกำหนดได้
เพราะไม่อยู่ในข่ายแห่งสมมุติบัญญัตินั้น

คำว่า “**ประวัติศาสตร์**” เป็นเพียง
ส่วนหนึ่งแห่งเลี้ยวเรื่อง ที่มวลมนุษยชาติ
พึงรู้ได้ด้วยปัญญาสามัญ แต่วิถีจิตที่
กล่าวมาข้างต้นนั้นครอบคลุมแดนโลกธาตุ
ถ้าจะพึงเรียกว่า “**ประวัติศาสตร์**” ก็คง
น้อยไปในธรรมชาติแห่งสรรพสิ่งที่เป็น
“**ธรรมชาติ**”๑

ក៏ដូចជា

ដែលបានបង្ហាញពីស្ថានភាព
ដែលកំពុងមាន ដូចជា ការប្រែប្រួល

ดินแดนอารยธรรม

วัดป่าบ้านตาด ตำบลบ้านตาด
อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี
(พ.ศ. ๒๔๙๘ - ปัจจุบัน)

ภาพถ่ายทางอากาศวัดป่าบ้านตาด

ดินแดนธรรม

วัดป่าบ้านตาด ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภายในขอบเขต
แห่งชั้นทสิมาที่มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า “**วัดเกษรศีลคุณ**” หลวงตามหาบัวได้สร้างขึ้น
เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๙๘ สาเหตุเพื่อโปรดและสนองคุณมารดาผู้ให้กำเนิด

สำนักวัดป่าบ้านตาด คือ มหาวิทยาลัยสงฆ์ชั้นเอกของพระพุทธศาสนาในทาง
ภาคปฏิบัติยุคปัจจุบัน

เป็นสำนักแห่งการเรียนรู้วัตรปฏิบัติขั้นเลิศ

ตั้งแต่ขั้นต้น ขั้นกลาง และขั้นสูงสุดแห่งสมณะและวิปัสสนา

โดยอาศัยพระมหาเถระผู้ทรงคุณธรรม คือ **พ่อแม่ครูจารย์หลวงตามหาบัว
ญาณสมฺปนฺโน** เป็นผู้อบรมสั่งสอน... ตามแนวสายกรรมฐานของท่านพระอาจารย์มั่น
ภูริทตฺโต ท่านสอนธรรมจากใจ..อาศัยตำราทางใจที่ท่านรู้เห็นบรรลุเป็นหลัก..และสอน
โดยไม่สะทกสะท้านในสามแดนโลกธาตุ

ท่านจึงเป็นผู้ชำนาญทั้งทางภาคปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ

เป็นครูเหนือครูที่หาไม่มีในโลกปัจจุบัน

**สำนักแห่งนี้จึงมีทั้งพระไทยพระฝรั่ง...ผู้ที่อาศัยศึกษาปฏิบัติอยู่สำนักนี้ได้ นั้น
แสดงให้เห็นว่า ถูกคัดสรรสั่งสอนมาเป็นอย่างดี...**

เพราะผ่านหุทิพย์..ตาทิพย์..สอดส่องดูแล

และการอบรมสั่งสอนแบบถึงพริกถึงขิง..ถึงแก่นแท้

อาจารย์ผู้สอนคือหลวงตาพร้อมที่จะขับไล่ศิษย์ผู้ไม่เอาถ่านออกจากสำนักตั้งแต่
ก้าวเท้าเข้าไปก้าวแรกเหยียบยังไม่ทันถึงพื้นดิน

สำนักแห่งนี้จึงจ้องธรรม...แต่ไม่จ้องโลก... ผู้มีกิเลสหนาจึงเข้าไปไม่ถึง... เจาะผ่านเข้าไปไม่ได้... ถึงเพียงประตูนอกเขตวัดก็ถูกขับไล่ให้กลับเสียแล้ว

ผู้อยู่ในสำนักแห่งนี้มีสิทธิ์มองแค่เพียงดาวเดือน มองราวป่ามีกำแพงล้อมรอบ มองหนทางเดินบิณฑบาต จะเที่ยวเหม่อมองเตร็ดเตร่ไปที่ไหนตามอำเภอใจไม่ได้... แม้เพียงเศษของหนังสือพิมพ์ที่เขาทิ้งไว้เป็นขยะก็หยิบมาอ่านไม่ได้

ผู้อยู่กับท่านถึงยังไม่หลุดพ้น... แต่ต้องเป็นผู้เพียรพยายามปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้น... เป็นผู้มุ่งมั่นมาเพื่อปฏิบัติกำจัดโลก โกรธ หลง อย่างแท้จริง

สำนักแห่งนี้จึงสอนปุถุชนจนกลายเป็นกัลยาณชน อริยะ และพระอรหันต์... เห็นผลเป็นที่ประจักษ์... และเป็นสำนักหนึ่งเดียวบนโลกยุคปัจจุบันนี้ที่ผู้สอนเป็นผู้หลุดพ้น... ผู้ฟังได้หลุดพ้นตาม... เป็นหลักฐานพยานปรากฏให้ค้นคว้าทางธรรมได้ในระดับมองเห็นด้วยตา

ดังที่พระหลวงตาได้กล่าวยกย่องพระอาจารย์ลี กุศลธโร ศิษย์รูปหนึ่งของท่านว่า
“ธรรมลี องค์นี้คือ มหาเศรษฐีธรรมเจียบ ๆ”

บวชแล้วติดตามเราเหมือนปลิงติดขา สลัดไม่ออก ไปไหนติดตลอดเลย

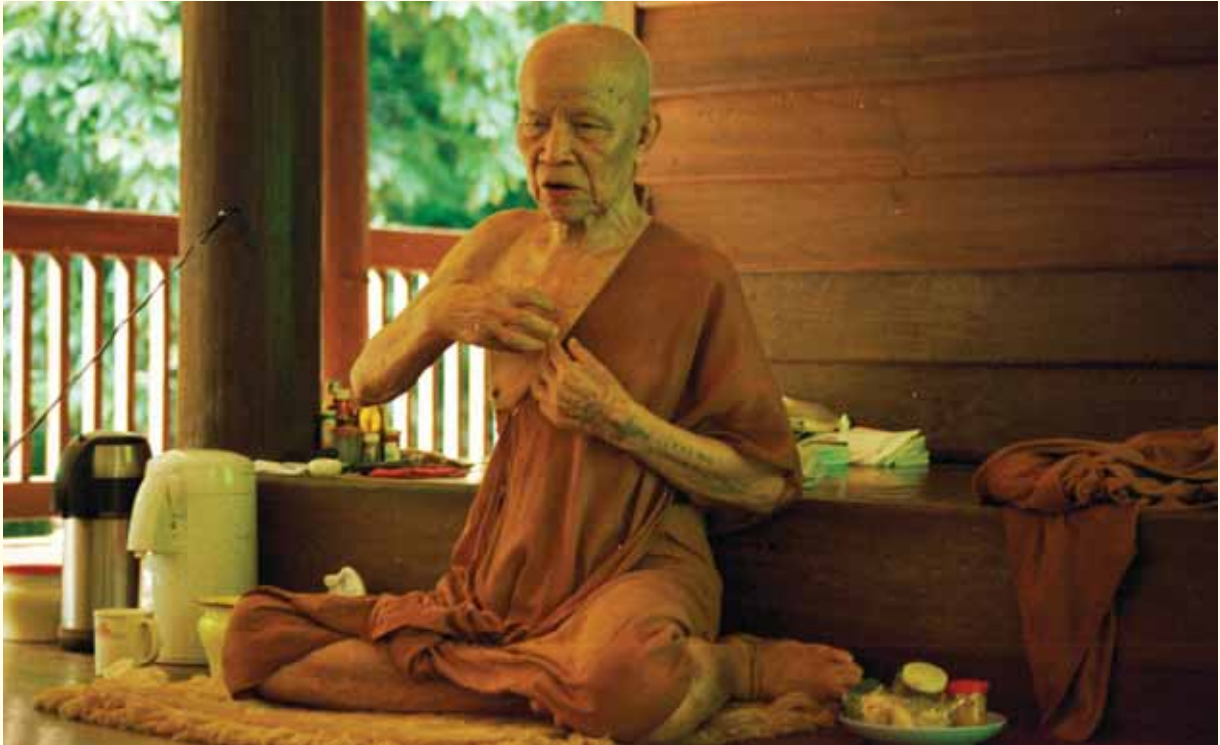
แต่ผลของเขาก็ได้เป็นมหาเศรษฐีธรรมเจียบ ๆ มีธรรมแต่ใครก็ไม่รู้นะ เราเปิดให้เฉย ๆ ธรรมดาเราไม่เปิด ไปไหนติดตามตลอดเลย จนกระทั่งทุกวันนี้ไปไหนก็ติดไปด้วย ถ้าเราไม่เปิดให้ก็ไม่มีการรู้เลย เราได้เปิดออกเสียบ้าง” (๘ มกราคม ๒๕๕๑)

กว่าครึ่งศตวรรษแล้วไม่มีสำนักใดสามารถสอนสานุศิษย์ทั้งพระและฆราวาสได้มากมายอย่างนี้ ไม่มีสำนักใดที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเสียสละช่วยโลกสงสารได้ถึงเพียงนี้

การสอนนั้นไม่ได้มีตารางสอนเหมือนมหาวิทยาลัยสงฆ์ทั่วไป แต่ท่านสอนให้มีสติทุกการเคลื่อนไหว ทุกลมหายใจเข้าออก ตามแบบปฏิบัติพาพระพุทธรูปธรรมฐานสาย ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต

หลวงตาท่านเป็นครูชั้นเลิศแม้เพียงศิษย์คิดนอกกลุ่มนอกทาง ท่านก็ทราบและกำราบชูปราโมในทันที ไม่ปล่อยย้ให้กิเลสตัวใดมาลวงล้าพระธรรมวินัย ในขอบเขตชั้นทสี่มาวัดป่าบ้านตาดได้ ดังในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๙ หลวงตาได้กล่าวตักเตือนเขตอุบาสิกายาในวัดว่า “ผู้ปฏิบัติธรรมเลอะเทอะ ผู้ปกครองไม่เลอะเทอะนี่นะ ดูแต่

คนอื่นไม่ดูหัวใจตนเอง มันก็มาสร้างความเลอะเทอะละซี! ให้อภัยกัน อย่างนิทานกาลในวงปฏิบัติ ชัดกับธรรมอย่างมาก อย่างนำมาใช้นะ”

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ท่านจึงเป็นองค์เดียวในคณะศิษย์กรรมฐานของท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต** ที่ยึดถือและคงรูปแบบการปฏิบัติ และปฏิปทาของท่านพระอาจารย์มั่นไว้ได้ครบสมบูรณ์ที่สุด

ฉะนั้นในปัจจุบันนี้องค์ท่านจึงเกิดมาเพื่อ **“เป็นแบบฉบับ” “เป็นต้นแบบ”** และ **“เป็นพระปรมาจารย์”** ของพระกรรมฐานโดยแท้

ทุกท่วงท่ากิริยาการแสดงออก แนวคิดความเห็นสติปัญญาอันแหลมคม จึงเป็นต้นแบบถ่ายทอดให้ชาวโลกได้ยึดถือปฏิบัติตามองค์ท่านเสมอมา

ปฏิปทาอย่างนี้ จึงเป็นปฏิปทาสงเคราะห์โลกด้วยความเมตตาสุดส่วน

มิใช่เฉพาะเรื่องวัตรปฏิบัติ การช่วยชาติ และการสงเคราะห์โลกเท่านั้น แต่ทุก ๆ เรื่องที่ท่านทำเป็นแบบอย่างเสมอ มีเหตุมีผลเป็นเครื่องประกอบ เป็นตัวอย่างให้ลูกศิษย์ได้สำนึก กำจัดกิเลสตัวแข็งกล้าหน้าด้านในหัวใจให้กำลังอ่อนลง และหายไปจากหัวใจในที่สุด

ความเมตตาของท่านที่มีต่อโลก...จึงไม่รู้จบ...ไม่มีประมาณ

ความเรียบง่าย ความสงบ และสมณะ คือ บรรยากาศของวัดป่าบ้านตาด ที่มี

พระสงฆ์มาจำพรรษาอยู่กว่า ๕๐ รูป ต่างผลัดเวรกันมาดูแลทำความสะอาด
พระรูปใดที่ไม่มีหน้าที่ หลังจากฉันเช้าเสร็จแล้ว จะไปปฏิบัติธรรมอยู่ในกุฏิที่ปลูก
อย่างเรียบง่ายในป่า ห่างกันพอประมาณ

กุฏิของพระเถระเป็นกุฏิแบบเรียบง่าย พอแก่การบังแดด ลม ฝน สูงจากพื้นดิน
ประมาณ ๑ เมตร เพื่อกันการรบกวนจากสัตว์เลื้อยคลาน ฯลฯ และความชื้นจากดิน
ขนาดกว้างยาวเพียงพอแก่การอยู่เพียงรูปเดียว ฝาผนังใช้ผ้าจีวรเก่ากางกัน

ทุกกุฏิจะมีทางจงกรมอย่างน้อย ๑ เส้น ยาวประมาณ ๒๕ ก้าว อยู่ใต้ร่มไม้
ดงร่มเย็น เป็นลานธรรมเพื่อปราบกิเลสตัวขี้เกียจขี้คร้าน **อานิสงส์ของการเดินจงกรม**
คือ ทนต่อการเดินทางไกล ทนต่อการบำเพ็ญเพียร มีอาหารน้อย ย่อยอาหารได้ดี
ทำสมาธิได้นาน

กุฏิแต่ละหลังห่างกันพอประมาณ มีเทือกป่าเป็นม่านกัน ปรหนึ่งว่าอยู่ท่ามกลาง
ป่าเพียงลำพังเดียวดาย เพื่อให้สัปปายะเหมาะแก่การบำเพ็ญสมณะธรรม...พบอริยะธรรม

กิจวัตรประจำวันของพระสงฆ์ที่นี่ คือ ยามเช้าเวลาประมาณตีสี่ ทำวัตรสวดมนต์
ที่กุฏิ แล้วต่อด้วยการทำสมาธิก่อนออกบิณฑบาต พระภิกษุสามเณรขัดถูขัดกวาดศาลา
และบริเวณรอบๆ ส่วนพระที่อุปฐากหลวงตา ก็คอยดูแลความสะดวกเรียบร้อยในทางนั้น
มิให้ขาดตกบกพร่อง

ในเวลาบ่ายโมง พระเถระทั้งหมดมารวมฉันน้ำปานะ ปายสามโมงเย็นทำข้อวัตร
ขัดถูกวาดเสนาสนะ ขัดถูกุฏิศาลา บริเวณวัด หน้าวัด ทำความสะอาดห้องน้ำห้องส้วม
อย่างพร้อมเพรียงกัน และกิจวัตรประจำวันที่สำคัญยิ่งในตอนหัวค่ำจนถึงห้าทุ่ม คือ
การฟังอบรมภาคปฏิบัติที่องค์หลวงตาแสดงและการนั่งสมาธิภาวนา เดินจงกรม
สร้างสติปัญญา มีความเพียรกล้า หาทางแผดเผากิเลสด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามที่หลวงตา
สั่งสอน เพื่อดับไฟคือความร้อนกระวนกระวายภายในจิตใจให้เหือดแห้งไป

หลวงตาจะสอนพระเถระอยู่เสมอว่า **“จงเป็นผู้มีความเรียบง่าย สะอาดทั้ง**
ภายนอกและภายใน ให้เป็นผู้มีกนน้อยสันโดษยินดีตามมีตามได้ ไม่เสาะไม่แสวงหา
ไม่คลุกคลี ปรารถนาความเพียร แผดเผากิเลส รักษาศีลให้บริสุทธิ์อย่าให้ติเตียน
ตนเองได้ในเรื่องศีล เร่งสมาธิปัญญาอย่าช้า ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานคือวิมุตติหลุดพ้น

รออยู่ไม่ไกล”

“เขตฆราวาส” ที่เข้ามาปฏิบัติธรรม จะแยกบริเวณกันระหว่างหญิงและชาย ทุกชีวิตที่นี่มีแต่ความสุข แม้แต่สรรพสัตว์ทั้งหลายในวัดก็ได้อาศัยบุญของหลวงตาอยู่อย่างมีความสุข ไม่ว่าจะเป็นไก่ สุนัข นก กระรอก กระแต ลิง กระเจิง กระต่าย ฯลฯ ต่างมีอาหารกินอย่างอุดมสมบูรณ์ เพราะต้นไม้ต่าง ๆ ที่ออกดอกออกผล หลวงตาห้ามเก็บเอามารับประทาน ไม่ว่าจะเป็นขนุน มะเฟือง มะไฟ น้ำนมราชสีห์ กล้วย ฯลฯ ต้องปล่อยให้สุกคาต้น เพื่อจะได้เป็นอาหารของสัตว์ทั้งหลาย

เสียงเจื้อยแจ้วของไก่ นกยูง และสัตว์อื่น ๆ จึงมีให้ได้ยินอยู่ตลอดเวลา ท่ามกลางธรรมชาติที่ร่มเย็น ทุกชีวิตต่างมาพึ่งบุญของหลวงตา

องค์ท่านไม่ได้ให้เฉพาะภายในวัดนี้เท่านั้น หากยังแผ่เมตตาไปทุกหย่อมหญ้าที่เดือดร้อนทั่วประเทศ ไม่มีภาคไหนที่ท่านไม่ได้ช่วย ไม่ว่าจะเป็นโรงพยาบาล โรงเรียน เรือนจำ หน่วยงานราชการ สถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้า ฯลฯ

อีกทั้งองค์หลวงตายังได้ตั้งโครงการช่วยชาติโดยหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน มอบทองคำดอลลาร์เข้าสู่คลังหลวง ดังมีในรายละเอียดตอนต่อไปและ **“โครงการรักษาป่าต้นน้ำลำธารน้ำหนาว เพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”** โดยองค์ท่านได้ซื้อที่ดินเป็นจำนวนหมื่นไร่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ นอกจากนี้แล้วด้วยเมตตาขององค์ท่านยังได้แผ่เมตตาไปยังต่างประเทศอีกด้วย นี่คือนี่สิ่งที่องค์ท่านให้ความอนุเคราะห์ทั้งนั้น

ปฏิบัติของหลวงตามหาบัวนั้นเป็นที่เลื่อมใสแก่ผู้พบเห็น เพราะธรรมท่านออกมาจากใจ ไม่ใช่การเสแสร้งแก่งแย่ง ความไม่ยึดติดในทุกสรรพสิ่ง และเป็นคุณอาจารย์อารมณ์ดี ต้อนรับคนทุกระดับชั้น ทำให้ผู้ที่เข้าหาศรัทธาทุกคน

ที่สำคัญคือ ท่านเน้นการแสดงธรรมเป็นชีวิตจิตใจ ทุกครั้งที่บรรดาลูกศิษย์มาเยี่ยมเยียน เป็นต้องได้ข้อคิดสะกิดใจกลับไปใช้ในชีวิตเสมอ ๆ

แม้ยามอาพาธโรคร้ายรุมเร้า ก็ยังขมความเจ็บปวดแสดงธรรมอยู่เป็นนิตย์ เพราะทั้งชีวิตท่านพิจารณาตัวไว้ว่า **“จะใช้ธรรมชี้ทางสว่างไสวให้สาธุชนไปจนกว่าจะละสังขาร”**

ธรรมะของหลวงตามหาบัวที่ใช้สอนญาติโยมนั้น **“เปรียบเสมือนแกงหม้อใหญ่”**

● เขตมรราชสฝ่ายอุปาสิกา วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ●

รสชาติปานกลาง เป็นคำพูดที่ฟังง่าย เข้าใจง่ายและไม่สลับซับซ้อนชวนให้ปวดหัว

ส่วนธรรมที่แสดงต่อพระสงฆ์ด้วยกัน “เปรียบเสมือนแกงหม้อจิ๋ว” รสชาติเผ็ดร้อน เป็นธรรมค่อนข้างสูง แต่ก็ไม่ใช่การแปลความหมาย

ทุกถ้อยคำฟังแล้วจับจิตจับใจ บ่งบอกถึงความเป็นพระผู้รู้แจ้งเห็นจริงในธรรมะคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สานุศิษย์ของท่านจะมีครอบคลุมไปทั่ว ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

เพราะไม่ว่าจะเป็นคนระดับไหน ท่านก็ไม่เคยเลือกที่รักมักที่ชัง ใครสนใจธรรมะจากท่าน วัดป่าบ้านตาดยินดีต้อนรับ อย่าลืกละแต่ว่ามนุษย์ชี้เหม็นที่เห็นหน้ากันอยู่นี่เลย แม้กระทั่งท้าวลักกะเทวราช ก็ยังมาขอความเมตตาจากองค์หลวงตาเช่นกัน ดังที่หลวงตาได้เล่าให้บรรดาลูกศิษย์ฟังว่า “**พินชี้หนึ่งของท่านกำลังโยกคลอนจะหลุดพอดกกลางคืนท่านฝันว่าท้าวลักกะเทวราชพร้อมทั้งบริวาร มาขอพินชี้้นกับท่าน เพื่อนำไปให้ทวยเทพทั้งหลายได้สักการะบูชา ท่านก็ได้อนุญาตให้ รุ่งขึ้นมาพินชี้้นนั้นได้หายไปแล้ว**” นับว่าเป็นความโชคดีของท้าวลักกะเทวราชที่ได้ไป (๗ พฤษภาคม ๒๕๕๐)

โดยหลักธรรมชาติแล้วพระปาภกรรมฐานท่านจะไม่มายุ่งวุ่นวายกับใครหรือผู้ใด ยิ่งเรื่องการบ้านการเมือง ถ้าเป็นธรรม มีความปกติดีอยู่ ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของรัฐบาลผู้บริหารประเทศ ส่วนท่านภาวนาอยู่ในป่าลึกๆ เป็นความสะดวกสบายที่สุด

พระป่าท่านนิยมชมชื่นรื่นรมย์แต่ในป่า เหมือนเสือปรารถนาป่า ปลาปรารถนาน้ำ แต่ถ้าถึงคราวจำเป็นที่มีเหตุการณ์ไม่ดั่งใจเกี่ยวกับประเทศชาติ ท่านจะนั่งนอนใจไม่ได้ เพราะชีวิตินทรีย์คือชีวิตของมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายมีความหมาย เมื่อรู้ว่าเขามีทุกข์จำต้องโปรด ให้เขาหายสร้างทุกข์

พระของพระพุทธเจ้าทุกหมู่เหล่าล้วนถูกฝึกให้เป็นพระนักเสียสละ เป็นนักต่อสู้ผู้มีเมตตา ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จงรักภักดีต่อพระธรรมวินัย พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ แบบอย่างใดเป็นจารีตที่บูรพาจารย์อบรมสั่งสอนมา ท่านจะยกบูชาไว้เยี่ยงชีวิตเลยทีเดียว ท่านจึงมีตาไว้วู หูไว้วฟัง ใจเอาไว้วคิด ในพระธรรมที่ครูบาอาจารย์อบรมสั่งสอน ไม่เคยเหนงหน่ายเลื่อมคลาย ท่านจึงมีความสัมผัสสัมผัสสัมผัสสมครสมานสามัคคี ด้วยความมีพระธรรมวินัยอันเดียวกัน

ความเป็นมาของวัดป่าบ้านตาด

หลวงตาได้เล่าเรื่องความเป็นมาของวัดป่าบ้านตาดไว้ว่า...
...ที่แรกเรามาพักอยู่นอกบ้านทางทุ่ง เขาจึงนิมนต์
ให้มาพักที่ตรงนี้ มีสองเจ้าภาพถวายที่ดิน จึงกลายเป็นวัด
ขึ้นมา แล้วก็สงบสงัดดี เป็นเอกเทศ (๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐)

ประจวบกับโยมมารดาบวชชีเมื่อมีอายุครบ ๖๐ ปีพอดี
ส่วนโยมบิดานั้นได้สิ้นชีวิตไปก่อนหน้านี้แล้วตอนอายุ ๕๕ ปี
จากนั้นเราจึงได้พาโยมมารดาไปจำพรรษาด้วยที่จังหวัด
จันทบุรีเป็นเวลา ๑ พรรษา โยมมารดาได้ล้มป่วยลงด้วย
โรคอัมพาต จึงหวนกลับมารักษาดูที่บ้านตาด

โรคของโยมแม่ถูกกับยาหมอที่อยู่บ้านจัน ซึ่งไม่ห่างจากบ้านตาด เรามาพัก
และรักษาโรคของโยมแม่พร้อม ๆ กัน ที่นี้พอนาน ๆ ไปก็เลยกลายเป็นสร้างวัดป่าบ้านตาด
ขึ้นมา เรื่องมันเป็นอย่างนั้น

โยมแม่ได้จากไปเมื่ออายุย่างเข้า ๙๓ ปี วันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๕
ซึ่งวันนี้เราจะทำ “บุญเปิดโลกธาตุ” ระลึกถึงท่านทุก ๆ ปี

“...วัดป่าบ้านตาด เดิมมีเนื้อที่ ๑๖๓ ไร่ ๒ งานที่มีกำแพงกัน แล้วนอกกำแพง
ก็พอ ๆ กัน รวมแล้วปัจจุบัน ๕๐๐ กว่าไร่ ที่วัดกว้างขวางก็ดี ทำประโยชน์เพื่อ
ส่วนรวม เพราะวัดนี้เป็นวัดของแผ่นดิน ทำประโยชน์ก็เพื่อแผ่นดิน

ตั้งแต่สร้างวัดเราก็ทำประโยชน์เรื่อยมา ถนนหนทางทำตั้งแต่บ้านดงเค็งเข้ามาถึง
บ้านตาดให้ลูกศิษย์ลูกหาช่วยกันทำเรื่อยมา

ถนนจากหมู่บ้านเข้ามาถึงวัดนี้ก็เหมือนกัน นี่เราทำเอง ขอชาวบ้าน ขอลูกเต้า
หลานเหลน นำทางมา แหวกทางมา ขอมาเรื่อย มาเรื่อย แล้วก็ขึ้นค่าสินน้ำใจเขา เรา
ไม่ขอเอาเฉย ๆ เราให้ค่าสินน้ำใจตอบแทน ค่าตอบแทนเราก็ไม่ให้ต่ำ ให้สูงไว้เสมอ ๆ ๆ

เพราะฉะนั้นสองฝั่งทางนี้มันจะมีหลักฝังอยู่ นี่เราก็จ่ายเงินเขาไปหมดแล้ว
สระน้ำหน้าวัดนี้ก็เหมือนกัน เราก็ให้ทำเพื่อชาวบ้าน

ทางสายหน้าวัดนี้แต่ก่อนมันเป็นดงนะ มันไม่มีบ้าน นี่เราขอเอาไว้ก่อนเลย
หลวงตาบิณฑบาตไม่ได้บิณฑบาตแต่ข้าวอย่างเดียวนะ แม้กระทั่งถนนหนทางก็
ขอบิณฑบาต ขอไปไหนได้หมด เขาก็ว่า อู๊ย! หลวงตาขออะไรได้หมดแหละ และเขา
ก็ให้หมดจริง ๆ นะ ถนนหนทางมันจึงกว้าง

เกี่ยวกับเรื่องน้ำเรื่องท่า เราชวนขวายเป็นชาวบ้านนะ อันไหนที่จะเป็นไปได้อะไรก็
ช่วยไปเรื่อย ๆ เราขอเขา เขาให้เราด้วยน้ำใจ เราก็ต้องมีน้ำใจให้แก่เขา

จำฝังใจผู้เฒ่าสี

ทำถนนเข้ามานี่ สร้างวัดนี้ พ.ศ. ๒๔๙๘ เดือนพฤศจิกายน เดินบุกไปตาม
คันนาไม่มีถนนหนทาง

ปี ๒๕๐๒ ผู้เฒ่าสีเจ้าของนาสองแปลงก็ให้ที่ดินทำถนน ทำจากสะพานหน้าวัด
เข้ามา ให้เงินเท่าไรเราก็ก็นำไปใช้

ผู้เฒ่าสีแกบอกว่า “เงินไม่เอา จะเอาบุญนี่ ตัดทางเข้ามาเลย” เราจะเอา

อะไรให้ แกก็ไมเอา ให้เป็นล้าน ๆ ก็ไมเอา จะเอาบุญเท่านั้น

คำพูดของผู้เฒ่าเรายังไม่ลืมหืมตาสักทีแกบอก “จะได้ไปทำไมคันทนา
พระตกคันทนา มันไม่เหมือนเด็กน้อยตกนะ รีบไปทำถนนเข้าสิ พระตกคันทนามันมี
บาปด้วยแหละ” แกพูดน่าหัวเราะนะ

พอเวลาผู้เฒ่าแก่มากเข้าจริง ๆ เราก็บอกว่า “ให้ตายใจ หลับตาให้สบายหาย
ห่วงนะ หลานจะเผาศพให้เอง” ผู้เฒ่านี้เป็นน้องแม่ มามีเมียอยู่ทางนี้

เพราะฉะนั้นนางสองแปลงนี้จึงมีคุณค่ามาก ลึกซึ้งมากภายในหัวใจและในวัดนี้
เพราะคุณธรรมเป็นของลึกซึ้งมาก เงินล้านสู้ไม่ได้

อันนี้เป็นน้ำใจ น้ำเงินกับน้ำใจต่างกัน น้ำใจนี้ลึกซึ้งมาก

วัดป่าบ้านตาดนี้ ตั้งแต่สร้างวัดมาแต่ก่อนไม่รับพระมาก อย่างมากแค่ ๑๘ องค์
เราก็ไม่เคยสนใจกับการก่อการสร้างอะไรทั้งนั้น สร้างเฉพาะที่จำเป็นที่อยู่ กุฏิก็เป็นร้าน
เล็ก ๆ มาจนกระทั่งทุกวันนี้ ทำโกโก้ ๒-๓ หลังนี้ อวดแขก นอกนั้นมีแต่กระต๊อบ
เรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้

สำหรับวัดนี้เราให้เป็นวัดภาวนาล้วน ๆ คงเส้นคงวาหนาแน่นด้วยข้อวัตรปฏิบัติ
หลักธรรมวินัย มิให้เคลื่อนคลาด พระจะมากน้อยปฏิบัติเป็นแบบเดียวกันหมด คลาด
เคลื่อนไม่ได้ อย่างน้อยเดือน มากกว่านั้นดู เลยจากดุก็ขับออก

พระเถระมีมาก ต่างชาติก็เยอะ เราก็แบ่งรับเอา แบ่งประเทศละหนึ่งองค์สององค์
ไม่ให้มากกว่านั้น เพื่อพระไทยเราซึ่งเต็มทั่วเมืองไทย ทุกภาคมาอยู่ที่นี่หมด ให้ได้
ประโยชน์ทั่วถึงกัน”

ประชาชนเข้ามาเกี่ยวข้องกับวัด เปิดประตูวัดไว้แต่กลางวัน พอค่ำเข้ามาก็ปิด
ประตู รถจอดข้างนอก ถ้าจำเป็นที่ควรจะต้องเข้ามาข้างในก็ให้เข้ามา

ถ้าไม่มีกฏเกณฑ์เหตุผลบังคับเอาไว้เลอะเทอะไปหมด มนุษย์เลอะเทอะไม่
เหมือนสัตว์ทั้งหลายเลอะเทอะนะ ทำความเสียหายได้มาก

ส่วนสัตว์เขาเลอะเทอะ โดดลงไปเล่นน้ำในบึงในคลองขึ้นมาก็สัดขนปัด
แล้วก็ไปสบายเขา คนเราเลอะเทอะไม่เป็นอย่างนั้นมันเปื้อนอยู่ในหัวใจ

(๒๐ เมษายน ๒๕๓๖ และ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๐)

ธรรมประกาศ

ป้ายที่เขียนไว้เนั้น ใครจะว่าหลวงตาบ้า เอ้าว่ามา หลวงตาสงสารโลกต่างหาก ที่เขียนไว้ “ที่นี่เป็นวัด เป็นสถานที่ภาวนาเพื่อความสงบใจ ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมาเทียวเพ่นพ่าน” มาวัดให้มีความสำรวมระวังใจ เฉพาะอย่างยิ่งมาดูวัดป่าบ้านตาดว่าเป็นอย่างไร ท่านดำเนินอย่างไร พระมีหลักมีเกณฑ์มีธรรมวินัย มีความ พ้นทุกข์เป็นจุดหมายปลายทาง เหมือนพวกระเกะระกะไหม มาไม่มีหลักมีเกณฑ์ในใจเลย มันทุเรศ หัวใจที่ สว่างจักษ์กับใจที่จ่มอยู่ในมฤตในคูตร คือกิเลสตันหาทั้งหลายนี้มันดูกันไม่ได้ ต่างกันราวฟ้ากับดิน

ภาษาธรรม เราอยู่กับธรรม พระปฏิบัติท่านมีสติตั้ง มันรำคาญหนักเข้าเลยติดประกาศไว้ ธรรม ออกให้รู้กันเสียบ้าง ธรรมพระพุทเจ้า ธรรมพระอรหันต์เป็นยอดธรรมทั้งนั้น (วัดป่าบ้านตาด ๒๔ กันยายน ๒๕๒๙)

● ป้ายที่ติดไว้ในบริเวณวัดป่าบ้านตาด ●

พระเจ้าแผ่นดิน เสด็จสนทนาศรม

“

เรารักชาติไทย
รักพระมหากษัตริย์ของชาติไทย
เราไม่รักสิ่งที่เป็นภัย
ต่อพระมหากษัตริย์และชาติไทย

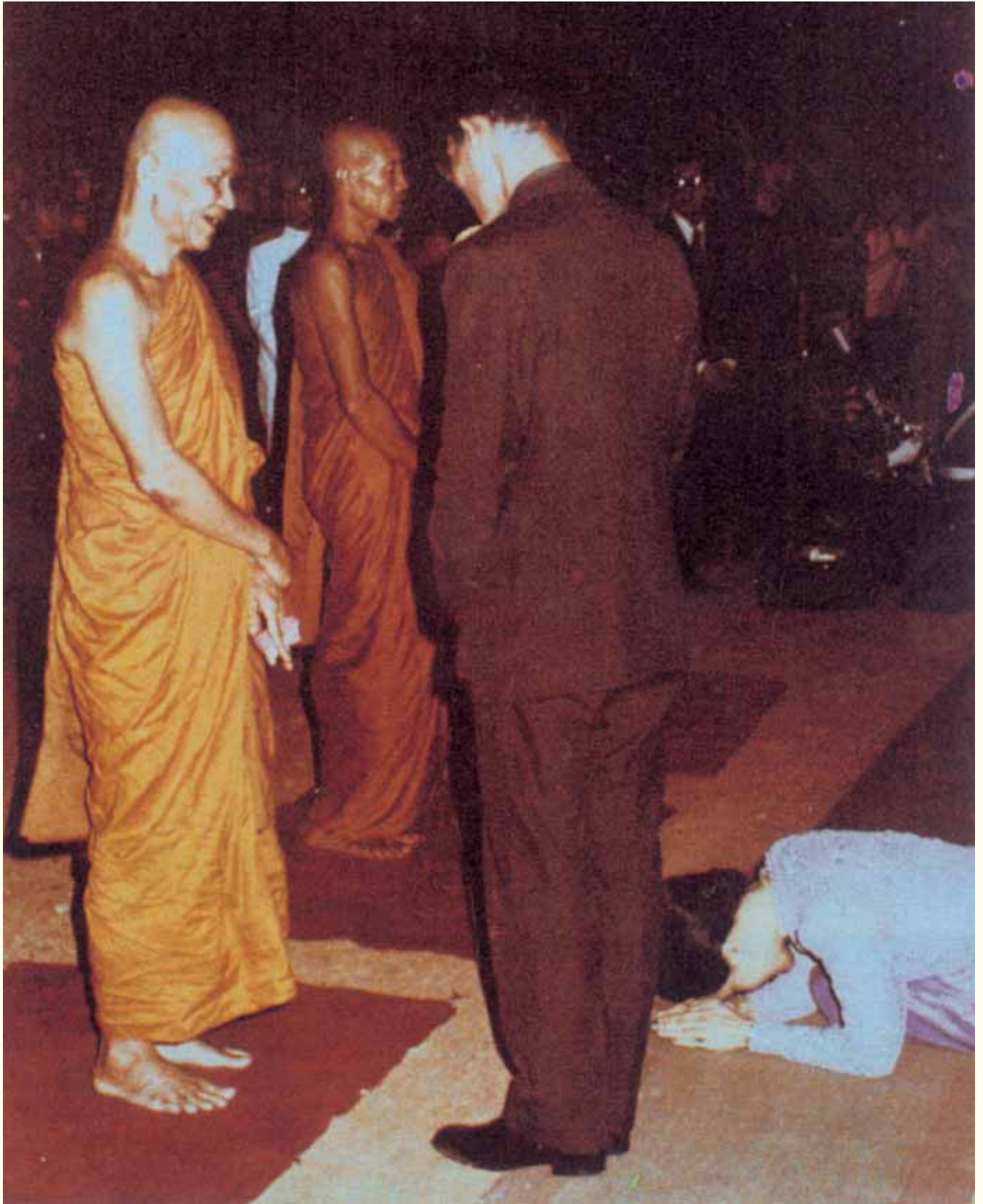
”

(วาทะหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๖
เวลา ๘.๓๐ น. วัดป่าบ้านตาด)

.....

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช
และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์
ณ สวนแสงธรรม
เพื่อทรงนมัสการ หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
พร้อมกับถวายดอกดารโง่นและจตุปัจจัยไทยทาน
เข้าโครงการช่วยชาติ โดย หลวงตามหาบัว
ญาณสมฺปนฺโน เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑
เวลา ๑๙.๓๐ น.

.....

พระเจ้าแผ่นดินเสด็จสนทนาศรม

ในตอนเช้าของวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๒ หลวงตาได้สั่งกำชับพระ
เถรในวัดว่า

“วันนี้ จะมีบุคคลสำคัญเข้ามา พวกท่านทั้งหลายจงพากันทำความสะอาดวัดวา
อาวาสให้เรียบร้อย อย่าให้บกพร่อง” พระทั้งหลายเมื่อได้ฟังดังนั้น ก็ไม่ได้เอะใจอะไร
ต่างก็ทำข้อวัตรปฏิบัติไปตามปกติ

...ในบ่ายวันนั้นเอง ชาวนาคนหนึ่ง เดินสะพายแห เพื่อออกไปทอดแหหาปลา
เป็นอาหาร มีรถยนต์คันงาม วิ่งบึ่งมาจอดเทียบ แล้วเรียกถามด้วยเสียงอันนุ่มนวลว่า
“ลุงๆ ทางที่จะไปวัดหลวงตาบ๊วไปทางไหน”

“ไปทางนี้...เด้อ...” เขากล่าวห้วนๆ แบบ
ภาษาชาวบ้าน พร้อมทั้งชี้มือและแขนหน้าดูคนที่
ถามไถ่

เมื่อเขามองดูใบหน้าบุคคลที่ถามทางอย่าง
เพ่งพิจพินิจพิจารณา ภาพแห่งบุคคลผู้ยิ่งใหญ่
เทียมฟ้าในสมองเริ่มปรากฏในหัวงนึก เขาเริ่ม
อ่อนและนั่งลงกับพื้น พร้อมกับพนมมือขึ้นเหนือ
เศียรเกล้า กล่าวข้อความด้วยความปลาบปลื้มใจ
เป็นล้นพ้น ล้นเกล้าล้นกระหม่อม ที่ครั้งหนึ่ง

● บันทึกของหลวงตา เมื่อครั้งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
เสด็จไปกราบหลวงตาเป็นการส่วนพระองค์พร้อมพระบรม
วงศานุวงศ์ ที่วัดป่าบ้านตาด ●

วันที่ ๑๐ พ.ย. ๒๕๒๒. =
๐๑ พระเจ้าอยู่หัว-พระราชินีพร้อม
วงศานุวงศ์ เสด็จฯ มาเยี่ยมหลวงตา
เสด็จฯ มาเยี่ยมหลวงตา
ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อ ๑๐ พ.ย. ๒๕๒๒. เสด็จฯ กลับ
๑๙.๑๐ พ.
ขอกราบถวายบังคม
อัญชลีแด่หลวงตา
๓ คน (ในพระที่นั่ง) ๓๐๐ ปี
ขอกราบถวายบังคม
ขอกราบถวายบังคม
ขอกราบถวายบังคม

ในชีวิตได้สัมผัส สมมุติเทพ ด้วยตาเนื้อใกล้ๆ แค่อ้อมถึง

“โอ! ในหลวง...สาธุเด้อในหลวง... สาธุ...สาธุ” เขาอุทานเสียงดัง น้ำตาคลอเบ้าด้วยความตื่นตันใจ

หลังจากนั้นพระองค์ท่านจึงเสด็จไปที่วัดป่าบ้านตาด เพื่อกราบนมัสการองค์หลวงตา เมื่อถามไถ่สนทนากันทราบว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จมากับพระบรมวงศานุวงศ์ จากพระตำหนักภูพานราชนิเวศน์เป็นการส่วนพระองค์ ไม่ได้บอกแม้กระทั่งทหารใกล้ชิด

ทหารทั้งหลายต่างสับสนว่าเป็นการโกลาหลว่า เมื่อเวลาบ่ายโมงพระองค์ท่านทรงขับรถออกจากพระตำหนัก ไม่รู้ว่าเสด็จไป ณ ที่ใด ถ้าบอกข่าวการเสด็จมาล่วงหน้า ก็จะเป็นการเอิกเกริกรบกวน ต้องการเสด็จมาเป็นการส่วนพระองค์

หลวงตาจึงให้อโวาทว่า

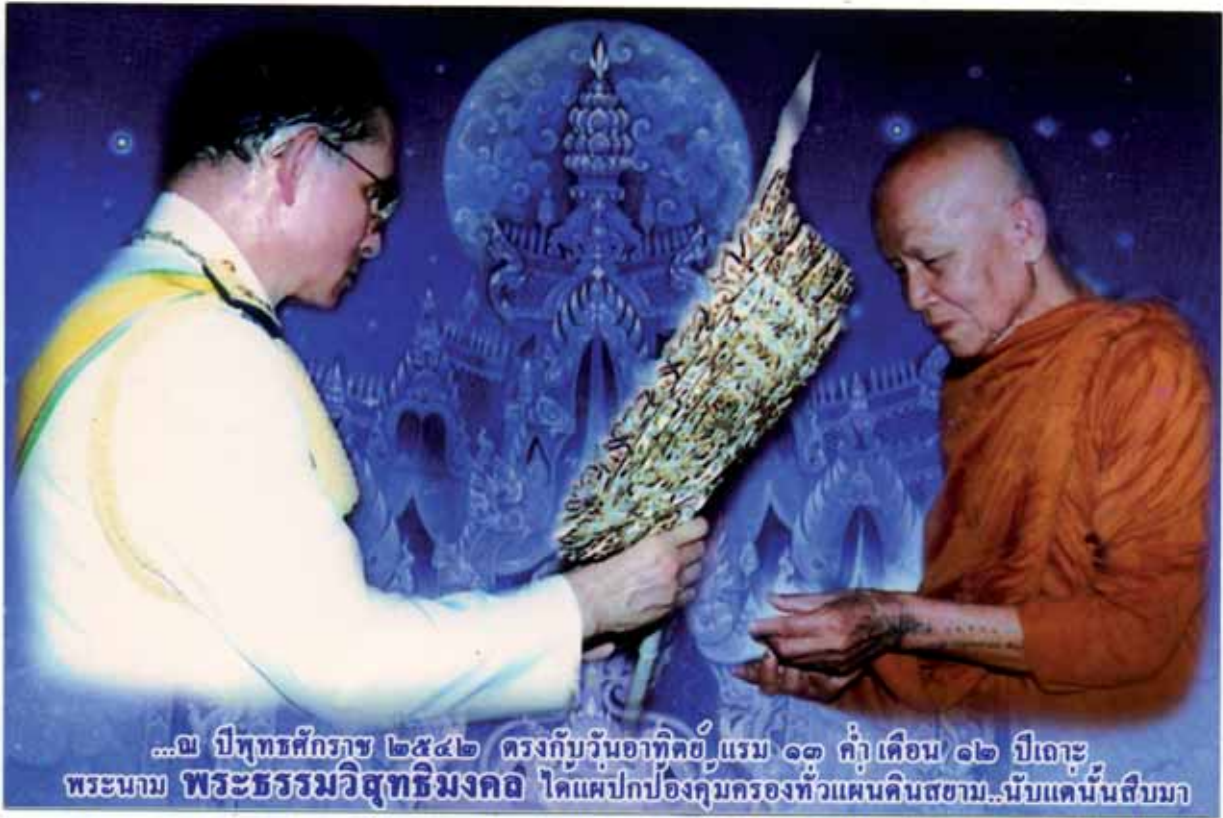
“มหาบพิตร! พระองค์เป็นถึงพระเจ้าอยู่หัว เป็นเจ้าชีวิตของชนทั้งชาติ หากพระองค์เสด็จมาโดยลำพัง มีอันตรายอย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น จะเป็นความเสียหายแก่ชาติบ้านเมืองอย่างใหญ่หลวง ถ้าพระองค์เป็นอะไรขึ้นมา คนทั้งชาติจะไม่เหยียบหลวงตาบัวมิดแผ่นดิน หรือ?”

“ก็จะเป็นการรบกวนองค์หลวงตา” พระองค์กล่าวพร้อมพนมพระหัตถ์ด้วยความศรัทธาเลื่อมใส

“รบกวน ไม่รบกวนจะเป็นอะไร แผ่นดินนี้เป็นของพระองค์ พระองค์พึงมาได้ทุกเมื่อ”

ที่องค์หลวงตาเป็นห่วงมากเช่นนั้น เพราะในสมัยนั้นคอมมิวนิสต์มีอยู่ทั่วไป หลังจากนั้นอีกไม่นานเสียงรถทหารตำรวจที่สืบทราบข่าวว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จมาวัดป่าบ้านตาด จึงติดตามมาอารักขาเป็นทิวแถว ชาวบ้านบางคนไม่รู้เรื่องเห็นรถทหารตำรวจวิ่งมาเป็นทางยาว บางคนวิ่งหนีเข้าบ้านนี้กลัวเกิดศึกสงคราม

ในยุคนั้นชื่อเสียงของพระหลวงตามหาบัว กระฉ่อนไปในทางเป็นพระผู้เคร่งครัดปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ทั้งพระและฆราวาสกลัวเกรงท่าน จนล่ำลือกันว่าท่านเป็นพระที่ดุมาก ดังโอวาทของหลวงตา ตอนหนึ่งในหนังสือพ่อแม่ครูอาจารย์ว่า

“มันดีไหมล่ะ ตอนเช้าตอนเย็นหรือวันหนึ่งๆ ได้ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์ดุด่า ว่ากล่าว แนะนำสั่งสอน กับไม่ได้ยินอะไรเลย อย่างไหนจะดีกว่ากัน เอาไปเทียบดูสิ คนจะดีได้เพราะความประพฤติ ดีได้เพราะการได้ยินได้ฟัง ไม่ใช่อยู่เฉย ๆ ดีเอาเลย เป็นคนดีเลย แต่ต้องได้ยินได้ฟัง ได้รับการอบรมสั่งสอนดุด่าว่ากล่าว แล้วก็นำเอา ไปดัดแปลงแก้ไข มันก็ดีได้ และในที่สุดดีวันดีคืนไปเรื่อย ๆ ๆ”

“เวลาจะดู ใครจะอยู่ที่นั่นหรือไม่อยู่ที่นั่นสำคัญ เพราะเรามุ่งที่จะสอนผู้ที่มา เกี่ยวข้องกับเรา เราต้องพูด ไม่พูดก็ไม่เข้าใจ คนอื่นที่ไม่รู้เรื่องราว อาจจะคิดไปใน แ่งต่าง ๆ แต่เราไม่สนใจในความคิดเหล่านั้นของคน เราสนใจในประโยชน์ที่จะพึงได้ ในการแสดงของเราและผู้ฟังจะได้คติในขณะนั้นเท่านั้น”

หลวงตามหาบัวเป็นศิษย์เอกท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ซึ่งมีเกียรติคุณ กำนจรกายไปในหมู่ประชาชนทุกชาติชั้นวรรณะ โดยเฉพาะในวงพระปฏิบัติกรรมฐาน ตามป่าตามเขา

สำหรับองค์ท่านเองชอบอยู่อย่างสมถะเรียบง่าย ภารกิจหลักก็คือ อบรมสั่ง สอนพระภิกษุสามเณรและผู้คนที่ไขว่คว้าหาสัจธรรมของชีวิต

หลวงปู่เสาร์ กนตสีโล
หลวงปู่ขาว อนาลโย
หลวงปู่สาม อภิญาโน
หลวงปู่ชา สุภทโท

หลวงปู่มั่น ฐริทตโต
หลวงปู่ฝั้น อาจาโร
หลวงปู่คำดี ปภาโส
หลวงปู่สุวัจน์ สุวโจ

หลวงปู่สิงห์ ขนดะยาโคโม
หลวงปู่พรหม จิรปุณโณ
หลวงปู่สิม พุทธาจาโร
หลวงปู่จวน กุลเชฏโฐ

หลวงปู่ดุลย์ อตุโล
หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ
หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
หลวงปู่สิงห์ทอง ธมฺมวโร

พระอรหันต์สิบห้าท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต

หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ
หลวงปู่กงมา จิรปุณโณ
หลวงปู่มหาเจียน จิตสีโล
หลวงปู่หล้า เขมปัตโต

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม
ท่านพ่อลี ธมฺมธโร
หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท
หลวงปู่ฝาง ปริบูรณ์โณ

หลวงปู่หลุย จันทสาโร
หลวงปู่ดื้อ อจลธมฺโม
หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ
หลวงปู่ฝาง จิตตคุตโต

● ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ●

ตีพิมพ์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เป็นหนึ่งในยอดแห่งพระปรมาจารย์สายวิปัสสนากรรมฐานของประเทศไทย เพราะ ท่านคือโรงงานอันใหญ่หลวง ที่ได้ผลิตมรรคผลนิพพานให้แก่บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายได้ชมและปฏิบัติตาม

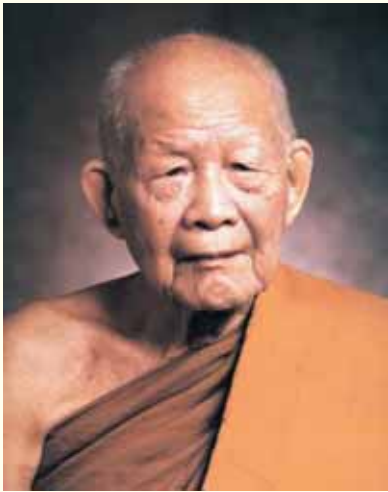
เมื่อศิษย์ของท่านได้มีชื่อเสียงขึ้นในภายหลัง ยิ่งทำให้คนได้ทราบถึงคุณธรรมของท่านเด่นชัดขึ้น ศิษย์ของท่านพระอาจารย์มั่นที่มีชื่อเสียงกระฉ่อน เป็นที่เคารพนับถือของคนไทย ใครได้อ่านประวัติของท่านจะถึงความมหัศจรรย์ใจ ในสติปัญญา และคุณธรรมวิเศษเป็นอย่างยิ่ง ลูกศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่นที่มีชื่อเสียง เป็นประดุจเพชรน้ำหนึ่งในทางศาสนาที่เราๆ ท่านๆ รู้จักกันดีคือ

พระอาจารย์สิงห์ ขนตฺยาโคโม, พระอาจารย์มหาปิ่น ปญฺญาพโล, พระธรรมเจดีย์ (จุม), พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร, พระอาจารย์อ่อน ภาณสิริ, พระอาจารย์ลี ธมฺมธโร, พระอาจารย์กงมา จิรปุญฺโญ, พระอาจารย์ดูลย์ อตุโล, พระอาจารย์ชอบ จานสโม, พระอาจารย์ตื้อ อจลธมฺโม, พระอาจารย์แหวน สุจิณฺโณ, พระอาจารย์หลุย จนฺตสาโร, พระอาจารย์เทศก์ เทสรุงสี, พระอาจารย์ขาว อนาลโย, พระอาจารย์เจื้อยะ จุนฺโท พระอาจารย์ชา สุภทฺโท ฯลฯ

รวมทั้งศิษย์อีกมากมายที่ไม่มีใครรู้จัก เพราะท่านแสวงหาความสงบท่ามกลางป่าเขาลำเนาไพร ไม่ติดต่อกับบุคคล ภายนอก

ลูกศิษย์องค์สำคัญเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ อุบัติจากใกล้ชิด เป็นพระผู้ที่ท่านพระอาจารย์มั่นไว้วางใจ ชมเชย ยกย่อง มอบภาระภายในวัดป่าบ้านหนองผือ และอยู่จำพรรษากับท่านพระอาจารย์มั่นนานที่สุดกว่าบรรดาลิษย์ทั้งหลาย

นั่นก็คือ พระธรรมวิสุทธิมงคล หรือ หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

● พระอาจารย์หลุย จันทสาโร ●

● พระอาจารย์ดูลย์ อตุโล ●

● พระอาจารย์ขาว อนาลโย ●

หลวงตามหาบัว อุปนิสัยท่านจริงจังมาก ทำอะไรทำจริง (ท่านเล่าว่า... แต่ถ้าเล่นก็หาจริงไม่ได้เลยเช่นกัน) มีความกตัญญูทเวที รักคำสัตย์มาก พูดคำไหนเป็นคำนั้น ตรงไปตรงมา จึงเป็นที่เลื่องลือในวงการพระป่าอย่างมาก

อย่างเช่น...วันหนึ่ง หลวงตามหาบัวเดินทางไปเยี่ยมพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร ที่วัดป่าอุดมสมพร จังหวัดสกลนคร ท่านพระอาจารย์ฝั้นกำลังแจกเหรียญให้แก่ญาติโยมอยู่ พอพระอาจารย์ฝั้นมองเห็นหลวงตาเข้ามาเท่านั้นแหละ ท่านยกมือขึ้นห้ามทางลูกศิษย์ทันทีและพูดว่า “อ้าว!! หยุดๆ หยุดก่อน ตอนนี้ถึงเวลาคุยธรรมะกัน” เพราะท่านทราบดีว่าหลวงตามีนิสัยไม่นิยมสร้างรูปเหรียญเครื่องรางของขลัง แต่เน้นหนักทางภาคปฏิบัติ

หลวงปู่ชอบ จานสโม ก็เช่นเดียวกัน ท่านอยู่แต่ในป่าในเขา เดินธุดงค์อยู่ตามถ้ำเงี้ยวผา ไม่ค่อยสังคมกับประชาชนญาติโยม ปรรณาวีเวกสงบสั่งต้อยเสมอ เมื่อหลวงตามหาบัวเขียนประวัติท่านพระอาจารย์มันก็นำเรื่องหลวงปู่ชอบรับบิณฑบาตจากเทวดา และสอนธรรมแก่พวกเทวบุตรเทวดาชั้นต่างๆ ฯลฯ เมื่อคนได้อ่านประวัตินั้นแล้ว ก็เกิดความตื่นตาตื่นใจ พยายามสืบเสาะแสวงหาพระที่เก่งกาจ สามารถสอนเทวดาได้นั้น เมื่อทราบว่าเป็นหลวงปู่ชอบ จึงพากันเดินทางไปกราบนมัสการท่านโดยไม่ขาดสาย จนเป็นพระโด่งดังมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของประชาชน เมื่อหลวงตาเดินทางไปกราบเยี่ยมท่าน หลวงปู่ชอบจึงพูดเป็นเชิงบ่นๆ ว่า “เป็นเพราะท่านมหาคนเดียวนี่แหละทำให้ผมไม่ได้พักได้ผ่อนเลย วันๆ มีแต่ญาติโยมเดินทางมาหา”

● พระอาจารย์แหวน สุจิณฺโณ ●

● พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร ●

● พระอาจารย์ชอบ จานสโม ●

หลวงตาจึงตอบว่า “ครูอาจารย์!.. ผมก็เขียนแต่เรื่องที่ได้ไปอยู่ในป่าในเขา ไม่ได้เขียนบอกให้เขามากกราบสักหน่อย ที่เขาพากันมา ก็ด้วยความดีของท่านอาจารย์เองนั่นแหละ” หลังจากนั้นท่านก็สนทนากันด้วยความตลกขบขัน ตามแบบของพระที่โงกโชนทางภาคปฏิบัติ

หลวงตาม้าพาหนเป็นผู้ที่รู้ยิ่งเห็นจริง ทั้งภายนอกและภายใน ดังคำที่ว่า **“รู้อะไร รู้กระจ่างเพียงอย่างเดียว แต่ให้เขี้ยวชาญเกิดจะเกิดผล”** แม้ท่านจะมีพรรษาน้อยกว่าพระเถระผู้ใหญ่ที่เป็นลูกศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่นบางรูป แต่พระเถระผู้ใหญ่ นั้นยังแสดงความเคารพนับถือท่านด้วยคุณธรรมอย่างไม่อาย ซึ่งเรื่องนี่องค์ท่านเองไม่บังอาจไปเป็นครูบาอาจารย์มหาเถระ แต่นี่เป็นสิ่งที่ครูบาอาจารย์เหล่านั้นสรรเสริญท่านขึ้นเองตามส่วนแห่งคุณธรรมเห็นบุญคุณต่อกันและกันในเรื่องการแนะนำธรรมะภายใน

ยกตัวอย่างเช่นหลวงปู่คำดี ปภาโส ท่านเป็นพระมีลูกศิษย์ลูกหามาก แม้องค์หลวงตาเองก็เคารพรักท่านมากเพราะท่านเป็นพระผู้ใหญ่รูปหนึ่งที่นำสักการะบูชากราบไหว้ แต่เรื่องธรรมะภายในนั้นก็อยู่ที่บุญวาสนาของแต่ละองค์ที่จะบรรลุได้

มีอยู่วันหนึ่งหลวงตาไปพักที่วัดถ้ำผาปู เป็นเวลา ๘ คืน ท่านจึงได้สนทนาธรรมะชั้นอวิชชากับหลวงปู่คำดี แนะนำการปฏิบัติขั้นตอนสุดท้ายให้หลวงปู่คำดี เมื่อหลวงปู่ท่านนำไปปฏิบัติโดยไม่มีทวิภูมิมานะ ไม่นานท่านก็ถึงอุคตธรรมตามความประสงค์ ถึงกับยอมรับกับลูกศิษย์ทั้งหลายของท่านว่า

“อาจารย์มหาบัว เป็นอาจารย์ของอาตมา”

● พระอาจารย์คำดี ปภาโส ●

● พระอาจารย์เจื้อยะ จุนโท ●

● พระอาจารย์สิงห์ทอง ธรรมวโร ●

นี่คือตัวอย่างของครูบาอาจารย์สายป่าท่านเคารพกันด้วยคุณธรรม ท่านเคารพกันอย่างนี้

พระสายป่าท่านรักความเมตตาจริง ๆ สิ่งที่ทำผิดท่านไม่ปล่อยไว้นาน ไม่เกรงใจถ้าเป็นสิ่งที่ผิดถูกต้อง แม้จะมีอายุพรรษา ๔๐, ๕๐ ท่านก็รักเตือนกันอย่างสบาย ๆ เพราะท่านถือว่า “ปาวธนา” ต่อกันด้วยสายใยแห่งธรรมไว้หมดแล้ว การที่ท่านปฏิบัติต่อกันจึงต่างกับชาวโลกที่เขาปฏิบัติต่อกัน

ยกตัวอย่างเช่น พระอาจารย์เจื้อยะ พระเถระซึ่งเป็นสหธรรมิกของหลวงตาได้มาร่วมจำพรรษาที่วัดป่าบ้านตาด วันหนึ่งพวกโยมเขามาขุดดิน เกลี่ยดินวางรากฐานสร้างกุฏิ พระอาจารย์เจื้อยะ จึงทำคราดสำหรับกวาดดิน เสี่ยงดั่งปัง ๆ ในเวลาค่ำมืดเสียงสังัดอันเป็นเวลาห้วงที่หลวงตาและพระเถระภายในวัด กำลังเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา

หลวงตาจึงกล่าวตักเตือนพระอาจารย์เจื้อยะโดยเป็นภาษาธรรมะพระป่า ว่า

“ท่านอาจารย์เจื้อยะ! ถ้าท่านไม่เคยอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์มันมา ผมก็จะได้ว่า ได้ดูให้ท่านอยู่นะ แต่ที่ท่านเคยอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์มันมาแล้ว พ่อแม่ครูอาจารย์มันท่านสอนยังงัย ? กิริยาอย่างไร ? ทำไมท่านถึงมาทำอย่างนี้” พอว่ากล่าวตักเตือนเสร็จแล้ว หลวงตาท่านก็เดินจากไป

ปรากฏว่าเช้าวันรุ่งขึ้นยังมีดสลับ พระอาจารย์เจื้อยะได้ไปนั่งรอหลวงตาอยู่คนเดียวบนศาลา พอหลวงตากราบพระพุทธรูปเสร็จ นั่งบนอาสนะ พระอาจารย์เจื้อยะได้โอกาสจึงรีบเข้าไปจับที่เท้าหลวงตาแล้วพนมมือน้อมศีรษะกราบแทบเท้า พร้อมทั้ง

น้ำตาร่วงรินอาบแก้มว่า

“โอ๊ย! ท่านอาจารย์มหา ผมขอกราบซักหน่อยเถอะ แหม! ทำไมท่านถึงพูดถูกต้องนัก คัมภีร์เสียงอะไรๆ ลักษณะเหมือนกับครูบาจารย์มัน ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนกันหมดเลย อู๊ย! ผมกราบไหว้เลย เมื่อคืนนี้ผมสลดสังเวช ผมนี้ผิดจริงๆ ผมขอกราบท่านอย่างสนิทใจ ผมยอมท่านอาจารย์ ดูลักษณะท่าทางนี้ไม่ผิดจากครูบาจารย์มัน ผมจับภิริยาได้หมดเลย ผมเคารพสุดยอด”

นี่แหละท่านทั้งหลาย! ความหนักแน่นในพระศาสนา ในพระธรรมวินัย ความลงใจในคำสอนอันเที่ยงธรรม ย่อมถึงใจด้วยสายใยแห่งธรรมอย่างนี้เอง

นอกจากความมุ่งมั่นในทางพ้นทุกข์แล้ว อีกมุมหนึ่งพระป่าท่านยังเป็นผู้มีจิตใจเบิกบาน อารมณ์ดี มีสาระชั้น มีแง่คิดอันตลกขบขันมาก ดังเช่นเรื่องต่อไปนี้

พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร เป็นศิษย์ต้นของหลวงตามหาบัว พระอาจารย์สิงห์ทองท่านเคารพรักท่านอาจารย์ใหญ่คือหลวงตามาก เพราะท่านถึงธรรมอย่างเดียวกันแล้ว ความที่วากลัวกันแบบโลกๆ อย่างเราๆ ท่านๆ กลัว คงไม่มี เรื่องกลัวนั้นคงกลัวอยู่บ้าง แต่กลัวน้อยหน่อยๆ ยังมีความกล้าที่จะเล่นกับหลวงตาได้บ้างในบางครั้ง

หลวงตามหาบัวได้ตกลงกับพระอาจารย์สิงห์ทองด้วยการสัญญากันว่า ถ้าใครตายก่อนผู้ที่อยู่จะเป็นคนเผาศพให้ ในที่สุดพระอาจารย์สิงห์ทองมรณภาพก่อน หลวงตาจึงได้ทำศพให้

พระอาจารย์สิงห์ทอง ท่านมีอุปนิสัยรื่นเริง ขี้เล่น ชอบพูดตลกอยู่เป็นประจำ บรรดาครูบาอาจารย์พระเถรต่างทราบ ถึงพื้นนิสัยอันนี้ของท่านเป็นอย่างดี

เช่นวันหนึ่ง พระอาจารย์สิงห์ทองถูกหลวงตาขับไล่ออกจากวัดว่า...

“ท่านสิงห์ทอง ท่านเป็นพระผู้ใหญ่แล้วทำตัวไม่เหมาะสม ท่านอยู่ที่นี่ไม่ได้นะ ขนของหนีออกจากวัดเดี๋ยวนี้ ไปฝึกนิสัยเสียใหม่ เป็นคนใหม่แล้วจึงมา”

ด้วยความเคารพรักในหลวงตา ท่านจึงเก็บข้าวของเตรียมบาตร จีวร และบริวารจำเป็นของพระป่า แบกกลดสะพายบาตรกุฏิๆ จอ เดินเร็วรี่ออกจากวัดไปทางหมู่บ้านตาด

ลักรู้เตี๋ยวท่านก็สะพายบาตรย้อนกลับเข้ามา แล้วคลานเข้าไปกราบหลวงตา หลวงตาเห็นดั่งนั้นก็ดูเสียงดังลั่นวัดทันทีว่า “เอ้า! ยังไงนี้ ผมไล่ท่านหนีแล้ว กลับมา ยุ่งอะไรอีก”

“นี่! เป็นสิงห์ทองคนใหม่... นะครับ ไม่ใช่สิงห์ทองคนเก่า สิงห์ทองคนเก่าตาย จากโลกนี้ไปแล้ว” เมื่อลูกศิษย์ใช้อุบายอันเป็นปัญญาดังนั้น หลวงตาก็ไม่รู้ว่าจะขับไล่ ประการใด ก็ได้แต่นั่งอมยิ้มด้วยความขบขันด้วยเหตุผลอยู่ผู้เดียวเพียงภายใน

เมื่ออยู่คราวหนึ่ง ฤทธิโยมมารดาหนูซุกซุนมาก กัดหมอนกัดเสื้อทำลายสิ่งของ หลวงตาจึงเรียกให้พระไปช่วยกันจับ เมื่อหลวงตาและพระเถรทั้งหลายเข้าสู่เขตจับหนู คือฤทธิโยมมารดา พระจำนวนหนึ่งเข้าไปไล่อยู่ข้างในให้มันออกมา ส่วนด้านนอก ก็ ร่ายล้อมไว้ และคอยตั้งท่าจับหนูด้วยความมุ่งมั่น ถามว่า ทำไมถึงต้องมุ่งมั่นไม่ให้ หนูมีโอกาสนี้อวดขนาดนั้น ตอบว่า เพราะเป็นคำสั่งจากหลวงตาอย่างเด็ดขาดว่า “ถ้าหนูหนีออกไปได้ทางท่านใด ท่านรูปนั้นต้องออกจากวัด” ถามว่าโทษคืออะไร? ตอบว่า คือความเชื่อที่ไม่ทันหนู พระเถรที่เชื่อ ๆ ซ่า ๆ เช่นนี้ไม่สมควรอยู่ในสถานที่ ที่ต้องการความรวดเร็วคล่องตัว เพียงหนูตัวเดียวยังจัดการกับมันไม่ได้ แล้วจะไป จัดการกับกิเลสตัณหาหน้าไหนได้

ปฏิบัติการจับหนูเริ่มขึ้น... ทุกรูปต่างอยู่ในท่าที่หนูไม่ชอบเอาเลย พระอาจารย์ สิงห์ทองเห็นพระเถรตั้งท่าตั้งทางมากมายอะไรปานนั้น คงเกิดอารมณ์ขำขันรำพึงขึ้น มาภายในใจลึก ๆ ว่า “เอ...ถ้าหนูมันเกิดออกไปทางอาจารย์ใหญ่แล้ว ก็ใครเล่าจะมา อยู่วัดอบรมสั่งสอนพระเถร” ท่านจึงยื่นมือไปเก็บเอาก้อนหินก้อนหนึ่งขนาดใกล้เคียง กับตัวหนู มองไปทางที่อาจารย์ใหญ่ยืนอยู่

ทันใดนั้นเรื่องที่ไม่เคยคาดคิดก็เกิดขึ้น พระอาจารย์สิงห์ทองโยนก้อนหินนั้นไป ทางหลวงตาพร้อมกับตะโกนว่า “หนู หนู ๆ ๆ มันไปทางนั้นแล้ว” เสียงก้อนหินปะทะ กับใบไม้แห้งดังแล็ก ๆ แล็ก ๆ หลวงตานึกว่าหนูจึงคว้าตะครุบติดมือทันที

พอทราบว่ามีหนูเท่านั้นแหละ ท่านก็ดูเสียงดังขึ้นทันทีว่า “พระบ้านี้ มันมา เล่นอะไรอย่างนี้ มันไม่รู้หรือว่า ยามไหนเล่น ยามไหนจริง” พระเถรทั้งหลายที่เห็น เหตุการณ์ก็สุดที่จะอดกลั้นเสียงหัวเราะอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ไว้ได้

เมื่อจับหนูกันได้แล้ว ต้องนำหนูนั้นไปปล่อยในป่าที่ห่างไกลจากวัด ท่านอาจารย์สิงห์ทองจึงมีหน้าที่นำหนูออกไปปล่อย เมื่อถึงสถานที่ที่เหมาะสมแล้ว ท่านก็ลงจากรถ ทำท่าขึงขังตั้งตาดูสมรภูมิ โนนบ้าง นี้น้าง ดูทำเลที่จะปล่อยผู้ก่อการร้ายหน้าแหลมตัวฉกาจ จนชาวบ้านที่อยู่ถิ่นแถวนั้นเกิดความสงสัยมาก จึงถามขึ้นว่า

“ท่านอาจารย์มาอะไร”

ท่านมีสีหน้าเคร่งขรึมเคร่งเครียด รวากะว่าบ้านเมืองเดือดร้อนขัดข้องไม่ปลอดภัย เต็มไปด้วยภัยอันตรายนานาชนิด จึงตอบเขาไปว่า

“กำลังเคลียร์พื้นที่ จะนำผู้ก่อการร้ายตัวสำคัญมาปล่อย ถ้าเราปล่อยมันแล้ว พวกหมู่เจ้าจงระวังตัวให้ดี ถ้ามันเข้าจู่โจมบ้านใคร สมบัติที่มีอยู่จะถูกมันปล้นชิงเอาไปหมด” พูดแล้วท่านก็ถอนหายใจยาว ๆ ลึก ๆ หลาย ๆ เชือกแสดงถึงความกังวล

ชาวบ้านที่นั่งพนมมือฟังอยู่นั้นแสดงความกลัวอย่างเห็นได้ชัด มีนัยตากังวล... ห้วน มองหน้ากันเลิกลัก ๆ เตรียมตัวหนีผู้ก่อการร้าย สายตาเพ่งมองพระอาจารย์ ด้วยนัยตาละห้อย ลักพักเดียวท่านก็เดินไปที่รถ ไปหยิบกรงหนูถือเดินมา ชาวบ้านจึงถามว่า “นั่นอะไร”

“นี่แหละผู้ก่อการร้ายตัวฉกาจ ทำให้พระได้รับอันตรายมาหลายองค์แล้ว”

พวกชาวบ้านจึงหัวเราะก๊าก มีใจแหม่ชื่นชื่นมาดังเดิม “โอย!....ประสาหนูนา.. กลัวมันทำไม” เขาหลุดปากพูดเสียงดังลั่น “ปึงมันกินมามากแล้ว”

พระป่าท่านไม่เก่งในภาษิตภาษาสังคมต่างๆ ท่านพูดภาษาสามัญชนตามถิ่นฐานที่เกิดของท่าน แม้โลกจะเจริญด้วยวัตถุเท่าใด ท่านก็ไม่เสียเวลาไปเรียนด้วย ท่านเรียนแต่คัมภีร์ธรรมวินัย รักษากาย วาจา ใจ ของท่าน สงเคราะห์โลกท่านก็สงเคราะห์ด้วยความเมตตา ไม่ต้องไปเรียนภาษิตภาษาที่จะมาสงเคราะห์กัน ทำไปตรง ๆ ง่าย ๆ ไม่ต้องเขียนชื่อเขียนป้ายติดไว้ หรือเรียกได้ว่าไม่ผิดพลาดเลยในทางธรรม ส่วนโลก อาจจะไม่พอใจ เพราะความคิดของชาวโลกมักแย้งกับธรรมะอยู่เสมอ

หลวงตาเคยปรารภกับลูกศิษย์ว่า อยากให้ต่างประเทศเขานับถือเข้าใจศาสนาพุทธ เพราะถ้าเขาปฏิบัติได้แล้ว พวกเขาจะได้รับความร่มเย็น ไม่คิดทำลายล้างรบราฆ่าฟัน กัดขี้นกเข่งกันและกันอย่างเช่นทุกวันนี้

ที่วัดป่าบ้านตาด มีพระฝรั่งต่างชาติ มาจากสกุลผู้ดีมีเงินมีความศรัทธาเข้ามาศึกษาธรรมกับท่าน บางองค์บวชมาเป็นเวลา ๔๐ พรรษา บางคราวญาติโยมของท่านก็มาเยี่ยม และขอนิมนต์ให้ท่านกลับไปประเทศบ้านเกิดเพื่อเผยแผ่พุทธธรรม ท่านจึงมากราบเรียนหลวงตาว่า

“พวกญาติเขานิมนต์ให้กลับบ้าน เพื่อไปสอนธรรมพวกเขา ท่านอาจารย์จะว่าอย่างไร?”

“แล้วท่านพร้อมหรือยัง?” หลวงต้าย้อนถาม

“ผมยังไม่พร้อม” พระฝรั่งต่างชาติตอบ

“ถ้าท่านยังไม่พร้อมท่านจะมาถามผมทำไม?” หลวงตาพูดแบบเด็ดเดี่ยวเพื่อสอนศิษย์ให้คิดรอบคอบก่อนจะพูดจะทำจะคิดอะไร

พูดถึงเรื่องโลกกับเรื่องผู้ปฏิบัติธรรมจนเป็นพระดีเลิศนี้ บางทีท่านก็ไม่ทันสมัย เพราะท่านมีแต่ธรรมสมัย ความทันสมัย ท่านไม่สนใจหรอก เพราะความทันสมัยมันไม่เที่ยง แต่ธรรมสมัยอยู่คู่โลกสงสาร

ปฏิปทาของหลวงตามหาบัวนั้นเป็นที่เลื่อมใสแก่ผู้พบเห็น เพราะธรรมท่านออกมาจากใจ ไม่ใช่การเสแสร้งแก่งแย่ง ความไม่ยึดติดในทุกสรรพสิ่ง และเป็นคณาจารย์อารมณ์ดี ต้อนรับคนทุกระดับชั้น ทำให้ผู้ที่เข้าหาศรัทธาทุกคน

ที่สำคัญคือ ท่านเน้นการแสดงธรรมเป็นชีวิตจิตใจ ทุกครั้งที่บรรดาลูกศิษย์มาเยี่ยมเยียน เป็นต้องได้ข้อคิดสะกิดใจกลับไปใช้ในชีวิตเสมอ ๆ

แม้ยามอาพาธโรคร้ายรุมเร้า ก็ยังข่มความเจ็บปวดแสดงธรรมอยู่เป็นนิตย์ เพราะทั้งชีวิตท่านพิจารณาตัวไว้ว่า

“จะใช้ธรรมชี้ทางสว่างไสวให้สาธุชนไปจนกว่าจะละสังขาร”

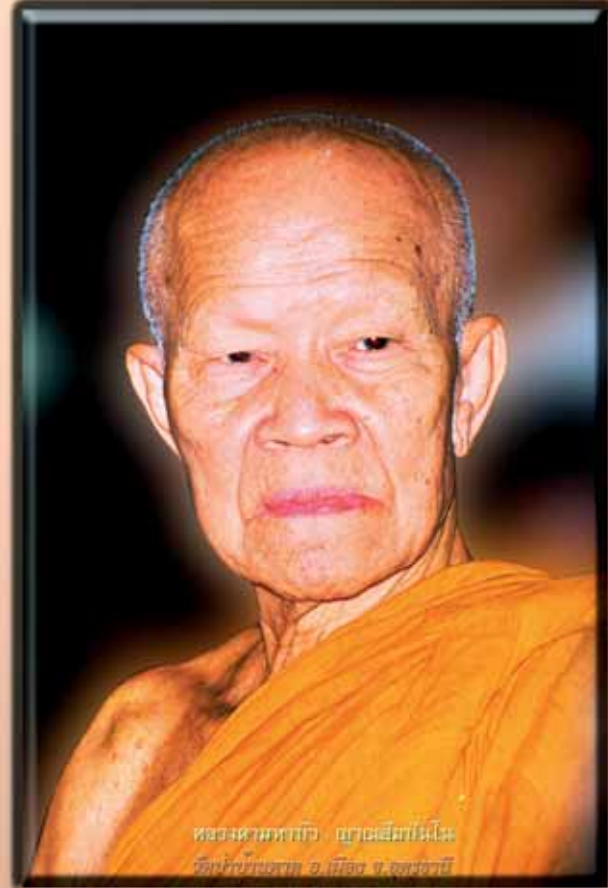
ธรรมะของหลวงตามหาบัวที่ใช้สอนญาติโยมนั้น เป็นคำพูดที่ฟังง่าย เข้าใจง่าย และไม่สลับซับซ้อนชวนให้ปวดหัว

ส่วนธรรมที่แสดงต่อพระสงฆ์ด้วยกันค่อนข้างสูงแต่ก็ไม่ยากต่อการแปลความหมาย ทุกถ้อยคำฟังแล้วจับจิตจับใจ บ่งบอกถึงความเป็นพระผู้รู้แจ้งเห็นจริงในธรรมะคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สานุศิษย์ของท่านจะมีครอบครัวไปทั่ว ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ

เพราะไม่ว่าจะเป็นคนระดับไหน ท่านก็ไม่เคยเลือกที่รักมักที่ชัง ใครสนใจธรรมะจากท่าน วัดป่าบ้านตาดยินดีต้อนรับฯ

มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน
วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

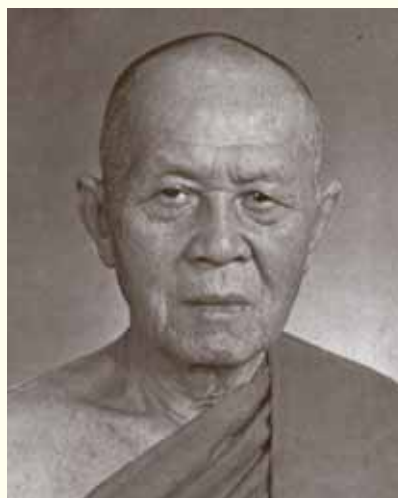
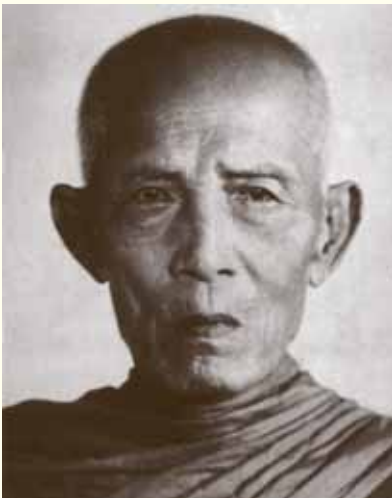
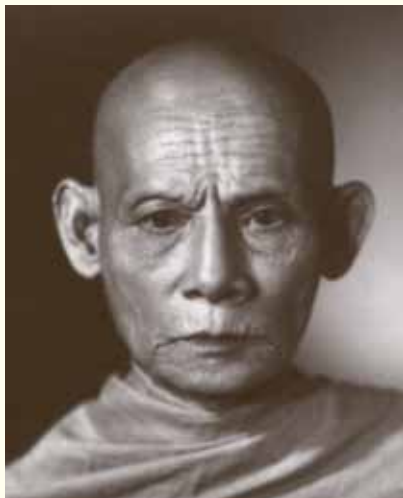

“การสร้างคานาเดินนี้ นอกจากสัจจะบุญให้เรามีความสุข
ความเจริญ ในภพชาตินี้แล้ว
แล้วยังได้ถนอมจิตใจให้ผ่องใสยิ่งขึ้นมา”

(คำสอนหลวงตามหาบัว)

ชาติภูมิ
 นิมิต
 และ
 สันนิทสน์

๑	๒	๓
๔	๕	๖
๗		

๑. พระธรรมเจดีย์ (จุม พนฺธุโล)
พระอุปัชฌาย์ของหลวงตา
๒. พระครูปลัดอ่อนตา เขมฺมกโร
พระกรรมวาจาจารย์ของหลวงตา
๓. สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า (พมพ์ ธรรมโร)
๔. - ๖. หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
๗. โยมบิดามารดาของหลวงตามหาบัว

ชาตภูมิ

หลวงตามหาบัวเกิดเมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๖ นับเป็นเวลา ๙๘ ปีที่ผ่านมา

ก่อนที่หลวงตาจะมาเกิด โยมบิดาสุนิพนิตว่า

“...ได้มีด มีด้ามงาที่เขาเคลือบด้วยเงิน ฝักมันเป็นเงิน หุ้มด้วยเงิน แล้วปลายมันแหลมปรีด เคঁาเรียก “มีดโคก”

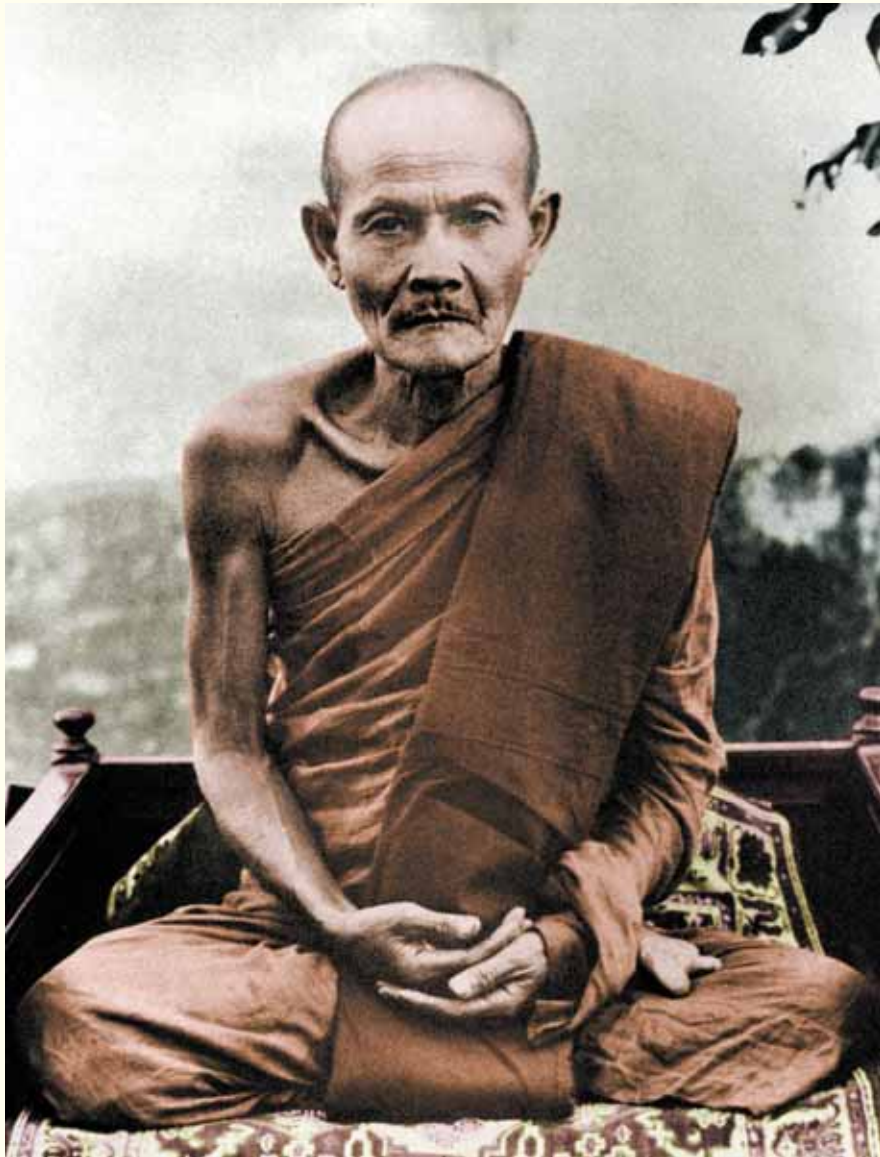
ส่วนโยมมารดาสุนิพนิตว่า “...ได้ต่างหูทองคำหนึ่งข้าง อู๋! ช่างงดงามมาก ใส่หูแล้วทำให้ต้องไปส่องดูที่กระจก เห็นแสงสะท้อนแวววาว สวยงามมากมาย อะไรปานนั้น”

โยมตาได้ทำนายสุนิพนิตนั้นไว้ ๒ อย่างคือ

๑. ถ้าไปในทางชั่ว มหาโจรสู้ไม่ได้ ยังเป็นหัวหน้านักโจรอีก
๒. ถ้าไปในทางที่ดีแล้ว จะดีจนถึงที่สุด

เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๗ ด้วยอำนาจแห่งบุพเพกตบุญญา... หลวงตาได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์อันเป็นทางอันประเสริฐ ณ วัดโยธานิมิต อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี โดยมี**พระธรรมเจดีย์ (จูม พนฺธุโล)** เป็นพระอุปัชฌาย์ **พระครูปลัด อ่อนตา เขมฺงฺโกโร** เป็นพระกรรมวาจาจารย์

ศึกษาปริยัติ ๗ ปี สอบได้นักธรรมเอกและเปรียญธรรม ๓ ประโยค ในระหว่างศึกษาพระปริยัติธรรมนั้น ได้รับความอนุเคราะห์จาก**สมเด็จพระมหาธีรวงศ์ (พิมพ์ ธรรมโร)** เป็นอย่างยิ่ง

ท่านพระอาจารย์มั่นท่านนายเหตุการณ์ล่วงหน้า

ปีพุทธศักราช ๒๔๘๒ เป็นเวลา ๗๒ ปีที่ผ่านมา ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต พระวิปัสสนาจารย์ใหญ่ผู้มีหลักธรรมอันแสนแยบยล มีญาณวิถีกว้างไกล หยั่งทราบอดีตอนาคต จาริกธุดงค์อยู่ทางภาคเหนือ ได้กล่าวยกย่องและทำนายภิกษุหนุ่มรูปหนึ่ง ซึ่งยังไม่เคยพบเห็นกันมาก่อน ด้วยอนาคตตั้งสัญญาว่า

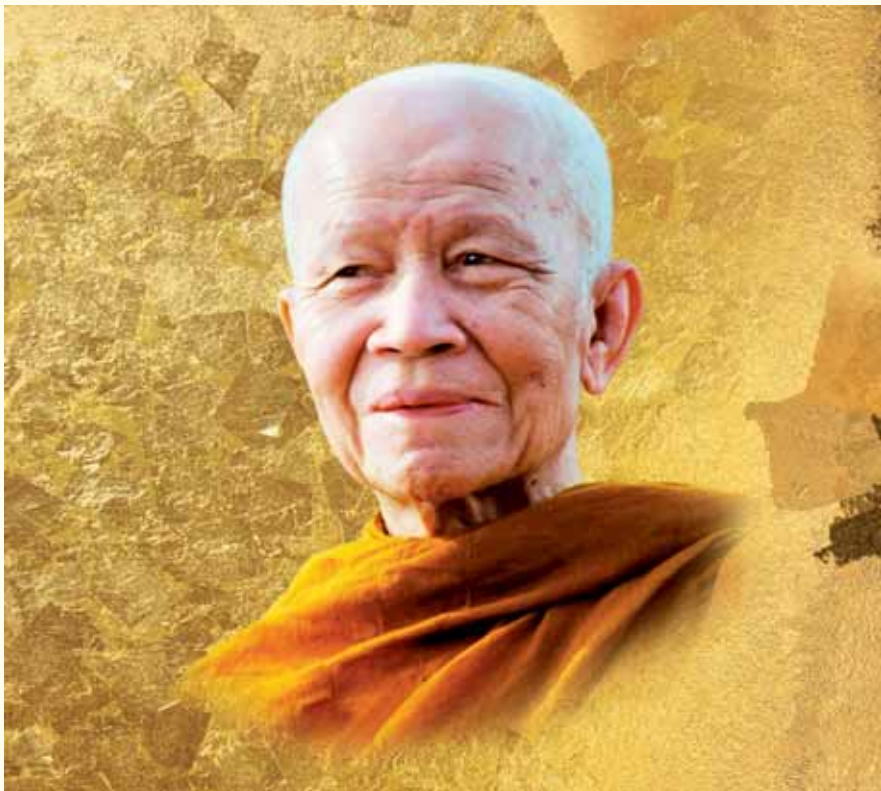
“ในอนาคตกาลอีกไม่นาน จักมีพระหนุ่มรูปหนึ่งเข้ามาหาเรา เพื่อฝากตัวเป็นศิษย์ เธอจะทำประโยชน์ใหญ่ให้แก่ประเทศชาติและศาสนา” และต่อมาหนุ่มคนนั้นจึงทราบกันทั่วแล้วว่าภิกษุหนุ่มรูปนั้นก็คือพระมหาบัว ญาณสมปนฺโน

นิมิตเหาะรอบเมืองทองคำธรรมชาติ

ปีพุทธศักราช ๒๔๘๓ ณ วัดบรมนิवास กรุงเทพฯ พระมหาบัว ญาณสมปนโน (โลहितดี) อายุ ๒๘ พรรษา ๗ อธิษฐานจิตมุ่งตรงออกกรรมฐานสู่สำนักท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต प्रารมความเพียรเพื่อความสิ้นกิเลส ประรณนาพระนิพพานอันเป็นบรมธรรม ตัดสินใจอย่างแน่วแน่เพื่อจะเดินเข้าสู่สนามรบแห่งธรรมาธุ โดยการเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ตั้งสัจอธิษฐานต่อหน้าพระรัตนตรัยอย่างแมนมั่นในเวลาคำคืนดีกสังัดนั้นว่า.....

๑. ถ้าหากว่าข้าพเจ้าออกไปปฏิบัติดุจดกกรรมฐานแล้วจะได้สำเร็จตามความมุ่งหมายโดยสมบูรณ์ ขอให้จิตนี้แสดงนิมิตอย่างน่าอัศจรรย์ซึ่งไม่เคยรู้เคยเห็น ให้สมกับภูมิธรรมที่ข้าพเจ้ามุ่งหมายเกิด

๒. ถ้าหากข้าพเจ้าออกไปปฏิบัติดุจดกกรรมฐานแล้วไม่สำเร็จตามความมุ่งหมาย ก็ขอให้จิตนี้แสดงนิมิต เป็นข้อเทียบเคียงว่าออกไปแล้ว ก็เกลไถลไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรให้ทราบเกิด

๓. ถ้าหากข้าพเจ้าจะไม่ได้ประสบผลทั้ง ๒ อย่าง คือไม่ได้ออกปฏิบัติถูกต้องกรรมฐานด้วย หรือออกไปปฏิบัติถูกต้องกรรมฐานแล้วไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรด้วย ขอให้จิตนี้แสดงนิมิตให้ทราบด้วยเถิด

ด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย ขอให้นิมิตแสดงใน ๓ วาระนี้ จะพึงแสดงให้รู้โดยทางนิมิตภาวนา หรือจะพึงแสดงให้รู้โดยทางสุบินนิมิต จากนั้นจึงเข้าที่เจริญสมาธิภาวนา และเข้าที่พักอิริยาบถจำวัด เวลาประมาณ ๖ หุ่่มได้เกิดสุบินนิมิตอย่างอัศจรรย์ว่า...

“...เราเหาะปลิวขึ้นไปในอากาศอย่างสะดวกสบาย เหาะเห็นเวียนรอบพระนครหลวงอันเป็นพระนครอัศจรรย์ตั้งเมืองสรวงสวรรค์ชั้นฟ้า มองไกลโพลันสุดสายตากว้างขวางราวกับว่าเมืองไทยเราทั้งเมืองเป็นเมืองหลวงโดยสิ้น ตึกรามบ้านช่องเป็นประดุกหอปราสาทราชมณเฑียร มิใช่เป็นบ้านเป็นเรือนของผู้คนธรรมดา มีความสง่าผ่าเผยประดับด้วยแสงสีทองอร่ามแวววาวพร่างพราระยิบระยับ เป็นประหนึ่งว่าลูกนัยตาของชนผู้ที่มีมองเห็นจะถึงซึ่งอาการถลนแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ เพราะแสงสว่างแพรวพราวเจิดจ้าของเมืองนั้นยิ่งเพ่งมองยิ่งเหมือนกับว่าเป็นเมืองทองคำทั้งแท่ง ตึกรามบ้านช่องเป็นประดุกทองคำธรรมชาติ ส่องทอลำแสงกระจายกราดกล้า เราเหาะวนถึง ๓ รอบแล้วก็ลง นิมิตนั้นยังติดตาตรึงใจเสมอมาไม่มีวันลืมเลือน”

● ประติมากรรมหุ่นสูงเป็นรูปพระสาวกยืนเรียงกันในลักษณะเดินจงกรม ที่วัดบรมนิวาส กรุงเทพฯ ●

ท่านพระอาจารย์มั่นแก้จิต ๓ วาระ

พุทธศักราช ๒๔๘๕-๒๔๘๖ พระมหาบัว ญาณสมปนโน ได้เข้าไปศึกษาและปฏิบัติธรรมในสำนักท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต เป็นเวลา ๘ ปี ยอมสยบในภูมิจิต ภูมิธรรมอันละเอียดอ่อนแยบยล ที่ท่านพระอาจารย์มั่นอบรมสั่งสอนถึง ๓ วาระ

วาระที่ ๑ ท่านนั่งสมาธิตลอดรุ่งติดต่อกันหลายวัน จนกระทั่งกันพุพองแตกน้ำเหลืองไหลเยิ้ม ท่านพระอาจารย์มั่น ได้ให้อุบายว่า “กิเลสมันไม่ได้อยู่ที่กายนะ มันอยู่ที่ใจ เหมือนสารถีฝีกม้า* ถ้าฆ่าหายพยศ การฝึกหนักควรลดลง”

วาระที่ ๒ ท่านติดสมาธิอยู่ถึง ๕ ปี จิตสงบแน่วไม่หวั่นไหวตั้งภูผาหิน อยู่ที่ไหนสงบสบายหมด ท่านพระอาจารย์มั่นให้อุบายว่า “สุขในสมาธิเท่ากับเนื้อติดฟัน สมาธิทั้งแท่ง เป็นสมุทัยทั้งแท่ง ให้ออกเดินทางด้านปัญญา”

วาระที่ ๓ ท่านเพลินในการพิจารณาทางด้านปัญญา ทั้งวันทั้งคืนเกินตัว ไม่หลับ ไม่นอน คิดตำหนิสมาธิว่า นอนตายอยู่เฉย ๆ ปัญญาต่างหากสามารถแก้กิเลสได้” ท่านพระอาจารย์มั่นให้อุบายว่า “บ้าหลงสังขาร ๆ” คือ การพิจารณาเพลินเกินตัวไม่รู้จักประมาณ สมุทัยแทรกเข้าในจุดนี้ ให้พักจิตเข้าสมาธิ เหมือนถอดเลี่ยนหนามจากนั้นก็เข้าสู่มหาสติมหาปัญญา กิเลสอยู่ที่ใดตามต่อนจนหมด...

พระมหาบัว ได้อยู่อุปฐากรับใช้ท่านพระอาจารย์มั่น จนกระทั่งนิพพานในวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๔๙๒

* สารถีฝีกม้า

ภิกษุมีธรรม ๔ ประการ เปรียบด้วยม้าอาชาไนย

๑. อาชชวะมีความซื่อตรง
๒. ชวะมีปัญญาไว
๓. ขันติมีความอดทน
๔. โสรัจจะมีความสงบเสงี่ยม

ม้าอาชาไนย ๔ ระดับ

๑. พอเห็นเงาปฏิภาณ ก็สังเวชสลดจิต สำเนียงถึงสิ่งที่สารถีสั่งให้ทำ

๒. เห็นเงาปฏิภาณยังไม่สังเวชสลดจิต ต่อเมื่อถูกปฏิภาณจึงสังเวชทำตามสารถีสั่ง

๓. เห็นเงาปฏิภาณ หรือถูกแทงจนจนร่วง ยังไม่ทำตาม ต่อเมื่อถูกแทงจนเลือดไหล จึงสำเนียงทำตามสารถีสั่ง

๔. ต้องถูกแทงจนถึงกระดูก จึงสำเนียงทำตามสารถีสั่ง

บุรุษอาชาไนย ๔

๑. เพียงแต่ได้รับข่าวคนเจ็บคนตาย ก็เกิดสังเวชสลดจิตเริ่มทำความเพียร

๒. ต้องได้เห็นคนเจ็บคนตายเอง จึงเกิดสังเวชสลดจิต

๓. ต้องได้เห็นญาติพี่น้องเจ็บหรือตาย จึงเกิดสังเวชสลดจิต

๔. ต้องเจ็บเอง ได้รับทุกข์เวทนาสาหัสปานจะคร่าเอาชีวิต จึงเกิดสังเวชสลดจิต

อง. จตุฎก. ๒๑/๑๑๓/๑๕๓

สินกิเลส

ประวัติศาสตร์ของพระพุทธสาวกในยุคกึ่งพุทธกาลต้องจารึกไว้ว่า

พระมหาบัว ญาณสมปนฺโน อายุ ๓๗ ปี พรรษา ๑๖ ออกปฏิบัติธุดงค์กรรมฐานอย่างเข้มงวด ตั้งจิตไว้อย่างแน่วแน่ที่ว่า **“ชาตินี้ เราจักเป็นพระอรหันต์ให้จงได้”** รวมเวลาออกปฏิบัติเป็นเวลา ๙ ปี ได้ประสบธรรมปีติถึงการประหารกิเลสเป็นสังฆะรัตนะให้แสงสว่างแก่โลกในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๓ แรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๖ เวลา ๕ ทุ่มตรง บนหลังเขา (ปัจจุบันคือวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร)

นิมิตสร้างน้ำพระพุทธรูปทองคำ

ต่อมาเมื่อปี พุทธศักราช ๒๔๙๗ อายุ ๔๑ ปี พรรษา ๒๐ ท่านเกิดนิมิต
อัศจรรย์ที่เสนาสนะป่าบ้านห้วยทราย จังหวัดมุกดาหารอีกครั้งว่า

“เราได้เหาะขึ้นไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ซึ่งประทับอยู่บนพระแท่น
อันกว้างขวาง จากนั้นพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ได้กลายเป็นพระพุทธรูปทองคำเหลืองอร่าม

เทวองค์จริง ได้สร้างน้ำพระพุทเจ้าเหล่านั้นด้วยน้ำอบน้ำหอม เมื่อเหาะลงมาเห็นมีประชาชนแน่นขนัดไปหมด จึงได้เหาะประพรมน้ำมนต์ให้ประชาชนเหล่านั้น น้ำมนต์ได้พุ่งแตกกระจายกระเซ็นกระสายออกจากปลายนิ้วมือและฝ่ามือไปอย่างรวดเร็วโดยทั่วถึงทุก ๆ คน

มองลงมาเห็นโยมแม่รออยู่ข้างล่าง โยมแม่ถามว่า “ลูก...จะไปแล้วหรือ จะไม่กลับหรือ”

เราก็ตอบว่า “เมื่อเสร็จธุระนี้จะกลับ แม่รออยู่นี่แหละ”

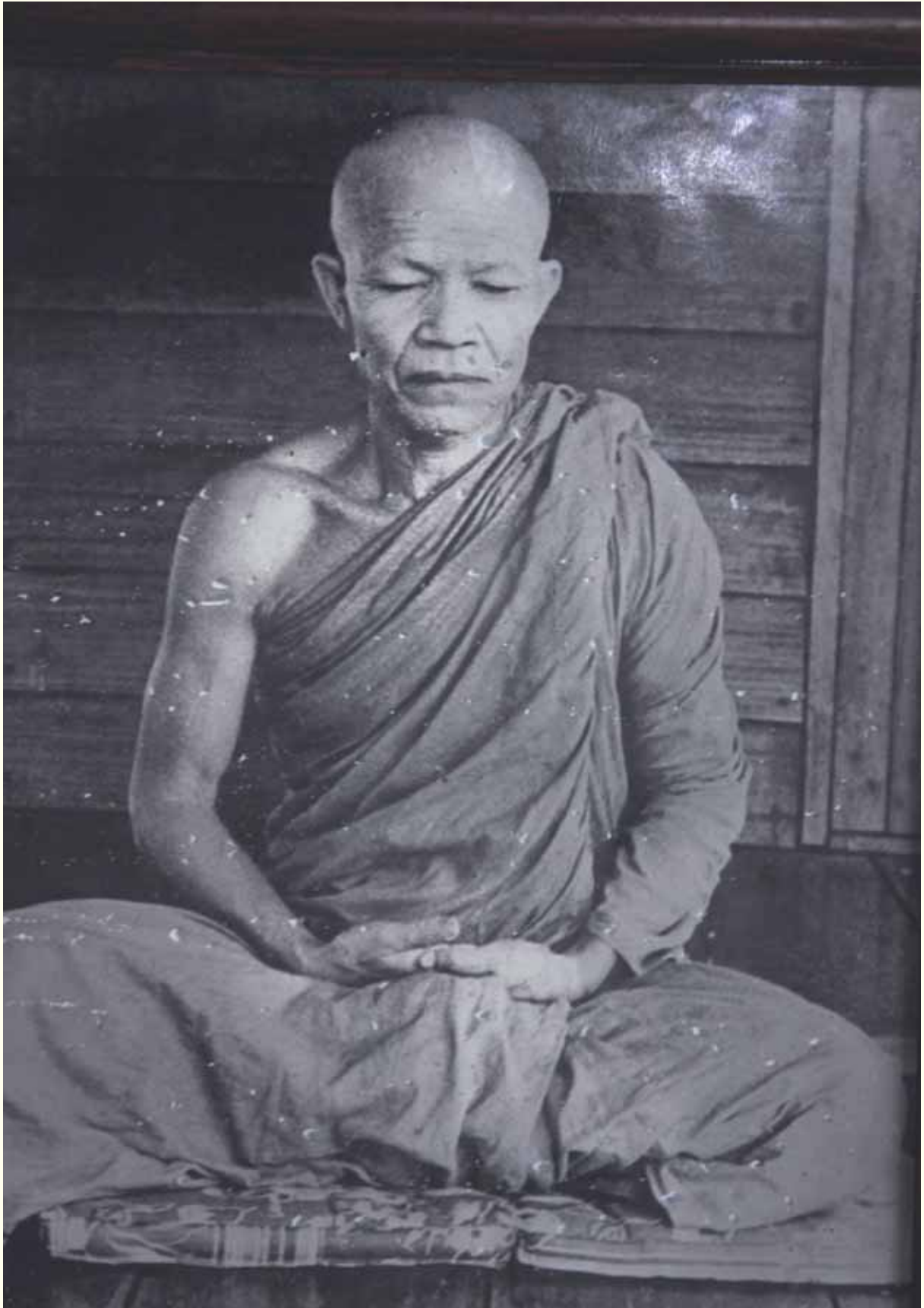
พอประพรมน้ำมนต์ให้ประชาชนเสร็จแล้วก็เหาะลงมา เห็นโยมแม่ปู่เลื้อรอไว้ เราก็เหาะลงไปหน้าบ้านลงไปนั่งสอนธรรมโยมแม่

แม้กาลเวลาผ่านไปช้านาน นิमितต่าง ๆ ของหลวงตาได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือเล่มแล้วเล่มเล่าของท่าน โดยที่ทุกคนไม่ทราบความหมายของนิมิตนั้น มาบัดนี้มีใช้เรื่องบังเอิญ แต่เป็นเรื่องจริงที่น่าจะเป็นเครื่องสองแสดงให้เห็นถึงการที่ท่านจะได้มาช่วยยกชาติบ้านเมืองจากหล่มลึก คือกิเลสตัณหา ความทะยานอยากและความจน เป็นนิมิตกระตุ้นเตือนถึงความเป็นผู้นำพาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายชนทองคำเข้าสู่พระคลังหลวง ยกพระพุทธเจ้าเป็นใหญ่ โสภณธรรมคุณงามความดีเข้าสู่จิตใจประชาราษฎร์ สอนเขาให้ละทางแห่งความเลื่อม เพียรพยายาม เพิ่มพูนแนวทางแห่งความเจริญ สร้างผืนแผ่นดินให้เป็นแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง

นิมิตว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายกลายเป็นพระพุทธรูปทองคำนั้น หมายถึง ท่านเอาพระพุทธศาสนาทางสว่างให้ประชาชนคนไทย ได้สร้างมหาทานอันยิ่งใหญ่ เป็นประวัติศาสตร์ชาติไทยซึ่งไม่เคยมีใครทำมาก่อน

นิมิตว่า ประพรมน้ำมนต์ให้ประชาชนนั้น ก็คือ สายธารแห่งความกรุณามหาทานอันยิ่งใหญ่ได้หลั่งรินทั่วแผ่นดินไทย เป็นประดุกน้ำมนต์อันศักดิ์สิทธิ์หล่อเลี้ยงกายจิตของคนทั้งชาติ ได้อาบดื่มกินไปสิ้นกาลนานฯ

นิมิตว่า พญามารตามฆ่า

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ได้นิมิตในคืนวันที่ ๒๓ เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๔ ตรงกับขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๑๒ วันพุธ เวลา ๒๓.๐๐ น. ดังนี้

ขณะนั้นปรากฏว่า เราอยู่วัดแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ในป่าเปลี่ยวมาก ห่างจากบ้าน ไม่มีประมาณ อยู่กับสามเณร ๓ องค์ ไม่รู้จักนาม คล้ายกับว่าเณรอยู่ในวัดของเรา ขณะนี้ เวลานั้นเป็นเวลาเที่ยงคืนตรง เราพาเณรทำธุระอยู่หน้ากุฏิ ห่างจากกุฏิประมาณ ๑๐ วาหลวงพ่อดี เสร็จแล้วล้างมืออยู่ที่หน้ากุฏินั้นด้วยกัน พอต่างล้างมือเสร็จแล้ว เราขึ้นไปกุฏิก่อนเณรทั้งสาม

กุฏินั้นปรากฏว่าเป็นกุฏิ ๒ ชั้น พอเราขึ้นไปถึงกุฏิชั้นบน ปรากฏว่า กุฏิชั้นบน นั้นบานประตูเปิดอยู่ก่อนแล้ว แต่เราไม่ได้นึกสงสัยว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น จึงตรงเข้าไป ในห้องกุฏิ พอเข้าไปในห้องปรากฏในสายตาตรงประตูด้านตะวันตกซึ่งเปิดบานอยู่แล้ว เช่นกัน ก็ปรากฏเห็นรูปบุรุษคนหนึ่ง เดินผ่านหน้าประตูแวบเดียวด้วยความเร็วของเขา จึงนึกสงสัยว่าจะเป็นคนชนิดไรขึ้นมากุฏิในกลางคืน ซึ่งเป็นยามดึก ก็รีบสอดสายตา ดักฟากมุมเสาตรงประตูด้านหนึ่ง ก็พอดีสายตาไปสกับบุรุษนั้นซึ่งลอบ ๆ มอง ๆ เข้ามาข้างในห้องที่เราอยู่

พอเราทราบว่าเป็นผู้ร้ายแน่ในใจแล้ว ทันใดนั้นเขาก็ตรงเข้ามาถึงตัวเราทันที แต่ ไม่ได้จับต้องกายของเราแต่อย่างใด เป็นแต่เง็กไล้ชิดเรามาก แม้เราเองในขณะนั้นก็ ปรากฏว่านั่งกระโหรงเช่นเดียวกับเขา แล้วจึงถามเขาว่า เข้ามาทำไมกัน เขาก็ตอบ ทันทีพร้อมทั้งมือข้างขวาถือปืนสั้นทำท่าชูเรายู่ว่า มาฆ่าท่านนั่นเอง แล้วเราก็ถามซ้อน อีกว่า จะฆ่าอาตมาทำไม อาตมามีความผิดอะไร หรือท่านต้องการสิ่งของอะไรซึ่งมีอยู่ ภายในกุฏิ ก็เชิญถือเอาไปตามต้องการ จะมาฆ่าอาตมาเอาประโยชน์อะไรเล่า?

เขาก็ตอบว่า “เมื่อท่านยังอยู่จะทำประโยชน์แก่พระศาสนามาก ใคร ๆ เขาก็ นับถือท่านมาก จนลือกระฉ่อนไปหมดแล้วเวลานี้ เฉพาะอย่างยิ่งหนังสือ “ปัญญา อบรมสมาธิ” ที่ท่านแต่งพิมพ์ไปแล้ว รู้ลึกรู้ลึกว่า คนสนใจและชอบมากจริง ๆ กำลังจะ เป็นหนังสือตัวแทนของท่านและเป็นตัวแทนของพระพุทธเจ้าอยู่แล้ว ถ้าหากว่าผืนให้ ท่านยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ศาสนาจะเจริญขึ้นมาก คล้าย ๆ กับสมัยพระพุทธเจ้ายังอยู่

และทรงประกาศศาสนาเอง ฉะนั้นผมเห็นเหตุนี้เองจึงจะรีบมาฆ่าท่านเสีย ศาสนาจะได้เสื่อมโทรมไป คนจะได้มีัดมนหลงอยู่ในโลกนี้เป็นเวลานาน ๆ ผมนี่คือพญามาร เคยทำลายพระศาสนาและฆ่าพระมามากแล้ว ดังนี้

พอพูดกันจบลงเพียงนี้ ก็ปรากฏสามเณรทั้ง ๓ ขึ้นมา บุรุษคนนั้นไม่เห็นมีอาการสนใจอะไรกับเณร นอกจากคุมเชิงกับเราอยู่เท่านั้น เณรก็ไม่อาจพูดอะไรเช่นกัน เพราะกลัวเขา ต่อจากนั้นเราก็พูดกับเขาอีกว่า การที่ท่านมาที่นี้ประสงค์จะฆ่าเราคนเดียวเท่านั้น ไม่ประสงค์อย่างอื่นใช่ไหม เขาตอบว่า ใช่ ถ้าเช่นนั้นเราขอกราบพระสวดมนต์ และอ้อลาพระพุทธรเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ก่อน เสร็จแล้วค่อยฆ่าเราไม่หนีไปไหนหรอก เขาก็ยอมให้ทำ

พอเสร็จแล้วเราก็เริ่มสั่งเณรว่า เราจะตายนับแต่ขณะนี้ป็นนาที่สุดท้าย เณรก็ทราบอาการจะตายของเราทันที เพราะตัวเหตุผู้จะฆ่าก็นั่งรออยู่แล้ว พวกเณรเห็นถนัดทุกอย่าง เป็นแต่ไม่กล้าพูดอะไร เพราะกลัวเขา จากนั้นเขาก็เริ่มเอาปืนจ่อเข้าตรงหน้าอกเรา เราเองไม่ปรากฏว่ามีความหวั่นไหวแม้แต่น้อย มีน้ำใจองอาจกล้าหาญจนวินาทีสุดท้าย ขณะที่เขายิงเรานั้นปรากฏเสียง ๆ ร้อน ๆ ที่ทรวงอก แพล็บ ๆ สองครั้ง ในขณะเดียวกันก็ปรากฏขึ้นเป็นคำว่า **อรหํ สุวากุขาโต สุปฏิปนโนฯ** ภายในใจอย่างแจ่มชัด โดยที่เรามิได้ว่า แต่เป็นคำปรากฏขึ้นมาเอง

- เมรุที่หลวงตาให้สร้างไว้อย่างสมถะเรียบง่ายสำหรับเผาศรีระองค์ท่านเอง เมื่อหลวงพ่อบัญญามรณะภาพลงจึงใช้เมรุนี้เผาก่อน ●

พอเขาทราบว่าเขาตายแล้ว เขาก็พาเณรลงจากกุฏิจะรีบหนี พอลงไปถึงหน้ากุฏิ ก็มีคนจำนวนมากมารุมจับเขามัดคอไว้อย่างแน่น ตัวเราเองที่เข้าใจว่าเขาฆ่าตายแล้ว ก็มีความรู้สึกอันหนึ่งซึ่งเหมือนยังไม่ตาย แล้วเดินเข้าไปในบ้าน ผ่านบ้านออกไปทางทิศเหนือ โดยรำพึงในใจว่า **การนิพพานเป็นอย่างนี้ โดยไม่มีความทุกข์ร้อนอะไรเลย แม้แต่ขณะจะตายในเวลาเขาฆ่าก็ไม่มีอาการเจ็บปวด ตายแล้วก็ไม่ทุกข์ สบายเช่นเดียวกับยังมีชีวิตอยู่**

กำลังเดินรำพึงอยู่อย่างนี้ ก็พอดิบุรุษนั้นวิ่งตามมาทัน แล้วกระโดดเข้าสวมกอดเราทันที เราก็รีบถามเขาอีกทันทีว่า มาสวมกอดเราทำไม ตอบว่า มาอาลัยท่าน เขาจะรุมฆ่าผม ผมไม่มีที่พึ่งแล้ว ขอท่านจงเป็นที่พึ่งของผมด้วย **เราจึงตอบเขาว่า เวลาเป็นอยู่เห็นเราเป็นข้าศึก เวลาจะตายก็วิ่งมาพึ่ง นี่สมชื่อว่า มาร เอาเสียจริง ๆ มารกับอสรพิษเป็นสัตว์ประเภทเดียวกัน ไม่รู้จักบุญคุณของใครทั้งนั้น รู้จักแต่ทำลายโดยถ่ายเดียว**

เขาไม่ตอบว่าอะไรนอกจากกอดรัดเราไว้ ทั้งกลัวเขาจะมาฆ่าจนตัวสั่นริกๆ ไปเท่านั้น นิमितมาถึงนี้ก็พอดิรู้สึกตัวตื่นขึ้น จึงทราบว่านิमितผ่านไป จึงรีบบันทึกไว้ในขณะนั้นนั่นเอง

โครงการช่วยเหลือ
โดย
หลวงตามานัก
ฐานสัมมนโน

โครงการช่วยเหลือชาติไทย

หลวงตามานัก กานสมมนโ

ยาพระอรหันต์

ปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ ประเทศไทยถูกโจมตีทางเศรษฐกิจการเงินอย่างรุนแรงที่สุด เงินทุนสำรองของประเทศไทย ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยรับผิดชอบอยู่ มีทุนสำรองอยู่ ๓๙,๐๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐฯ ลดลงเหลือเพียง ๗,๐๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐฯ

แผ่นดินไทยประสบความคับขัน ชีวิตของคนไทยถูกบีบคั้นทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง ความล่มสลายคืบคลานเข้าสู่ครัวเรือนอย่างน่าหวาดวิตก ผู้นำประเทศขายทุกอย่างที่ขวางหน้าเพื่อรักษาประเทศไว้ รัฐบาลณรงค์ให้ใช้ของไทย เทียวเมืองไทย ส่งเสริมสินค้าไทย มีโครงการรับบริจาคไทยช่วยไทย และอีกหลาย ๆ โครงการเพื่อช่วยชาติ แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ

จิตใจของประชาชนชาติที่พึ่ง ไฟที่ลุกท่วมหัวใจของชาวไทยเริ่มแพร่ขยายลูกลามออกจากหัวอก เป็นไฟที่ลุกท่วมแผ่นดินไทยในไม่ช้า หากไม่ตัดไฟเสียแต่ต้นลม จักต้องถึงความพินาศโดยเร็วพลันเป็นแน่

ประเทศจัดอยู่ในประเภทคนไข้ หมอให้ยาแต่ร่างกายไม่รับและไม่มีเงินจะรักษาด้วย นอนรอความตายเท่านั้น มีแต่ปาฏิหาริย์เท่านั้นที่คนไข้ประเภทนี้จะรอดตายหายจากไข้ได้

ถ้าเป็นยามมนุษย์ชี้เหม็นธรรมดาไม่มีทาง จะรวมพลังพันกพันหนูกี่หมื่นกี่แสนตัว หมิ่นคำขอล้านคำอ้อนวอน เพื่อกู้ดวงชะตาให้คนไข้ประเภทนี้ฟื้น ไม่มีทางเป็นไปได้ เหมือนก้อนหินที่โยนลงไปในบ่อน้ำ ถ้านิมิตพระธรรมดามาสวดอ้อนวอนว่า ขอให้หินก้อนนี้จงฟูขึ้น ขอให้หินก้อนนี้ จงฟูขึ้น ๆ หินก้อนนั้นจะไม่มีวันฟูขึ้นมีแต่จะจม

ลงไปเท่านั้น และมีแต่จะทำความเสียใจให้แก่ผู้ที่ทำพิธีกรรมเช่นนั้นหมดหวัง นั่งเหม่อเหมือนหมาเฝ้านอนเฝ้ากองไฟ เกาซี่ร้อนร้องครวญครางในฤดูหนาว มันจะน่าสลดสังเวชเพียงไร

แต่ถ้าเป็นยากี่ต้องเป็นยาเหวดมาจากสรวงสวรรค์อันศักดิ์สิทธิ์ เนรมิตสรีระร่างที่คร่ำคร่าเพราะโรคนั้นเสียใหม่ ให้มีผิวพรรณวรรณะผ่องใส ประดุจคนที่ไม่เคยป่วยเป็นไข้มาเป็นเวลานานปีมีสมบัติพร้อมมูล

เพียงแค่นี้คิด! แค่นี้พูด! ถึงยาเหวดาก็แทบจะหมดหวัง อย่าว่าแต่ยาเหวดาเลย แม้แต่ตัวเหวดาก็ยังไม่มีปุณฺชนหน้าไหนเคยเห็น แล้วจะเอายามาจากไหนกันล่ะ

เหวดานั่นอยู่สรวงสวรรค์ สูงเหมือนฟ้า คำว่า “เหนือฟ้ายังมีฟ้า” จึงเป็นคำพูดที่เป็นอมตะอยู่เสมอ ฟ้าคงหมายถึงเหวดา แต่เหวดาก็มีอยู่หลายชั้น ถ้าเหนือเหวดายังมีเหวดาที่อยู่ ก็ต้องมีคำพูดที่พูดต่อไปได้อีกว่า เหนือเหวดายังมีพรหม เหนือพรหมยังมีพระอรหันต์ เหนือพระอรหันต์ยังมีพระพุทธเจ้า

เหวดาถวายอาหารทิพย์

ในเรื่องบางอย่างพวกเราผู้เป็นปุณฺชนไม่รู้ แต่จะไปอวดเก่งกว่าท่านผู้รู้จริงไม่ได้ พูดถึงเรื่องเหวดา ผู้เขียนขอไขปริศนา...ที่หลวงตาได้เล่าเฉพาะที่โรงน้ำร้อน วัดป่าบ้านตาดราวต้นปี ๒๕๕๐ คือปกติท่านจะไม่ค่อยเล่าเรื่องลึกลับลึเรนเหล่านี้ เพราะท่านว่าเป็น ปัจจัตตัง รู้เห็นเฉพาะตน การนำออกมาเผยแพร่บางคนอาจจะไม่เข้าใจ เกิดการตำหนิลบหลู่เป็นการก่อกรรมแก่เขาได้

ท่านเล่าว่า คราวหนึ่งท่านกราบลาท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ไปอยู่ในป่าลึกเพียงรูปเดียวเร่งความเพียรภาวนาอดอาหารเป็นเวลาหลายวัน ร่างการซูบซีด ผอมเหลือแรงเหวี่ยงแรงหุดหายเหลือแต่ใจอันดวงเด่น มีพลังมหาศาลข้างใน หมุนไปด้วยธรรมจักรตลอดวันคืน แต่พลังกายเหนื่อยล้าเต็มที ขณะที่ท่านเดินจงกรมพิจารณาธรรมบางประการในยามค่ำคืน เทพธิดาตนหนึ่งได้ปรากฏกายเข้ามานั่งกราบไหว้ข้างบริเวณทางจงกลม เฝ้าอารักขาท่านอยู่โดยตลอดด้วยความเป็นห่วงเป็นใย แล้วนางเทพธิดาจึงกราบเรียนท่านว่า “นางเคยเป็นแม่ของท่านในอดีตชาติ เกี่ยวข้องกันมานาน

บัดนี้ได้มาเจอกัน ดีใจเป็นอย่างยิ่ง เห็นท่านชูปมอมชิดเชียวก็อยากมาช่วยเหลือด้วยการถวายอาหารทิพย์อันจะทำให้ร่างกาย กระปรี้กระเปร่าสดชื่นขึ้น ขอให้ท่านเห็นแก่ความสัมพันธ์เก่าในอดีตชาติที่เคยเป็นแม่เป็นลูกกัน โปรดกรุณาเมตตารับอาหารทิพย์ด้วยเถิด”

ท่านตอบว่า “...เวลานี้เป็นเวลาวิกาลโภชน (เลยเที่ยง) รับประทานไม่ได้”

“อาหารนี้เป็นอาหารวิเศษ ไม่ต้องกินด้วยปากเพียงไล่ไปตามร่างกาย การไล่นั้นก็ไม่ต้องถูกเนื้อต้องตัว...ก็ถือว่าได้ดื่มด่ำรสของทิพย์แล้ว” นางเทพธิดากล่าวสาธยายถึงสรรพคุณนานัปการ

หลวงตาจึงโต้แย้งไปว่า “แม้ถึงกระนั้นก็ตาม พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า เจตนาอันแหละเป็นตัวกรรมคือการกระทำ...แม้เป็นอาหารทิพย์ก็ไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ถึงไม่มีใครเห็นเรารู้อยู่แก่ใจ ใจนี้แหละเป็นตัวพาสรางเวรสร้างกรรมมิใช่อ้วยวะอื่นใด”

เมื่อหลวงตาท่านพูดจบ ก็ก้าวเท้าจงกรมต่อไป ท่ามกลางความเงิบในไพรสณฑ์ ไม่สนใจต่อเรื่องที่นางขอแต่ประกาศใด คงมุ่งหน้าทำความเพียรอย่างอุกฤษฏ์ นางเทพธิดาก็นั่งเฝ้าอยู่อย่างนั้น ไม่ยอมเคลื่อนร่างที่เบาเหมือนบุยุบุ่นไปไหน เพ่งมองท่านด้วยความหวังใยและภูมิใจที่มีพระลูกชายเป็นพระอริยะสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบหวังความพ้นทุกข์

แล้วนางจึงกราบเรียนท่านว่า “พรุ่งนี้เช้า จะนำอาหารทิพย์มาถวายใหม่”

พอรุ่งเช้านางเทพธิดาได้มานั่งรออยู่หน้ากุฏิหลังน้อยมุงด้วยหญ้า กิริยาแช่มช้อยงดงาม หาสตรีใดในโลกเหมือนหรือเพียงเทียบเทียมก็ไม่มี สตรีที่เชื่อว่าสวยที่สุดในโลกเป็นนางงามจักรวาลเมื่อเทียบกับนางเทพธิดาแล้วก็เหมือนลิงก็กิ้งก้างหรือลิงอุรังอุตังตัวหนึ่งเท่านั้น น่าขำจริงๆโลกมนุษย์เอ๋ย...

เมื่อพระหลวงตาเห็นดังนั้นจึงถามนางว่า “...การที่เธอมานั่งอยู่หน้ากุฏิเราลำพังแต่เช้าเช่นนี้ ใครมาเห็นเข้าเดี๋ยวจะเข้าใจผิดเอาได้ว่าพระอยู่กับผู้หญิงสองต่อสอง ข้อครหาต่าง ๆ อาจเกิดขึ้นได้”

นางตอบว่า “ท่าน...ไม่ต้องเป็นห่วงกังวลในเรื่องนั้น ไม่มีใครสามารถเห็นได้... นอกจากท่านเท่านั้นนี่เป็นเทพเนรมิตกายเพื่อมาถวายอาหารทิพย์แก่ท่านได้ง่ายขึ้นเท่านั้น”

“ถวายเป็นกุศล...” หลวงตามหาบัวท่านหนึ่ง ๆ

นางจึงบอกให้ท่านนั่งนิ่ง ๆ ลักครู่หนึ่ง การถวายอาหารทิพย์ก็เป็นอันเริ่มขึ้นและจบลงอย่างง่ายดาย ร่างกายท่านกระปรี้กระเปร่าอย่างเห็นได้ชัด เหมือนปลาช่อนน้ำแล้วพลันได้น้ำ เหมือนคนหิวกระหายมานานวันพลันมาเจออุทกธารอันใสสะอาด แล้วดื่มกินโสรจสรอง ร่างกายพลันสดชื่น ผิวพรรณที่ซูบซีดกลับผุดผ่อง หายเมื่อยหายหิว ปฏิบัติภาวนาต่อไปได้อีกหลายวันโดยไม่ต้องมีอาหารตกท้อง...อยู่เย็นสบาย คลายทุกข์คลายกังวลกับธาตุขันธ์ร่างกาย นี่คือน้ำ อาหารเทวดา มีความวิเศษอย่างนี้เอง ในขณะที่ประเทศไทยต้องการยาวิเศษมาเยียวยาอาการป่วยอยู่นั้น...

...ปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๐ พระหลวงตามหาบัว ซึ่งมีวัตรปฏิบัติอันเป็นแบบอย่างในทางสงบ ยากที่จะมีพระรูปใดทัดเทียม มีเพียงปัจจัยเครื่องอาศัยของบรรพชิตเท่านั้นไม่เคยเกี่ยวข้องกับคลุกคลีกับใคร อยู่แต่ในป่าในเขาเพียงลำพัง ปราศจากความเพียร ยินดีในวิเวก ตั้งแต่วันอุปสมบทมาตราบจนเฒ่าชรา เป็นพ่อแม่ครูอาจารย์สายพระปาครมฐาน ขณะนั้นสังขารชราอาพาธด้วยโรคมะเร็งขั้นสุดท้าย ถ้ายวันละ ๑๐ กว่าครั้ง จนถึงต้องเกาะราวระเบียงกุฏิ พยายามลุกด้วยกำลังแรงที่เหลืออยู่น้อยนิด ไม่ยอมให้สังขารเป็นภาระแก่ผู้ใด อาศัยเพียงใจที่มีพละานุภาพและธรรมสุขวิหารเท่านั้น ส่วนด้านร่างกาย ต้องบอบช้ำ เหนื่อยล้า อ่อนเพลีย หดเรี่ยวแรง ในบางครั้ง ก็สุดที่จะต้านทานยับยั้งขนาบค้ำสัณขารอนิจจัง ให้คงทนอยู่ได้

ยาวิเศษใดก็ไม่สามารถยับยั้งขันธ์ที่ชำรุดร่วงโรยนั้นได้ หลวงตา ได้สั่งให้หมู่คณะและศิษย์ สร้างเมรุขึ้นไว้ที่หน้าวัด เพื่อที่จะใช้จัดการกับสังขารอันผุพังของท่านอย่างเรียบง่าย

.... ขณะเดียวกันเหตุการณ์บ้านเมือง ระทมไปด้วยทุกข์โทษเพลิงเผาไหม้แห่งกิเลสและความจนด้วยทรัพย์สิน ด้วยจัญญานอันแจ่มแจ้ง

ท่านได้พิจารณาแล้วว่า “มีเพียง พระพุทธศาสนาเท่านั้น ที่จะเป็นสรณะและดับไฟที่ลุกท่วมหัวใจชาวไทยได้”

จึงตัดสินใจว่า หากพระพุทธศาสนาและหลักธรรมที่เราได้บรรลุมรรคผล จะสามารถกู้ชีวิตจิตใจประชาราษฎร์ กู้ชาติ กู้แผ่นดิน ให้กลับคืนสู่ความร่มเย็นเป็นสุข

เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปศาสนาให้เจริญสืบไป จะขอฉันยารักษาธาตุชั้นนี้เพียงอีกครั้งเดียว ถ้าไม่สามารถรักษาธาตุชั้นนี้ไว้ได้ ก็จะปล่อยวางให้เป็นไปตามกรรมของโลกต่อไป ต่อมาได้มีหมอจีนชาวไต้หวัน ได้นำยามาถวายให้ท่านฉัน ปรากฏว่าโรคภัยได้หายขาด นับว่าหมอเวทดาคนนี้มีบุญคุณต่อชาติไทยมากเช่นกัน

ท่านจึงได้ออกมาประกาศตนอย่างแจ่มแจ้งว่า

“จะนำพาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายกู้ชาติ ด้วยการรับรองในคุณธรรมที่ได้ศึกษา และปฏิบัติมาจนบรรลุถึงความเกษมแห่งโยคะ ถึงสุภาทิเสสนิพพาน คือการดับกิเลสทั้งที่มีเบญจขันธ์เหลือ เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง ด้วยเหตุแห่งสัจจะวาจาที่กล่าวไว้ในเบื้องต้นนั้น จะนำพาทรัพย์สมบัติของปวงชนชาวไทยให้ถึงเป้าหมายโดยปลอดภัย”

พระหลวงตามหาบัวในวัย ๘๕ ปี มีโรคชราเบียดเบียนเต็มที วันเดือนปีผ่านไป ด้วยปัจฉิมวัยบั้นปลาย มีความรู้ทางโลกจบเพียงประถม ๓ ความรู้ทางธรรมจบเพียงเปรียญธรรม ๓ ประโยค ไฟฟ้าในวัดยังไม่มี หนังสือพิมพ์ยังไม่ให้นำเข้าวัด โทรศัพท์ยังไม่มีให้ใช้ ญาติก็มีพอได้อยู่ได้นอน ภายในวัดความทันสมัยในทางโลกแทบไม่มีเลย และตัวท่านเองก็ไม่มีทรัพย์สินสมบัติอะไร แบบที่ทางโลกเขามีกัน แล้วจะนำพาพี่น้องชาวไทยช่วยชาติไทยที่กำลังจะล่มจมเพราะขาดทุนทรัพย์ได้อย่างไร?

ก็ธรรมวิเศษภายในที่บรรลุเท่านั้นแหละจะสามารถนำพาชาวไทยที่อยู่ในชาติให้รอดพ้นจากความหายนะได้ เพราะพระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า

พระอรหันต์อยู่ในที่ใดจะเป็นบ้านก็ตาม ปากก็ตาม ที่ลุ่มก็ตาม ที่ดอนก็ตาม ที่นั่นเป็นภูมิจาคมนำเรื่อนรมย์”

คำพูดที่เสียสละและแบกรับแทนคนทั้งหลายทั่วแผ่นดิน เช่นนี้ จึงเป็นคำพูดที่ชวนให้ติดตามพิสูจน์

คนที่พูดเช่นไรทำเช่นนั้น เสียสละไม่ต้องการอะไร นับว่าเป็นบุคคลพิเศษหาได้โดยยากยิ่ง บุคคลประเภทนี้ถ้ามีอยู่จริง ตัวบุคคลนั้นก็จะมีค่าเหนือกว่ารัตนวงเงินทองใด ๆ หลวงตามหาบัวจะเป็นบุคคลพิเศษประเภทนี้แน่นอน

เพื่อเป็นการพิสูจน์คุณธรรมที่ท่านรับรอง อย่างที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน สังฆสาวกรูปหนึ่งได้ดำเนินตามแบบห่มเทเสียสละทั้งชีวิตจิตใจ ผลที่ได้มานั้นเป็นผลที่

พิสูจน์ได้เพียงไร ชาวโลกจะทราบได้ เพราะท่านมีเหตุผลในการกระทำทุกอย่างมาตลอดชีวิต

คำว่า “พระอรหันต์” เป็นคำพูดที่สูงที่สุด และอยู่ไกลคนกิเลสหนาเกินเอื้อม ยิ่งคำพูดของพระหลวงตามหาบัวที่ว่า **“เราเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง ในประวัติศาสตร์”** ยิ่งเป็นคำพูดที่ต้องนำมาพิจารณา ทำไมหนอพระมหาเถระผู้เฒ่ารูปนี้ จึงกล้านำมาพูดในวัยที่ใกล้จะเข้าโลง ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนก็มีมหาชนยกตำแหน่งแห่งพระอรหันต์ให้ท่านมาตั้งนาน เพียงแต่ท่านนั่งนิ่งรับก็เป็นทีเพียงพอ เพราะอะไรท่านถึงพูดเช่นนั้น ท่านตอบทันทีว่า

“เพราะชาติ ชาติเป็นเรื่องใหญ่ ศาสนานี้ก็อยู่ในชาติ พระมหากษัตริย์ก็อยู่ในชาติ ถ้าชาติซึ่งเป็นหลักใหญ่ล่มจมเสียอย่างเดียว ทุกอย่างก็พังหมดไม่มีอะไรเหลือ”

ประวัติศาสตร์เป็นเครื่องสอนเราแล้วมิใช่หรือว่า กรุงศรีอยุธยาแตก ศาสนาก็แตกไปพร้อมด้วย ไม่มีเหลือแม้แต่ เคียรพระพุทธรูป

การประกาศตนออกมาช่วยชาติต้องสมเหตุสมผล เหมือนการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าเรามีเหตุคือเร็วแรงไม่สมกับผลงานนั้นก็ประสบความสำเร็จไม่ได้ พระพุทธองค์ตรัสว่า

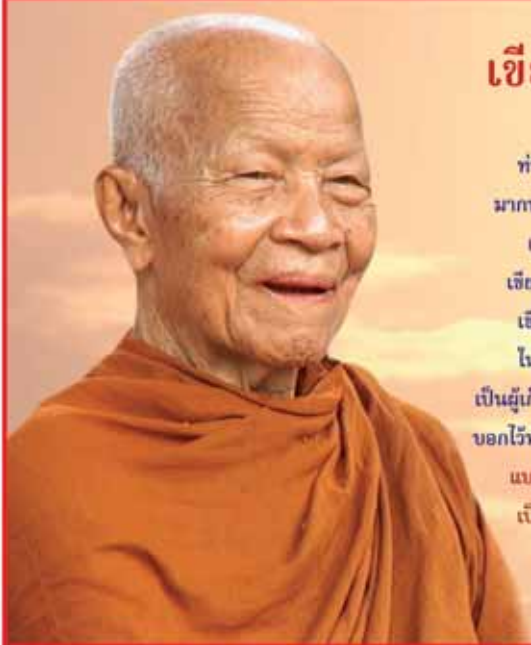
ธรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ มีเหตุเป็นแดนเกิด ถ้าดับที่ต้นเหตุเสียแล้ว ผลที่เสียหายก็ไม่มี

“เหตุ” คือคุณธรรมภายในและความรู้ความสามารถเพียงพอแก่ผล และรู้ด้วยว่า “ผล” นั้นจะสำเร็จก่อนที่จะดำเนิน เหตุเหมือนนักชู้ดเจาะน้ำ ต้องรู้เสียก่อนว่าตรงไหนมีน้ำ แล้วจึงชู้ดเจาะ มิใช่ว่าชู้ดเจาะไปเรื่อย ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าน้ำมีหรือไม่ สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ท่านต้องรู้เสียก่อนว่าสิ่งนั้นทำสำเร็จ เพราะท่านทำด้วยปัญญา มิใช่ทำเพราะความเขลา

มีคนไปถามท่านว่า “การที่กล่าววาทาว่าตนเองเป็นพระอรหันต์จะไม่เป็นการอวดอุตตริมนุสสธรรมหรือ ?”

ท่านตอบว่า ธรรมแท้ต้องตรงไปตรงมา เหมือนเรามีเงินอยู่ ๒ บาท ถ้าเราบอกว่ามี ๑ บาท นั่นก็เป็นคำโกหก ถ้าเราบอกว่ามี ๓ บาท นั่นก็เป็นคำโกหก ถ้าเราบอกว่ามี ๒ บาท นั่นก็เป็นคำจริง “รู้” ต้องบอกว่า “รู้” “เห็น” ต้องบอกว่า “เห็น”

ความจริงเอามาพูดจะเป็นการอวดที่ตรงไหน?

เขียนประวัติหลวงตาให้เป็นคู่ของประเทศไทย

เราบริสุทธิทุกอย่าง จึงว่าเขียนประวัติของเราให้เป็นคู่ของประเทศไทยเราก็ได้เลยในคราวนี้ ท่านทั้งหลายจะไปหาผู้บริสุทธิที่ไหนอีก เพราะเราช่วยด้วยความพอทุกอย่าง เงินที่เขาบริจาคมาให้เรามากน้อยเขาในส่วน ช่วยโลกหมดเลย นี่จึงว่าเป็นประวัติศาสตร์ในความบริสุทธิของเรา ที่ช่วยพี่น้องชาวไทย เรียกว่า เป็นประวัติศาสตร์ของประเทศไทยเราได้ ในการช่วยชาติคราวนี้เราช่วยด้วยความบริสุทธิ์ใจ เขียนเป็นประวัติเลยก็ได้ เราไม่สะทกสะท้านเราบริสุทธิเต็มที่ สุดท้ายเวลาเราตายแล้วนะ สิ่งไว้เรียบร้อย เขียนพันอักษรไว้หมด คือเวลาเราตายแล้วสมบัติเงินทองเหล่านี้ทั้งหมด ที่มีท่านผู้ศรัทธามารับจาค ในพันอักษรบ่งบอกไว้เลยว่าเมื่อเราตายแล้วให้เอาเงินจำนวนนี้ที่เขาถวายแล้วมอบคณะกรรมการ เป็นผู้เก็บหอมรอมริบ แล้วไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงเป็นวาระสุดท้ายของเรา นี่เราสั่งไว้เรียบร้อยในพันอักษร บอกไว้หมดเลยช่วยชาติบ้านเมืองคราวนี้เราช่วยแบบพิถีพิถัน เราไม่ได้ช่วยธรรมดาเหมือนกับเราพิถีพิถันทุกสิ่ง แบบเดียวกันเลย เป็นแต่เพียงว่าเป็นแกงหม้อใหญ่ช้อนกินช้า แต่แกงหม้อเล็กผิงๆเลย คือเราคนแก่ว เป็นก็เป็น ตายก็ตาย เราคนเดียวไปเลย อันนี้แกงหม้อใหญ่ ทุกคนทั้งชาติแผ่นดินไทยทั้งแผ่นดิน จะให้ใครเร็ววันใจมันก็ไม่ได้ มันหนักถึงขนาดนั้นเห็นไหมผลแห่งการช่วยชาติของเรา พี่น้องชาวไทยเรารักชาติ รักชาติก็เสียสละด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน

(วันที่ ๒๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖)

พระพุทธเจ้า เอาความจริงมาพูดवादที่ตรงไหน?

พระสาวกอรหันต์เอาความจริงมาพูด वादที่ตรงไหน ผิดที่ตรงไหน?

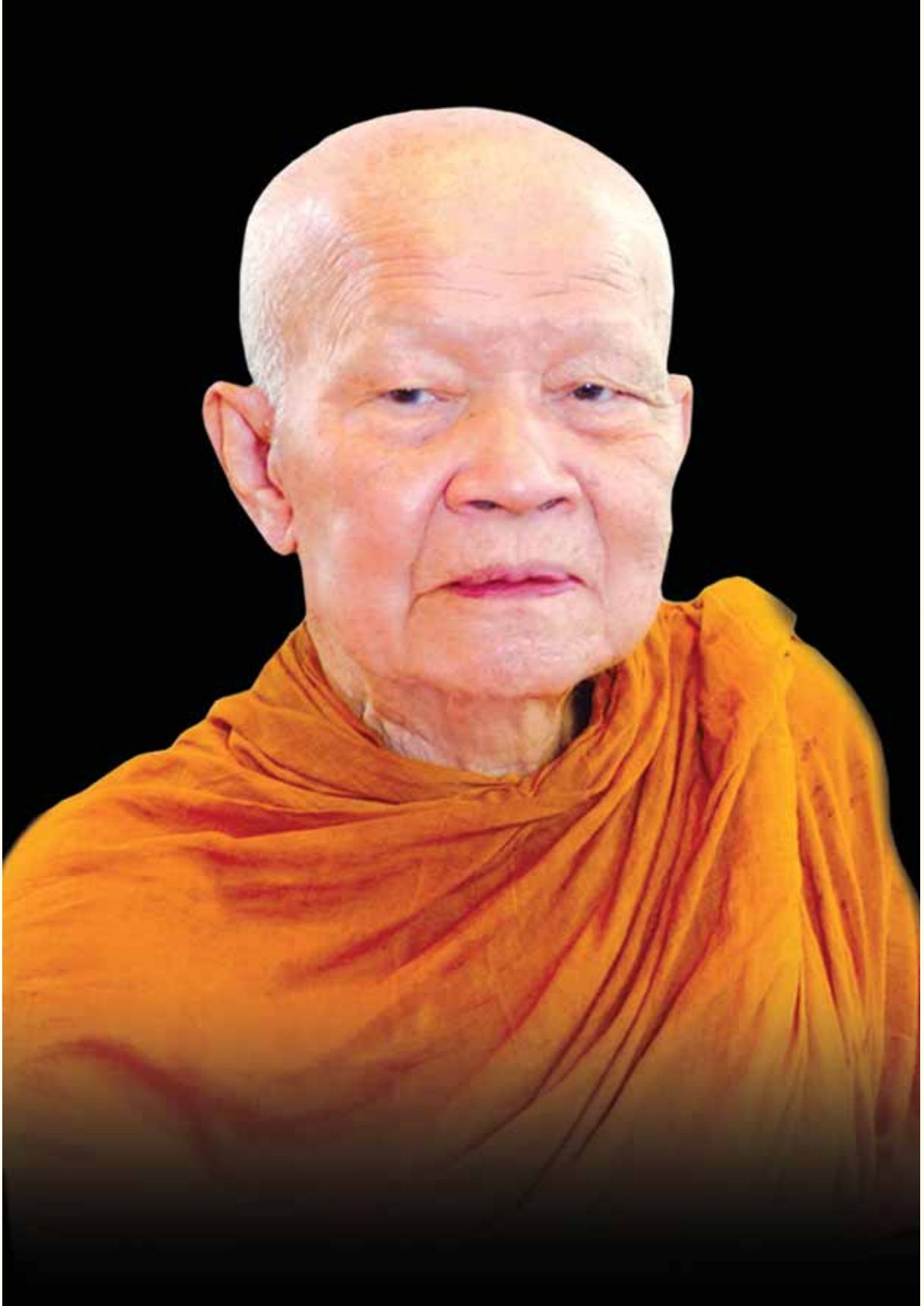
จิตของเรานี้ครอบโลกธาตุ อย่าเอาฝ่ามือมากำมัน ไม่จั้นขาดสะบั้นไปหมดนะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้วันเพ็ญเดือนหก ไม่บอกใครจะรู้ ย่นลงมาพระอานนท์ตรัสรู้ธรรม ในอิริยาบถ ๔ หลังพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ท่านไม่บอกใครจะรู้ นั่น! ท่านवादไหม? พูดให้สัตว์โลกมีแก่จิตแก่ใจในการประพฤติปฏิบัติต่างหาก การประกาศศาสนธรรมชั้นสุดยอดเหล่านี้เป็นการवादอุตตริมนุสสรธรรม แล้วจะเอาอะไรไปประกาศ

...กล้า...เราก็ไม่เคยมี กลัว...เราก็ไม่เคยมี

กับสามแดนโลกธาตุนี้ เราเรียกว่า “ถึงขยะ”

คุณธรรมความดีอะไรต่าง ๆ ก็เหมือนกัน ถ้าพูดตามความเป็นและมีอยู่จริง ปราชญ์มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ท่านไม่ตำหนิ มีแต่ท่านจะอนุโมทนาของที่มีอยู่จริง พูดพองามท่านไม่เรียกว่าवाद ถ้าवादอุตฺตริก็คือवादในสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในตน

แต่คนบางคนมักเห็นแตกต่างจากนี้ ธรรมวิเศษในพระศาสนาไม่มีอยู่ในใจตนแล้ว ก็ประหนึ่งว่าจะไม่มีในบุคคลอื่น เพราะตั้งแต่วันที่บวชมาก็ไม่เคยประพฤติปฏิบัติเสียสละชีวิตเพื่อเรียนให้จบพรหมจรรย์ มันก็เหมือนนกกระเรียนตัวแก่ ๆ ในบ่อน้ำซึ่งไม่มีปลา มีแต่ยืนจับจعارอตายด้วยความหิวโซ เป็นภิกษุเปโต (พระเปรต) ไปเท่านั้น

ประเทศไทยถูกโจมตีทางเศรษฐกิจ

ปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ ประเทศไทยถูกโจมตีทางเศรษฐกิจการเงินอย่างรุนแรงที่สุด เงินทุนสำรองของประเทศไทย ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยรับผิดชอบอยู่ มีทุนสำรองอยู่ ๓๙,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ลดลงเหลือเพียง ๗,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

แผ่นดินไทยประสบความคับขัน ชีวิตของคนไทยถูกบีบคั้นทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง ความล่มสลายคืบคลาน เข้าสู่ครัวเรือนอย่างน่าหวาดวิตก มีโครงการรับบริจาค ไทยช่วยไทย และอีกหลาย ๆ โครงการเพื่อช่วยชาติ แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ

จิตใจของประชาชนชาติที่พึ่ง ไฟที่ลุกท่วมหัวใจของชาวไทยเริ่มแพร่ขยายลูกลาม ออกจากหัวอกเป็นไฟที่ลุกท่วมแผ่นดินไทยในไม่ช้า หากไม่ตัดไฟเสียแต่ต้นลม จักต้องถึงความพินาศโดยเร็วพลันเป็นแน่

ปลายปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ เหตุการณ์บ้านเมืองระล่ำ ผู้คนระงมไปด้วยทุกข์ **พระหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน** ซึ่งมีวัตรปฏิบัติอันเป็นแบบอย่างในทางสงบ ยากที่จะมีพระรูปใดทัดเทียม มีเพียงปัจจัย เครื่องอาศัยของบรรพชิตเท่านั้น ไม่เคยเกี่ยวข้องกับคลุกคลีกับใคร อยู่แต่ในป่าในเขาเพียงลำพัง ปราศจากความเพียร ยินดีในรสแห่งวิเวก ตั้งแต่วันอุปสมบทมาตราบจนเฒ่าชรา เป็นพ่อแม่ครูอาจารย์สายพระป่ากรรมฐาน

ขณะนั้นสังขารอาหารด้วยโรคมะเร็งลำไส้ขั้นสุดท้าย ถ้าว้นละ ๑๐ กว่าครั้ง จนถึงต้องเกาะราวระเบียงกุฏิ พยุงสังขารด้วยกำลังเรี่ยวแรงที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิด ไม่ยอมให้สังขารเป็นภาระแก่ผู้ใด อาศัยเพียงใจที่มีพละนาฏภาพและธรรมสุขวิหารเท่านั้น

ส่วนทางด้านร่างกาย ต้องบอบช้ำ เหนื่อยล้า อ่อนเพลีย หมดเรี่ยวแรง ในบางครั้ง ก็สุดที่จะต้านทานยับยั้งชั่งนาบค้ำสังขารอนิจจัง ให้คงทนอยู่ได้

ยาวิเศษใดก็ไม่สามารถยับยั้งขันธ์ที่ชำรุดร่วงโรยนั้นได้ หลวงตาฯ ได้สั่งให้ คณะศิษย์ สร้างเมรุขึ้นไว้ที่หน้าวัด เพื่อที่จะใช้จัดการกับสังขารอันผุพังของท่านอย่าง เรียบง่าย แต่ในที่สุดองค์พระหลวงตาได้หายขาดจากโรคมะเร็งลำไส้ราวปาฏิหาริย์ โดย องค์ท่านได้กล่าวไว้ว่า... “คงดวงชะตาของชาติไทยเรากำลังจะขึ้น ตอนนั้นเราจะไป(ตาย) ดูเหมือนจะไปในช่วงเวลาชนพรุชานั้น ด้วยโรคมะเร็งลำไส้ แล้วได้ยาหมอเต็ง

รักษาเราไม่ลืมนะ”

เราตัดสินใจว่า “หากพระพุทธศาสนาและหลักธรรมที่เราได้บรรลุผล จะสามารถกู้ชีวิตจิตใจประชากรชาวมอญ กูชาดิ กูแผ่นดิน ให้กลับคืนสู่ความร่มเย็นเป็นสุข เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธศาสนาให้เจริญสืบไป จะขอฉันยารักษาธาตุชั้นนี้เพียงอีกครั้งเดียว ถ้าไม่สามารถรักษาธาตุชั้นนี้ไว้ได้ ก็จะปล่อยวางให้เป็นไปตามกรรมของโลกต่อไป ถ้าถูกก็ถูก ไม่ถูกก็ปล่อยเลยหยุดยั้งเราไม่เอา”

ยาหมอเต็งมาใส่ปั๊บหยุดปั๊บเลย เทิดตัวขึ้น นั่นละถึงได้ช่วยชาติมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ยานี้เป็นยาอัศจรรย์ เราเองก็รู้สึกว่าเป็นง ๆ ในจิตเหมือนกัน เป็นโรคมะเร็งในลำไส้ หมอเขาบอกว่าไม่หาย

มันพลิกได้อย่างไรก็ไม่รู้ ได้ยาเทวดามา นับว่าหมอจีนชาวไต้หวันคนนี้มีบุญคุณต่อชาติไทยมากเหมือนกัน จากนั้นแล้วเป็นปกติเรื่อยมา นี่ก็แปลกอยู่เหมือนกัน

นิมิต “ช่วยชาติไทย”

ต้นปี พุทธศักราช ๒๕๔๑ ก่อนที่จะเริ่มโครงการช่วยชาติ พระเดชพระคุณหลวงตามหาบัวท่านเล่านิมิตถึงชาติไทยให้พระลูกศิษย์ฟังว่า...

“...ปกติทุก ๆ ค่ำเราเข้าสมาธิภาวนาเพื่อเป็นวิหารธรรม แผ่เมตตาจิตแก่สรรพสัตว์ทั้งมวล อำนาจของจิตนี้แผ่ไปไพศาลไม่มีประมาณ ทะลุแผ่นดินแผ่นฟ้าได้หมด ไม่มีอะไรขวางกั้นจิตอิสระบริสุทธิ์ได้ในสามแดนโลกธาตุนี้

แต่คืบนั้นจิตนั้นก็ประหวัดถึงประเทศชาติบ้านเมืองที่อาศัยเกิดอยู่มาเป็นเวลานาน กำลังวิกฤติด้วยหนี้สินเป็นแสนล้าน เกิดความหวังโลก หวังสงสาร ย่นเข้ามาถึงจุดเมืองไทยติดหนี้ติดสินเมืองนอก เมืองไทยจะจม

ในนิมิตภาวนานั้นปรากฏว่า **ประเทศชาติบ้านเมืองมีดครีมี** ประหนึ่งว่า **อั้งหัตถ์แห่งพญามารที่ทางเล็บไว้รอบปฐพีมณฑลไทย คอยแต่ที่จะบีบรัดผู้อยู่ภายใต้ให้ตายได้ในเร็วพลัน**

ใช้จิตดวงอ่อนนิมิตพิจารณาแผ่เมตตาไปทางใด มีแต่ความมืดดำปกคลุมหุ้มห่อ ประหนึ่งว่าจะหมดหวังในแสงสว่าง ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีอะไรขวางกั้นทางเดิน

แห่งจิตที่มีเมตตาครอบโลกธาตุนี้ได้เลย พิจารณาแผ่เมตตาครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ พญามารตัวมืดบอดจ้องจะทำลายสรรพสัตว์บนพื้นโลก ก็หายอมรับเมตตาและอรรถธรรมอันนั้นไม่

กำหนดจิตพิจารณาหาใครหรือผู้ใด ที่จะมาช่วยแบ่งเบาภาระและจุดประกายให้แสงสว่างแก่ประเทศชาติที่ดำมืดครึ้มนั้นก็ไม่เห็นมี ประหนึ่งว่า “หมดหวังแล้วหนอ! ชาติบ้านเมืองคราวนี้ ถึงคราวที่จะสูญสลายสิ้นชาติและพระพุทธศาสนาที่ให้ความร่มเย็นแก่โลกมาเป็นเวลานาน มองไปช่องทางใดก็มีแต่ความมืดมิดปิดตา

เมื่อไม่เห็นมีผู้ใดที่พอจะช่วยได้แล้ว จึงกำหนดจิตย้อนเข้ามาภายในตน... ปรากฏว่าเห็นเป็นแสงสว่างเพียงหึ่งห้อย”

จึงกำหนดจิตเข้าไปตามลำแสงอันน้อยนิดนั้น ลำแสงนั้นรู้เล็กคับแคบตีบตันก็จริง แต่เมื่อกำหนดตามลำแสงนั้นออกไปจนสุดทางแห่งความมืดที่อุ้งหัตถ์แห่งมารปกคลุม ปรากฏว่าแสงสว่างจ้า โลง โปรง สดใสเบิกบาน เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจ”

หลวงตาม่านเล่าว่า “แสงเพียงหึ่งห้อยนั้น คือตัวท่านเอง”

ท่านให้ดูบายว่า งานช่วยชาติของท่านคราวนี้จะมีอยู่ ๒ ทาง คือ

๑. จะเป็นทางบุญนำหมู่มหาชนเพิ่มพูนแนวทางไปสู่สวรรค์ พรหมโลก พระนิพพาน

๒. จะเป็นทางบาปไปนรกสำหรับผู้ที่ไม่เห็นด้วย ไม่อนุโมทนา แต่คิดจ้องที่จะทำลาย ลบหลู่ดูหมิ่นเหยียดหยามทำลายสกัดกั้นแนวทางเพิ่มพูนความดี

เบื้องต้นที่พิจารณาประเทศไทย แล้วต้องเข้ามาช่วยชาติไทย เราก็ไม่เคยคาดคิดว่าจะได้แบกหามโลกประเทศไทยทั้งชาติ มันก็คงเป็นนิลยवासนา ฟั่นเฟิ่นกับบอกมาแต่ต้น เราพิจารณาย้อนแล้ว ฟั่นเฟิ่นกับปลายมันก็ตรงกัน

ต้นกับปลายมันตรงกันคืออะไร ?

คือ การเสียสละการสงเคราะห์โลกด้วยความเมตตา นี่เป็นพื้นฐานมาโดยตลอด ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวตลอดมา มีเท่าไรก็ห่มออก ๆ เป็นพื้นเพนิลยมาเรื่อย ๆ

แต่มีความปริวิตกเกิดขึ้นว่า “หากเราตายเวลานี้ทำอย่างไรชาติไทยของเรา”

ถึงกับร้องไห้ออกว่า “ถ้าหลวงตาบ๊วยยังไม่ตาย เมืองเรายังจมไม่ได้ นี่คือกำลังใจของเรา มันจะพยายามแหวกว่ายเอาให้ได้ ส่วนร่างกายไม่ต้องพูดถึงเลย มันหมดสภาพแล้ว ที่อยู่ได้ก็เพราะกำลังใจอย่างเดียวเท่านั้น ไม่จั้นหลวงตาตายแล้วในปี ๒๕๔๑ พอดีเลย”

“นกกตอ” เหตุเริ่มต้นช่วยชาติ

เมื่อพระหลวงตามหาบัวได้นิมิตที่กล่าวไว้ในเบื้องต้นเป็นเครื่องยืนยันเช่นนั้นแล้ว จึงมีความดำริที่จะช่วยชาติบ้านเมืองที่ประชาราษฎร์กำลังตกทุกข์ได้ยากไว้ แต่ท่านต้องการ พยานหลักฐานและผู้ริเริ่มที่เกิดขึ้นเอง เพราะอริยประเพณีของพระพุทธเจ้า เมื่อไม่มีเหตุ จะไม่คิดทำอะไรขึ้นเองโดยปราศจากผลทางปัญญา

หลังจากนั้นมาไม่นานนัก **คุณสันติ วัฒนลี** ได้นำเงินดอลลาร์สหรัฐมาบริจาค เป็นคนแรก

คุณสันติได้เล่าเรื่องนี้ให้เราฟังว่า “เริ่มแรกทีเดียวผมฝันว่า บ้านเมืองมีแต่ผู้คน ชาติคือชาดธรรม เพลิดเพลินอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ในฝันนั้นผมกับน้องชาย เบื่อหน่าย ความเลวร้ายของผู้คน น้องชายเกิดความไม่พอใจ จึงไปตั้งระเบิดกดชนวนเอาไว้แล้ว พากันหนี ผมบอกผู้คนที่หนี เขาก็ไม่หนีพากันเล่นไฟ สนุกสนานหัวเราะกันอยู่ ผม ก็หนีไป ไปอยู่ข้างกำแพงวัด ได้ยินเสียงระเบิดดังตูม! ก็คิดว่าจะเป็นอย่างไบบ้าง ขณะ นั้นรู้สึกตัวว่าอยู่บนที่สูง มองลงมาเห็นบ้านเรือนพังพินาศไปหมด มีแต่เศษอิฐเศษปูน

● หลวงตา รับผ้าป่าช่วยชาติที่จังหวัดนครราชสีมา อำเภอสูงเนิน ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ●

แต่มีบ้านบางหลังที่คงอยู่และตึกอีก ๒ ตึก คือตึกของโรงพยาบาลจุฬาฯ คือ ตึก ภ.ป.ร. และตึก ส.ก. ไม่ได้รับอันตราย

หลังจากนั้นมาผมก็ไปกราบไหว้ครูอาจารย์ต่าง ๆ และหลวงตาที่วัดป่าบ้านตาด ได้ยินท่านพูดว่า “บ้านเมืองเป็นหนี้ ถ้ามีเงิน ๑ ล้านบาท จะนำเอาเงินมาช่วยชาติ”

จึงคิดอยู่ในใจว่า “ถ้าเรามีเงินจะนำมาถวายท่าน”

พอดีหลังจากนั้นมาผมได้ลาหมา ๑ ก้อน ได้เงินบาทและเงินดอลลาร์ จึงตั้งสัจจะว่า “ทุก ๆ ดอลลาร์จะกราบถวายหลวงตาทั้งหมด รวบรวมได้ ๒,๓๕๐ ดอลลาร์ อัตราแลกเปลี่ยนในขณะนั้น ๕๖ บาทเท่ากับ ๑ ดอลลาร์สหรัฐ”

เมื่อวันที่ ๒๗-๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๑ ผมได้มีโอกาสดำเนินการไปกราบหลวงตาที่กุฏิอีกครั้งหนึ่ง ได้พกดอลลาร์ที่เตรียมไว้ถวายไปด้วย แต่ก็ถูกคิดว่าเป็นเงินดอลลาร์ทอนนี้ ก็รู้เฉพาะในกลุ่มเรา จึงอดใจไว้รอเข้าไปกราบถวายท่านที่ศาลาในตอนเช้า เพื่อที่คนอื่นจะได้ร่วมบุญกับเราด้วย

รุ่งขึ้นก็ถวายที่ศาลาหลังท่านฉันเสร็จ ก่อนถวายก็บอกคุณบวรียง คุณบวรียงบอกว่าคิดอะไรแปลก ๆ ทำไมถึงเอาดอลลาร์มาถวาย ผมก็ว่าไม่ผิดนะ เพราะถ้าเอาเงินดอลลาร์แลกเป็นเงินไทยแล้วใช้หนี้ ก็ต้องแลกกลับเป็นเงินดอลลาร์อีกอยู่ดี ซึ่งจะสูญเสียเงินในการแลกกลับไปกลับมาอีก

หลังจากนั้นจึงกราบถวายท่าน พอกราบเรียนถวายท่าน ท่านก็ว่า “เท่าไหนนะ”

อีกสักครู່ท่านก็บอกว่า “เราได้นกต่อแล้ว”

ในวันนั้นปรากฏว่ามีคนร่วมทำบุญด้วยอีก ๑๕๐ ดอลลาร์ จึงรวบรวมได้ ๒,๕๐๐ ดอลลาร์ อัศจรรย์มากทำไมจึงมีคนพกดอลลาร์มาวัดป่า

“เราได้พยานแล้ว”

หลวงตาได้กล่าวว่า “เราได้ตัวพยานแล้ว เราได้ต้นเหตุแล้ว” ถ้าหากว่าเหตุอันนี้ยังไม่มีก็ยังไม่แสดงนะ ถ้าหากว่าไม่มีเลยอาจจะไม่แสดง มีแต่ร้องแหง็ก ๆ หลวงตาบัวหมัดทำไม่มีเครื่องต่อสู้ นี่ได้เงิน ๒,๕๐๐ ดอลลาร์มาเป็นเครื่องมือแล้ว เอ้า! พัดเลย ขอขอบคุณมาก ๆ นะ เป็นประวัติศาสตร์อันหนึ่งเหมือนกัน เป็นการสร้างมหากุศล

● งานบูชาคุณแผ่นดิน มอบทองคำและทอดผ้าป่าช่วยชาติ
ซึ่งเป็นงานประวัติศาสตร์ที่ท้องสนามหลวง ในวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๔ ●

จากนั้นจึงนำเหตุอันนี้ขึ้นประกาศกอง ออกสนามรบ นี่เป็นต้นเหตุแห่งการสร้าง มหากุศลแก่ชาติไทยของเรา ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา เพราะเงิน ๒,๕๐๐ ดอลลาร์นี้ เป็นต้นเหตุ

คุณสันติเล่าต่อไปอีกว่า **“ที่กราบถวายท่านเป็นปฐมฤกษ์ เพราะท่านเป็นพระที่มีเมตตามาก ท่านทำสิ่งใดด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่มีตกลั่น ร่วงไหลแน่ ก่อนที่จะถวายก็ได้ติดตามดูท่านมาตลอด ท่านเป็นผู้ที่บริสุทธิ์จริง ๆ”**

นี่เองเป็นมูลเหตุเริ่มต้นแห่งมหาทานมหาบริจาคอันยิ่งใหญ่ที่ธงชาติไทยปลิวไสว มหาชนร่วมกันบริจาคมากมาย มีทั้งเงินบาทไทย เงินดอลลาร์ และเงินต่างประเทศสกุลต่าง ๆ ขณะนั้นประชาชนหลายคนมีความประสงค์ที่จะถวายทองคำ แต่หลวงตายังไม่รับ

ต่อจากนั้นมาอีกระยะหนึ่ง หลวงตาจึงรับบริจาคทองคำเข้าคลังหลวง การรับบริจาคตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงทุกวันนี้ หลวงตาท่านจะมีอุบายอันชาญฉลาดละเอียดลออ ในการรับ ไม่ให้เป็นการแบกภาระหนักสำหรับผู้บริจาค

● หลวงปู่สุวัจน์ สุวโจ หลวงพ่อพุทธ จาณีโย ร่วมถวายผ้าป่าช่วยชาติ ที่วัดป่าเขาน้อย จังหวัดบุรีรัมย์ ●

เปิดตัวในบุญประเพณีข้าวเปลือก

วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ “บุญประเพณีข้าวเปลือก” เป็นงานบุญประเพณีปฏิบัติของชาวอีสาน ด้วยการที่ผู้ใจบุญนำข้าวเปลือกไปถวายวัด แล้วทางวัดนำไปสีทั้งข้าวเหนียวและข้าวเจ้าเป็นข้าวสาร เก็บไว้แจกจ่ายแก่ผู้ยากไร้ต่อไป บุญข้าวเปลือกเป็นงานบุญ ๑ ใน ๒ งานที่หลวงตามัญญาตให้จัดขึ้น ณ วัดป่าบ้านตาดทุกปี ในปีนี้มีประชาชนมาร่วมทำบุญประมาณ ๓๐,๐๐๐ คน หลวงตาได้ถือโอกาสประกาศท่ามกลางพุทธศาสนิกชนว่า

“เรารู้สึกสะเทือนใจมาก เมื่อทราบว่าประเทศไทยเป็นหนี้เขาอยู่แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ นี่ก็เท่ากับนิวเคลียร์นิวตรอน นั่นเอง

คนทั้ง ๖๒ ล้านคน เป็นสัตว์ไปหมด เขามาเป็นเจ้าของ เป็นเจ้าอำนาจ ครองบ้านครองเมืองของเรา ด้วยการยึดสิ่งนั้น ยึดสิ่งนี้ สารสำคัญซึ่งเป็นหัวใจของชาติไทยเรา เขาเป็นเจ้าของหมด เรามีแต่ลมหายใจ มันมีความหมายอะไร

ในชีวิตเราจะไม่ยอมเห็นชาติล่มจมในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเราต้องช่วยกัน

วันนี้เป็นวันดี เป็นวันบุญข้าวเปลือก เราจึงขอรับบริจาค ดอลลาร์เพื่อช่วยชาติเงินที่ได้รับบริจาคนี้เราจะเก็บรักษาไว้ก่อน

เมื่อเห็นว่ามีรัฐบาลที่ดีและไว้ใจได้ ก็จะมอบให้ต่อไป...

เราจึงตายไม่ได้ พวกเราต้องดูแลรักษาหลวงตาบัว หลวงตาบัวจะได้ช่วยชาติ...”

นี่เป็นคำพูดที่สื่อถึงความรู้สึกรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ จนไม่อาจนิ่งดูตาย แม้องค์พระหลวงตาจะอยู่ในสถานภาพของเพศบรรพชิตก็ตาม

เมื่อท่านพูดจบลงเสียง “สาธุ” ของพุทธศาสนิกชน ดังกึกก้องไปทั่วบริเวณวัดด้วยความชื่นใจ จากนั้นการบริจาคก็เริ่มต้นขึ้นโดยอัตโนมัติ ไม่มีการนัดแนะ ผู้มีจิตศรัทธาคัดเงินดอลลาร์, เงินปอนด์, เงินไทย และเงินสกุลต่าง ๆ ถวายกันเป็นแถวยาวเหยียด

● งานบุญประเพณีข้าวเปลือก เป็นบุญประเพณีของชาวอีสาน วัดป่าบ้านตาดจัดทุก ๆ ปี ช่วงเดือนกุมภาพันธ์ ●

ประสบอุบัติเหตุ

วันที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๑.๐๐ น.

...หลวงตาประสบอุบัติเหตุ คนขับรถตู้หักพวงมาลัยหลบรถจักรยานยนต์ที่ขับสวนทางมาจนเสียหลัก ตกถนนสายสว่างแดนดิน-เจริญศิลป์-วานรนิวาส เขตอำเภोजะริญศิลป์ จังหวัดสกลนคร รถไม่ถึงกับพลิกคว่ำแต่ตกลงไปกระแทกบริเวณที่วางท่อข้างทางอย่างแรง จนทำให้ยางแตกเกือบทุกเส้น องค์กรหลวงตาซึ่งนอนอยู่บนเบาะรถแถวหน้า ได้กระแทกเข้ากับคอนโซลที่วางของหลังคนขับ จนเป็นเหตุให้ได้รับบาดเจ็บที่หัวไหล่ขวา กระดูกที่ต้นแขนช่วงต่อไหล่ร้าว แต่โชคดีที่ท่านลงไปกองอยู่บนสิ่งของคือกระสอบข้าวสารซึ่งจะนำไปแจกที่อำเภอบ้านแพง เท่ากับว่ากระสอบข้าวสารกลายเป็นเกราะป้องกันไม่让您ได้รับอันตรายมากกว่านี้

ทางคณะแพทย์โรงพยาบาลศูนย์อุดรธานี ทำการเข้าเฝือกก่อนไว้ หลังจากนั้นหลวงตาได้ขอกลับไปรักษาตัวต่อที่วัด โดยมีคณะแพทย์เฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิด และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนกว่า ๒๐๐ นายมารักษาความปลอดภัย ส่วนพระติดตามที่นั้งบริเวณด้านเบาะหลัง กระดูกข้อต่อสันหลังเคลื่อน

จากอุบัติเหตุทาง
พลิกว่า เป็นเหตุให้
พระบาทสมเด็จพระปกเกล้า
มหาราชเสวยราชย์ รัชกาล
ที่ ๗ แห่ง ๒๕๐๖
ให้วันมาฆบูชาเป็นวัน
สำคัญทางพระพุทธศาสนา
และวันแห่งความรัก

บสพ.จำหน่ายมากที่สุดของประเทศ

บสพ.จำหน่ายมากที่สุดของประเทศ

ไทยประกันชีวิต

ปีที่ 49 ฉบับที่ 14669 วันเสาร์ที่ 21 มีนาคม พ.ศ.2541 ราคา 8.00 บาท

บุคลากรงานไฟฟ้าหญิง
นาทียุคกว่า
หลว่งจาก'มหาบัว'

รอมหาบัว ตราพระอาทิตย์อุทัยเหนือเมฆ ๑๓-๑๔๕๖ กรุงเทพมหานคร ขอสงวนพระราชอาณาเขต อุดมสมบูรณ์ใน
พระราชวังวิเศษตามราชกิจจานุเบกษาฉบับราชกิจจานุเบกษา ฉบับราชกิจจานุเบกษา ฉบับราชกิจจานุเบกษา ฉบับราชกิจจานุเบกษา
วังมหาบัวตามราชกิจจานุเบกษาฉบับราชกิจจานุเบกษา ฉบับราชกิจจานุเบกษา ฉบับราชกิจจานุเบกษา ฉบับราชกิจจานุเบกษา

พระวิปัสสนาถึงไหสร้า ‘หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน’ พระ
อุปัชฌาย์ วิปัสสนาจารย์ชื่อดังภาคอีสานกั้นปรักรณ
ตัวที่วัดบ้านลาดแล้ว หอว. งามสง่า

ฟ้าหญิงนำพานดอกไม้ถวายเยี่ยม

วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๕.๐๐ น. นายวิชัย ทศนเศรษฐ ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี เป็นผู้แทนสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี นำพุ่มพานดอกไม้ถวายเยี่ยมอาการหลวงตามหาบัวที่วัดป่าบ้านตาด และมีบรรดาศิษยานุศิษย์ที่ทราบข่าวต่างเดินทางตั้งใจมาเยี่ยมอาการเป็นจำนวนมากกว่า ๒,๐๐๐ คน แต่ทางเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตให้เยี่ยม เพราะต้องการให้หลวงตาพักผ่อนให้เต็มที่ พร้อมทั้งได้เขียนข้อความติดไว้ตรงทางขึ้นศาลาการเปรียญว่า

“หลวงตาอาพาธพักผ่อน ๑ สัปดาห์”

หลวงตามหาบัวได้กล่าวด้วยว่า

“การเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้ คิดว่าเป็นกรรมของทุกคน ไม่ว่าจะเป็นกรรมของคนขี่รถจักรยานยนต์ กรรมของคนขับรถหรือแม้แต่ตัวเองก็ไม่เว้น จะไปโทษอะไรใครไม่ได้ ทุกคนมีกรรมร่วมกันจึงต้องช่วยเหลือกัน

สำหรับอาการบาดเจ็บของอาตมาไม่มากนัก หมอก็กินยาแล้วไม่น่าเป็นห่วง เมื่อคืนที่ผ่านมามีอาการที่สัปดาห์ที่แล้วหนักแน่นทำให้เจ็บมาก จึงต้องให้หมอถอดออกก็ไม่มีอาการเจ็บแล้ว หมอบอกว่าไม่มีอะไรหนักใจ อีกไม่นานก็ไปรับบาตร และเทศนาได้เหมือนเดิมแล้ว ขอบอกผ่านญาติโยมทุกคนด้วยว่า ไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ต้องเดินทางมาเยี่ยมหรอก เดี่ยวจะตายเพราะคนแห่มาเยี่ยมมากกว่า”

นี่! คือธรรมที่เมตตาสอนศิษย์ทั้งหลายตามสถานการณ์ แม้ในยามอาพาธเช่นนี้จะมีให้ศิษย์หรือผู้ใดรู้จัก เคารพรักท่านได้อย่างไร

๑.

๒.

- ๑. หลวงตาประสพอุบัติเหตุเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลอุดร ● ๒. กุฏิที่ประทับฟ้าหญิงฯ ที่วัดป่าบ้านตาด ●

● “สู้ไม่ถอย” แม่ย่ามอาพายังออกเทศนาช่วยชาติที่ประสบวิกฤต ●

จะตายหลายครั้งแต่ไม่ตาย

วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๙.๓๐ น. เจ้าคุณพระราชเมธากร เจ้าคณะจังหวัดอุดรธานี (ธรรมยุต) พร้อมด้วยคณะ เดินทางมาเยี่ยมอาการอาพาธ ของหลวงตามหาบัวที่กุฏิ ซึ่งมีหมอจีนกำลังประคบไหล่ด้วยยาสมุนไพร “ยาตั้ง” มอง เห็นไหล่ขวาของหลวงตามีรอยช้ำเป็นบริเวณกว้าง แต่หลวงตายังมีอาการปกติ และได้ เทศน์โปรดท่านเจ้าคุณพระราชเมธากร ในขณะที่นอนรักษาไหล่อยู่ว่า

“นี่ท่านเจ้าคุณ ผมเป็นมาแล้วครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ แต่แต่ละครั้งหนักทั้งนั้น

ครั้งแรกป่วยเป็นไข้เจ็บขัดในหัวอก ชาวบ้านตายวันละ ๗-๘ คน เป็นโรคติดต่อ เป็นหนักที่บ้านกระโหมะโพนทอง อำเภอบ้านผือ ติดต่อกับอำเภอบ้านดุง มีแม่น้ำทอน เป็นเขตแดน... ต้นปี ๒๔๙๓ นี้ก็จะตายแล้ว แต่ก็ไม่ได้ตาย

ครั้งที่สอง เป็นโรคท้องร่วงถ่ายติดต่อกัน ๒๕ ครั้ง อาเจียนอย่างรุนแรง ๒ วัน ร่างกายตายไปแล้ว ๙๙% เหลือเพียง ๑% ก็นี้ก็จะตายแน่ แต่ก็อยู่รอดมาได้

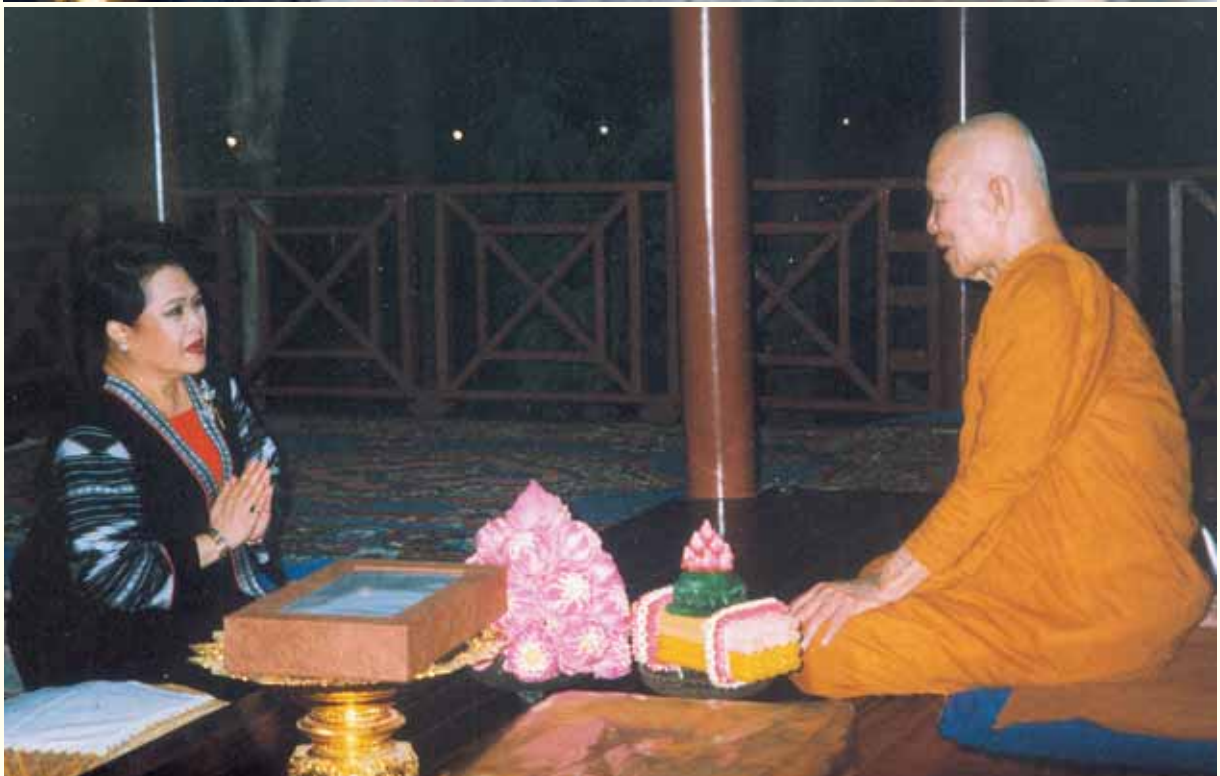
พอครั้งที่สาม คือครั้งนี้ ก็ไม่เห็นมันเป็นอะไร มันเป็นเรื่องของกรรมนะท่าน เจ้าคุณ” หลวงตาอธิบาย ก่อนที่จะกล่าวต่อไปว่า...

“เรากำลังจะรับบริจาคดอลลาร์ช่วยชาติก็มาเป็นอย่างนี้ ขณะนี้ได้รับเงินบริจาค ๒ แสนดอลลาร์เศษแล้ว เพราะมีการป่าวประกาศลัทธิไปทางทีวี หนังสือพิมพ์ คิด ว่าคงจะได้เพิ่มขึ้นอีกในเร็ว ๆ นี้ รวมทั้งเงินไทยด้วย ได้มาเท่าไรก็ออกไปช่วยในสิ่ง ที่เดือดร้อนกันหมด โรงพยาบาลนาทม กิ่งอำเภอนาทม จังหวัดนครพนม ไม่มียา เพราะ ไม่มียาประมาณ แม้แต่เงินเดือนหมอ พยาบาล เจ้าหน้าที่ก็ไม่ได้รับมา ๒-๓ เดือน แล้ว เราต้องนำเงินที่ได้รับบริจาคไปแจกจ่ายให้ เราทำเพื่อโลกล้วน ๆ เจ็บป่วยคราวนี้ คงไม่นานแล้วนะท่านเจ้าคุณฯ คิดว่าสิ้นเดือนนี้คงหาย เหลืออีกก็วันนะ”

ท่านเจ้าคุณฯ จึงตอบว่า “อีก ๑๓ วันครับ หลวงตา”

หลวงตาจึงกล่าวต่อไปว่า “เออ! นั่นแหละ มันคงหายตอนนั้น”

ลูกศิษย์ได้ช่วยกันรักษาแบบพื้นเมืองคือ “ย่าง” และ “ตั้งยา” สมุนไพรร่วมกับ หมอชาวจีน ที่มีความชำนาญในด้านการรักษา

● พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระบรมราชินีฯ กราบนมัสการหลวงตาที่สวนแสงธรรม ●

● สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี กราบนมัสการหลวงตาที่วัดป่าบ้านตาด ●

เปิดโครงการช่วยชาติอย่างเป็นทางการ

วันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๑ เวลา ๑๕.๐๐ น. **สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี** เสด็จเป็นการส่วนพระองค์ไปยังสวนแสงธรรม เป็นประธานเปิด “โครงการช่วยชาติ โดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน”

ในวันเปิดโครงการช่วยชาตินั้น สังฆารมณ์ชำรุดของหลวงตาฯ อยู่ในสภาพที่เพิ่งทุเลาจากอาพาธด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ ผอมจนกระดูกและเส้นเอ็นโปดโปน แขนขาที่กระดูกเดาะ ถูกสะพานไผ่ด้วยผ้า หัวไหล่ขวาที่บวมเป่ง สีดำคล้ำ ท่านได้เริ่มโครงการช่วยชาติฯ ในสภาพของสังฆารมณ์เช่นนี้

ต่อมาวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๑ เวลา ๑๙.๓๐ น. **พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช** และ**สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ** เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ไป ณ สวนแสงธรรม เพื่อทรงกราบนมัสการหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน พร้อมกับถวายดอลลาร์และจตุปัจจัยไทยทานเข้า “โครงการช่วยชาติ โดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน” ยังความปลาบปลื้มปีติ แก่เหล่าศิษยานุศิษย์

- พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ เป็นประธานถวายผ้าป่าช่วยชาติ ณ สวนลุมพินี เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๒ ●

หลวงตามหาบัว เป็นล้นพ้น

ต่อมาโครงการผ้าป่าช่วยชาตินี้ นอกจากจะรับบริจาคในรูปของเงินดอลลาร์ เงินสกุลต่างประเทศ เงินบาทไทยแล้ว ยังเพิ่มรับบริจาคทองคำด้วย เพราะหลวงตา พิจารณาว่า **ความมั่นคงของประเทศอยู่ที่ทองคำเป็นหลัก**

หลวงตากล่าวว่า ท่านเป็นผู้ถือบัญชีและรับผิดชอบทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว ดังนั้น ขอให้วางใจได้ว่าเงินบริจาคเหล่านี้ปลอดภัยทุกบาททุกสตางค์

หลวงตาได้ให้โอวาทว่า “เรามีพ่อ มีแม่ มีพี่ มีน้อง พี่เบิ้มของเราก็คือ ท่านยัง อุตส่าห์มาเป็นประธาน เป็นมหาราชแม่แก่เราทุก ๆ ครั้งไป เราอบอุนมาก เรามีพ่อมี แม่ ในการดำเนินงานช่วยชาติของเราสมบุญคุณด้วยผู้นำ

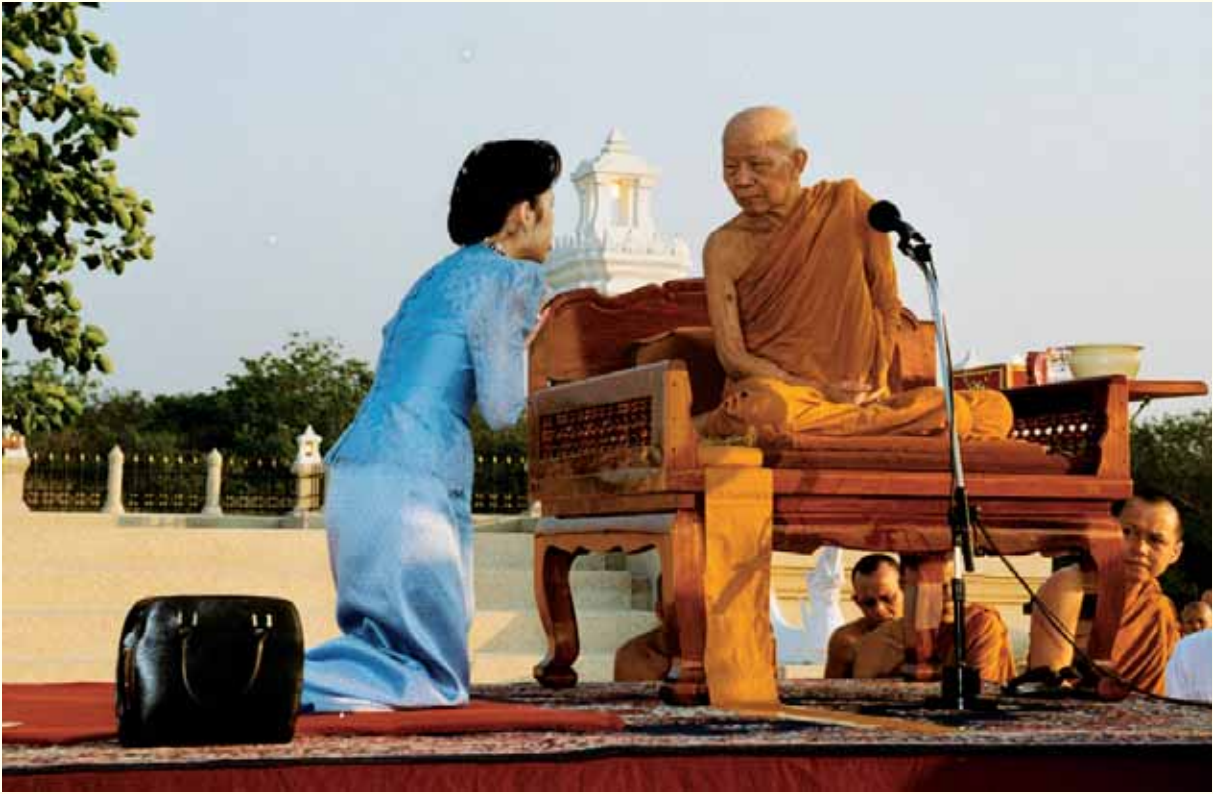
พวกเราทั้งหลายไม่ใช่ลูกกำพร้า ไม่มีพ่อไม่มีแม่ มีแต่ลูกเต้าหยอมแหยมทำ กันไปอย่างนั้น เรามีหลักมีเกณฑ์

กษัตริย์ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย พ่อแม่ของชาติไทยทั้งชาติ เราจะต้องปฏิบัติให้ เต็มเม็ดเต็มหน่วย สมกับเรามีพ่อมีแม่ คือวงศ์กษัตริย์ของเราเป็นพ่อเป็นแม่ของเรา ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ แล้วเราจะได้มีแผ่นดินอยู่ต่อไป

ถ้าหากว่าไม่มีอะไรเข้าสู่คลังหลวง คลัง หลวงล้มตุ้มลงเท่านั้น ชาติไทยตุ้มไปพร้อมกัน ไม่มีเหลือ เงินใครกระเป๋ไหนไปด้วยกันหมด ไม่มี กระเป๋ไหนจะตกค้างอยู่ได้ด้วยความร่วมมือเป็นสุข เหนือความล่มจมของชาติไทยนี้ไปได้เลยนะ

เพราะฉะนั้นขอให้ภาคภูมิใจ ในการดำเนิน ของตน เพื่อสนองคุณของพระพุทธเจ้า พระมหา กษัตริย์ ให้เต็มภูมิของเรานะ ให้กตัญญูต่อชาติ บ้านเมือง ผู้มีอุปการะต่อเราเมื่อน้อย พระพุทธเจ้า ยังไม่ให้ลืมนบุญคุณ นี่ชาติทั้งชาติมีคุณต่อชีวิต จิตเราหาประมาณไม่ได้ พวกเราจะไม่กตัญญูรู้คุณ ชาติที่ให้เกิดอยู่เชียวหรือ?

● สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ถวายผ้าป่า ณ พุทธมณฑล ●

สายกรรมในชาติปางก่อน

หลวงตามหาบัวได้เทศนาธรรมไว้ในวันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ทรงร่วมฟังพระธรรมเทศนาพร้อมกับพระกรรมฐานสายพระอาจารย์มั่น มีดังนี้

“พวกเราชาวไทยทั้งหลาย ต่างก็เป็นสายบุญสายกรรมที่เคยร่วมสร้างสมอบรมคุณงามความดี มีความเกี่ยวข้องกัน เคยเป็นพี่น้อง เป็นสายวงศ์ญาติ เป็นครูเป็นอาจารย์ เป็นลูกศิษย์ลูกหากันมาแต่อดีตกาล จึงต่างมีบุญร่วมสร้างบารมีมหาทานอันยิ่งใหญ่นี้ด้วยกัน

เราจึงแน่ใจว่า สายบุญสายกรรมของพวกเราทั้งหลายนี้ ต้องมีความเกี่ยวข้องกันมาตั้งแต่อดีตชาติ ไม่อย่างนั้นรวมกันเข้าไม่ได้ ลงใจต่อกันไม่ได้ เชื้อถือกันไม่ได้ บริจาคไม่ได้ ผู้นำเองก็ไม่ลงใจ ที่จะปลงใจเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายได้ นี่ทั้งสองฝ่ายต่างทำนต่างมีความลงใจบริจาค หมดไปมากน้อยไม่สำคัญ สำคัญที่บริจาคด้วยความเชื่อถือ ด้วยความไว้วางใจ เพื่อความปลอดภัยแก่ชาติของเรา จึงเป็นบุญกรรม

- พระพุทธพจนวรารมณ (จันทร์ กุสโล), หลวงปู่ศรี มหาวิโร ในงานผ้าป่าช่วยชาติที่ธนาคารแห่งประเทศไทย ●

ของพี่น้องทั้งหลาย ตลอดถึงผู้นำคือหลวงตานี้ด้วย ว่าจะเป็นธรรมที่เกี่ยวโยงกันใน
บุพเพชาติปางก่อน ซึ่งเคยได้สั่งสมอบรมคุณงามความดีและได้สร้างบารมีมาด้วยกัน
จึงได้เป็นญาติพี่น้อง เป็นครูเป็นอาจารย์กันมาตลอดเวลานี้ หากไม่เป็นอย่างนั้นแล้ว
จะเป็นไปไม่ได้

เรียกว่าทั้งสองฝ่าย คือฝ่ายหลวงตาบัว ซึ่งเป็นผู้นำก็พร้อมแล้ว

พี่น้องทั้งหลายก็พร้อมแล้วในการบริจาค และบริจาคมาตลอด

**ผลแห่งการบริจาคของทั้งสองฝ่ายนี้ จะเป็นเครื่องอุดหนุน เป็นเครื่องค้ำชู
ประเทศไทยของเรา ให้มีความแน่นหนามั่นคงขึ้นโดยลำดับ**

ขอให้พี่น้องทั้งหลายมีความภาคภูมิใจในบุพเพเวาสนา คือที่เราเคยสร้างความดี
มาตลอด เราก็ได้พบความดีมาเรื่อย ๆ เวลานี้เราก็ได้พบความดีที่จะได้ช่วยชาติบ้าน
เมืองของเรา ด้วยการบริจาคทานให้เป็นมหากุศลเพราะกุศลอันนี้หาได้ยาก

● พิธีปิดโครงการช่วยเหลือชาติ ณ เวทีใหม่สวนอัมพร ในวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๗ ●

ชะตากรรม ๓ อย่าง

หลวงตาได้กล่าวต่อไปอีกว่า....

ชะตาของเมืองไทยมีเราเป็นผู้นำ ดวงชะตานี้มันมีอยู่ ๓ จุด

จุดที่ ๑ **ชะตาของประเทศไทย**

จุดที่ ๒ **ชะตาของหลวงตาบัว** คือต้องตาย แต่กลับไม่ตาย หมอโรงพยาบาลมาเอ็กซเรย์ที่วัดป่าบ้านตาดว่า เป็นโรคมะเร็งลำไส้ขั้นสุดท้าย เพื่อความแน่ใจจึงไปตรวจที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ขอนแก่น ทางโรงพยาบาลศรีนครินทร์ก็ยืนยันเช่นเดียวกัน หลังจากนั้นได้เดินทางไปตรวจที่โรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพฯ คณะหมอก็ยืนยันเช่นเดียวกันว่า อีกไม่นานจะต้องตายให้เตรียมตัวไว้ อย่างช้าต้องตายก่อนเข้าพรรษาปี ๒๕๔๑

จุดที่ ๓ **ชะตาของลูกศิษย์ทั้งหลายที่จะได้ร่วมกันทำประโยชน์ใหญ่ให้แก่ชาติและพระศาสนา**

เมื่อท่านพูดถึงชะตากรรม ๓ อย่างนั้นแล้วท่านก็ย้ำว่า ดวงชะตา ๓ อย่างนี้รวมกันแล้วจะช่วยยกเมืองไทยขึ้นได้

หลวงตาเป็นผู้นำ ให้ทำตามที่คุณนำบอกทุกอย่าง หลวงตาเด็ด ลูกศิษย์ต้องเด็ด พร้อมใจกันเสียสละ แม้คอขาดก็ต้องยอม ดวงชะตายังพอมีพอเป็นไปได้อยู่ต้องสำเร็จ สำเร็จด้วยคุณธรรมข้อไหนลูกศิษย์คนไหนถามขึ้น ท่านตอบพร้อมด้วยเสียงหัวเราะว่า

“ด้วยธรรมะข้อสู้ไม่ถอย สู้ไม่หยุดไม่ถอยเดี่ยวชนะเอง” ท่านย่า
จะนั้นหลวงตามหาบัวท่านจึงเทศนาธรรม ปลุกใจชาวพุทธให้ลุกขึ้นสู้ไว้ว่า
“บรรพบุรุษรักษาชาติจนกระทั่งเลือดทาแผ่นดิน ก็เคยมีมาแล้ว
เราทั้งหลายควรถือเป็นคติ คน ๖๒ ล้านคนต้องช่วยกันรักษาค้างหลวงฯ”

ต้นเหตุทองคำเข้าคลังหลวง

หลวงตาได้กล่าวต่อไปอีกว่า...

ต้นเหตุเกิดขึ้นวันที่เราไปมอบดอลลาร์และทองคำที่แรกที่ธนาคารชาติ พอเสร็จ
แล้วหัวหน้าใหญ่มานิมนต์เราเข้าไปดูทองคำ เขาบอกเองว่าทองคำนี้มีผู้ได้มาเห็นมาชม
มีสองท่านด้วยกัน **สมเด็จพระเทพฯ กับหลวงตา** ว่าอย่างนั้น ทองคำแท่งละ ๑๒ กิโลกรัม

ดูทองคำละเอียดลออดูจนหมดเลยก็ออกไปคุยกันสองต่อสอง ไม่ให้ใครทราบ
ทองคำของเราที่เกี่ยวกับประเทศอื่นๆ ซึ่งมีการซื้อการขายต้องมีการติดหนี้ติดสิน ทองคำ
ย่อมเป็นเครื่องประกัน เมืองไทยเราละมีเท่าไร เมืองไทยทั้งประเทศนั้นนะ มีน้อย
มากจนใจหายหู่ เราสงวนมากนะ สงวนชาติไทยของเรา สมบัติกลางนี้เราไม่แตะ เรา
มีแต่ชนเข้า ๆ เราสงวนชาติไทยของเรา เหล่านี้เป็นเครื่องประดับประดาให้เมืองไทย
เราเป็นเมืองศักดิ์ศรีดั่งาม

เราได้พยายามที่สุดแล้วสำหรับชาติไทยของเรา อะไรที่จะเป็นประโยชน์ต่อชาติ
เราชนชายสาหัสแสวงหามาเพิ่มเข้าไป มันไม่ได้ง่าย ๆ นะ การได้ทั้งนี้ก็เป็นทีละใจของ
ผู้ให้ ผู้รับก็ลงใจด้วยความบริสุทธิ์ใจ รับด้วยความบริสุทธิ์ใจและความเมตตาเพื่อ

ชาติของเรา เพราะอย่าง
นั้นจึงไม่มีรั้วไหลแตกซึม
ไปไหนเลย ตกมือเราแล้ว
ทุกสิ่งทุกอย่างเข้าด้วย
ความบริสุทธิ์พุทธแท้ ๆ

(วัดป่าบ้านตาด ๑๒ มิถุนายน
๒๕๕๑)

ศิษย์น้ำตาคลอ

วันที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓ หลวงตามหาบัวได้ประกาศทำพินัยกรรมมอบสมบัติเข้าพระคลังหลวงเพื่อช่วยชาติ ระหว่างเทศนา ณ ศาลาสวนแสงธรรม ท่ามกลางความตกตะลึงของญาติโยมที่นั่งฟัง หลวงตามหาบัวยังปักหลักสู้ไม่ถอยเพื่อให้ “เงินผ้าป่าช่วยชาติ” ถูกนำไปใช้สมตามเจตนารมณ์อย่างถูกต้องที่สุด ซึ่งล่าสุดถึงกับทำพินัยกรรม มอบสมบัติทั้งหมดเข้าพระคลังหลวงแล้วโดยท่านได้ประกาศว่า....

**“ขอยืนยันว่าเงินทั้งหมดเราจะซื้อทองเข้าคลัง ไม่ให้เป็นของคนอื่น และไม่
ให้แยกจากกันซักสตางค์เดียว หลวงตาจะเผาผีตัวเองด้วยไฟ ไม่ใช่ด้วยเงิน คนเรานั้น
นั้นมีชื่อเสียง แต่ว่าระสุดท้ายคือความตายมาถึงทุกคน**

สมมุติที่จะมาเกิดมาตายกองกันอยู่ที่นี่ไม่มีแล้ว ในอัฐภาพนี้เป็นอัฐภาพสุดท้ายของเรา ใครจะหาว่าเราโกหกมดเท็จโอ้อวดก็ให้ว่าไป แต่ระวังบาปจะกินหัวนะ นี่ปฏิบัติมาแทบเป็นแทบตายจึงได้ธรรมเหล่านี้มา เมื่อได้มามากน้อยก็ได้พูดให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟังให้มีแก้ไขต่างหาก เราไม่ได้พูดเพื่อความโอ้อวด ให้มีแก้ไขอุตุสำหรับพยายามกัน ความดีนี้ไม่ขาดทุน คนมีคนจนทำบุญได้บุญด้วยกันหมด

คนเราฐานะสูงต่ำกันไม่เป็นอะไร แต่ถ้ามีฐานะสูงไว้เพื่อโกงหรือรีดไถเขามาเป็นพวกที่สร้างภัยเผาหัวของตัวเอง พวกนี้จะล่มจมมากที่สุด เมืองไทยเราเรียกพวกนี้ว่าพวกสกปรก พวกทำลายชาติ จะเป็นใครก็ตาม ถ้าทำชั่วมาก ๆ พอตายไปแล้วพระยังมาสวดไม่ทัน คนดีมีมากไม่เพ้อ คนชั่วคนสองคนทำให้บ้านเมืองเดือดร้อน

ไปหมด เดียวก็ไปขโมยปล้นคนนั้นคนนี้จนชาวบ้านนอนไม่หลับ ต้องคอยระวังอันตรายต่อสมบัติชาติ ขอร้องว่าอย่าสมัครใจเป็นคนชั่ว เพราะตัวเองจะนอนไม่หลับ ต้องระวังอยู่ตลอด กลัวเขาจะจับได้ หลวงตาบัวช่วยชาติเต็มความสามารถแล้ว อะไรที่มาทำลายสู้ไม่ถอยเพื่อปิดเป้าให้สิ้นซาก”

(๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๑)

ฟ้าหญิงขอเป็นลูกบุญธรรม

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ได้ประทานให้สัมภาษณ์กับนิตยสารฉบับหนึ่ง ถึงหลวงตามหาบัว ซึ่งเป็นทั้งพระอาจารย์และบิดาบุญธรรม ในโอกาสที่พระหลวงตาได้รับนิมนต์มาฉันเช้าที่พระตำหนักใหม่จิตรลดาว่า

“หวังอะไรก็คงไม่หวังมาก แต่ก็ได้มาอยู่แล้ว เพราะว่าหลวงตามหาบัวจะมาฉันเช้าที่บ้าน นิมนต์ท่านไว้ อันนี้เป็นความปลาบปลื้มที่สุด เพราะหลวงตาอุตส่าห์รับเป็นศิษย์เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ เมื่อปีที่แล้วท่านก็รับเป็นบุตรบุญธรรม เป็นความซาบซึ้งมากแล้ว”

“มีเวลาก่อนนอนที่ไม่ขาด คือสวดมนต์แล้วนั่งสมาธิภาวนา ไม่ได้นั่งยาว ๆ เป็นชั่วโมง ๆ คือ มี ๑๐ นาที ก็นั่ง ๑๐ นาที มี ๒๐ นาที ก็นั่ง ๒๐ นาที แล้วแต่จะเป็นไปได้ แต่ทำเป็นประจำ”

ฟ้าหญิงฟังเทศน์จิตรวม

หลวงตาได้กล่าวชมการปฏิบัติธรรมของเจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ว่า...

“เทศน์กรุงสยามอันดับหนึ่งก็ที่สนามหลวง งานใหญ่ที่สุด มาครบหมดเลย

ชาติ ก็นายกฯ พร้อมคณะรัฐมนตรี

ศาสนา ก็พระเป็นพັນๆ เน้นหมดสนามหลวง

พระมหากษัตริย์ ก็ฟ้าหญิงจุฬาภรณ์ฯ เสด็จมา

เรียกว่า **ครบชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์**

ใช้เวลาเทศน์ตั้ง ๑ ชั่วโมง ๒๓ นาที ฟ้าหญิงฯ ท่านฟังเทศน์เรา ๒๐ กว่าครั้ง เวลามาเขาจัดให้ที่ประทับท่านก็ประทับ พอเราขึ้นธรรมาสน์ ท่านก็นั่งทำสมาธิฟังทุกครั้ง

“ฟ้าหญิงฯ ท่านภาวนาเก่งนะ ท่านสนใจภาวนาจริงจัง ท่านไปประทับที่ปทุมธานี ท่านก็ทำที่ไว้สำหรับภาวนา อยู่ที่ไหนท่านก็มีที่ภาวนาของท่านโดยเฉพาะ ๆ เอาเทปของเราไปฟัง ฟังทั้งเทปทั่ว ๆ ไป เช่น แกงหม้อใหญ่ เทปเทศน์เฉพาะสอนพระวัดป่า บ้านตาตมีแต่ธรรมะเฉพาะที่ฟัง ๆ เป็นแกงหม้อจืด ท่านก็ฟัง

ครั้นเวลาท่านพูดนำฟังนะ เราถามว่า

“เป็นยังไงล่ะ เทศน์สอนฆราวาสกับเทศน์สอนพระต่างกันไหม”

“ต่างกันมาก แต่รู้สึกชอบเทศน์สอนพระมากกว่า” ท่านตรัสอย่างนั้น

อย่างที่เทศน์สนามหลวงในวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๔ นั้น พอเทศน์จบลงแล้ว เราเลยถามท่านดู **“เป็นยังไงล่ะฟังเทศน์”**

ท่านออกอุทานขึ้นทันทีเลยว่า **“โฮโฮ ท่านพ่อเทศน์ถอดออกมาจากจิตใจจริง ๆ ฟังแล้วกายเบาหวิวเลยเชียว เทพไม่มีกาย”**

ท่านพูดอย่างนั้น หมายถึงว่า **จิตรวมแล้ว** จิตสงบเข้ามาสู่ธรรม ธรรมกล่อมจิตก็หม่นอยู่กับธรรม มันเลยไม่ส่งกระแสออกไปข้างนอก แล้วก็ไม่มีเจ็บนั่นปวดี ท่านว่า **“กายเบาหวิวเทพไม่มีกาย”** เท่านั้น เราเข้าใจทันที เพราะเราเคยมาแล้ว

...ฟ้าหญิงฯ ท่านเสด็จมาพักค้างที่วัดป่าบ้านตาด ท่านเสด็จมาบ่อย

● หลวงตาลงจากธรรมาสน์มาถามเจ้าฟ้าหญิงฯ เรื่องการทำสมาธิภาวนาในขณะที่ฟังเทศน์
เมื่อครั้งเสด็จเป็นองค์ประธานในพิธีมอบทองคำที่ท้องสนามหลวง ๒๑ เมษายน ๒๕๔๔ ●

มาที่แรกเอาของมาพะรุงพะรังเอามาถวาย เราก็ว่า

“เอามาหาอะไร ลูกมาเยี่ยมพ่อมาแต่ตัวจะเป็นอะไร?”

ตั้งแต่นั้นจึงไม่เอาอะไรมา ไม่ให้เอาอะไรมา เดินเข้ามา ลูกไปหาพ่อ พ่อไปหา
ลูก เหมือนกัน เราไม่ได้พูดธรรมดา ดุด้วย

ท่านภาวนาดีนะ สนใจภาวนาดี ท่านนิมนต์เราไปทำหน้าที่ปทุมธานี เราไปให้
หนหนึ่งหรือสองหน บริเวณท่าเลภาวนาดี ท่านเสด็จมาบ่อยแหละมาที่นี่

....ฟ้าหญิงจุฬาภรณ์ฯ ท่านถวายตัวเป็นลูกบุญธรรม เวลาเราพูดกับท่านเราก็
พูดแบบพ่อกับลูกเลย ท่านพูดกับเราก็แบบเดียวกัน แบบพ่อกับลูก ท่านลงใจเต็มที
กับเรา เทศน์ในงานต่าง ๆ ท่านเสด็จมาท่านก็ไปฟังด้วย เฉพาะอยู่ในศาลาได้ฟัง
ทุกเช้าที่ท่านเสด็จมา

● หลวงตาเป็นประธานในการมอบทองคำช่วยชาติ ครั้งที่ ๑๔ ณ สวนแสงธรรม วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๐ ●

คลังหลวง

คัดค้านการรวมบัญชี “สุขชาติกลืนเงินในคลังหลวง” ของรัฐบาล และต่อต้าน พ.ร.บ.สงฆ์ฉบับ “หนังตะลุง” อันมีที่มาไม่ชอบธรรม

พระบรมศาสดาทรงว่า “เมื่อโคนายฝูงกำลังข้ามน้ำ ถ้าโคนายฝูงนำดี โคทั้งหลาย ก็จะปลอดภัยขึ้นสู่ท่าที่ถูกตอง ไม่ถูกน้ำพัด แต่ถ้าโคนายฝูงนำไม่ดี โคทั้งหลายย่อม เตือดร้อนได้รับอันตรายฉับใด ในหมู่มนุษย์ก็ฉนั้น ผู้ใดถูกแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าคณะ ถ้าเขาตั้งอยู่ในธรรม ชื่อสัตย์สุจริต ประชาชนผู้เดินตามก็จะตั้งอยู่ในธรรม และ ชื่อสัตย์สุจริตด้วย รัฐจะมีความสุข ถ้าผู้เป็นใหญ่ประพฤติธรรม”

หลวงตาท่านย้ำว่า... หัวหน้าเป็นสำคัญมาก หัวหน้าสัตว์ หัวหน้าคน หัวหน้าฝูง ความพึงเป็นพึ่งตาย ความพึ่งฟู ความล่มจม อยู่กับหัวหน้าเป็นผู้พาดำเนิน ถ้า ดำเนินผิดพลาดก็จมได้เลย หัวหน้าจมเพียงคนเดียว บริษัทบิรารจมไปด้วยกันหมด หัวหน้าพาขึ้น โพลขึ้นเพียงคนเดียว บริษัทบิรารขึ้นได้หมด

ทุกข์ทางกายแก้ด้วยวัตถุเงินทองหยาบอาหาร ทุกข์ทางใจแก้ด้วยพระธรรมคำ
สั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

หลวงตาได้นำธรรมที่รู้เห็นออกเมตตา เทศนาดับทุกข์ทางกายและทางใจไป
พร้อมกัน ธรรมนั้นเป็นเหมือนน้ำดับไฟ ดับไฟในใจที่กำลังเร่าร้อนของประชาชนทั้ง
ประเทศ ท่านสอนให้ทุก ๆ คนรู้จักดับทุกข์แห่งตนด้วยวิถีทางแห่งธรรม

หลวงตาท่านได้อุปมาในเรื่องนี้ เป็นภาษาชาวบ้านที่เข้าใจง่ายว่า **เหมือนหนาม
ทิ่มแทงเข้าที่เท้า ควรจะรีบปองหนามออกเสียเร็วไว ไม่ควรไปถามหาตระกูลหนาม หรือ
หาต้นตอหนามว่าหนามนี้มาจากต้นไม้ใด**

พระศาสดาตรัสว่า

**“สังสารวัฏนี้โพล่งอยู่ด้วยเพลิงทุกข์นานาประการไหม้ไหม้ให้ร้อนอยู่ทั่ว สัตว์
ทั้งหลายตื่นตระหนกอยู่ในกองทุกข์แห่งสังสารวัฏนี้ ใครเล่าจะเป็นผู้ดับ ถ้าทุกคน
ไม่ช่วยกันดับทุกข์แห่งตน**

คำว่า **“คลังหลวง”** เป็นศัพท์ที่หลวงตาใช้เรียกขึ้นเองตามความเข้าใจ จนต้องทำให้
สานุศิษย์ไปค้นหาคำว่า “คลังหลวง” และไปค้นหาต้นตอสินทรัพย์ที่อยู่ในคลังหลวง
ว่ามีความเป็นมาอย่างไร จนถึงขั้นอัศจรรย์ใจ ถึงความรู้พิเศษที่ท่านสามารถทราบได้

๕๕ หนึ่งร้อย
คนจะเข้ามาในวัด
ขอหลวงตาม้าพพาน
บวช เพื่อเป็นพระสงฆ์
สืบสานพระพุทธศาสนา
สืบต่อไป...
กิมป์ตาบัว
ได้ธมม
ถอกรม.
กว่าพรบ.
กิมป์หลวงคา
มาแก้วไข่มุก

รมช.คลังประชิด
คืนเงิน 'มหาบัว'

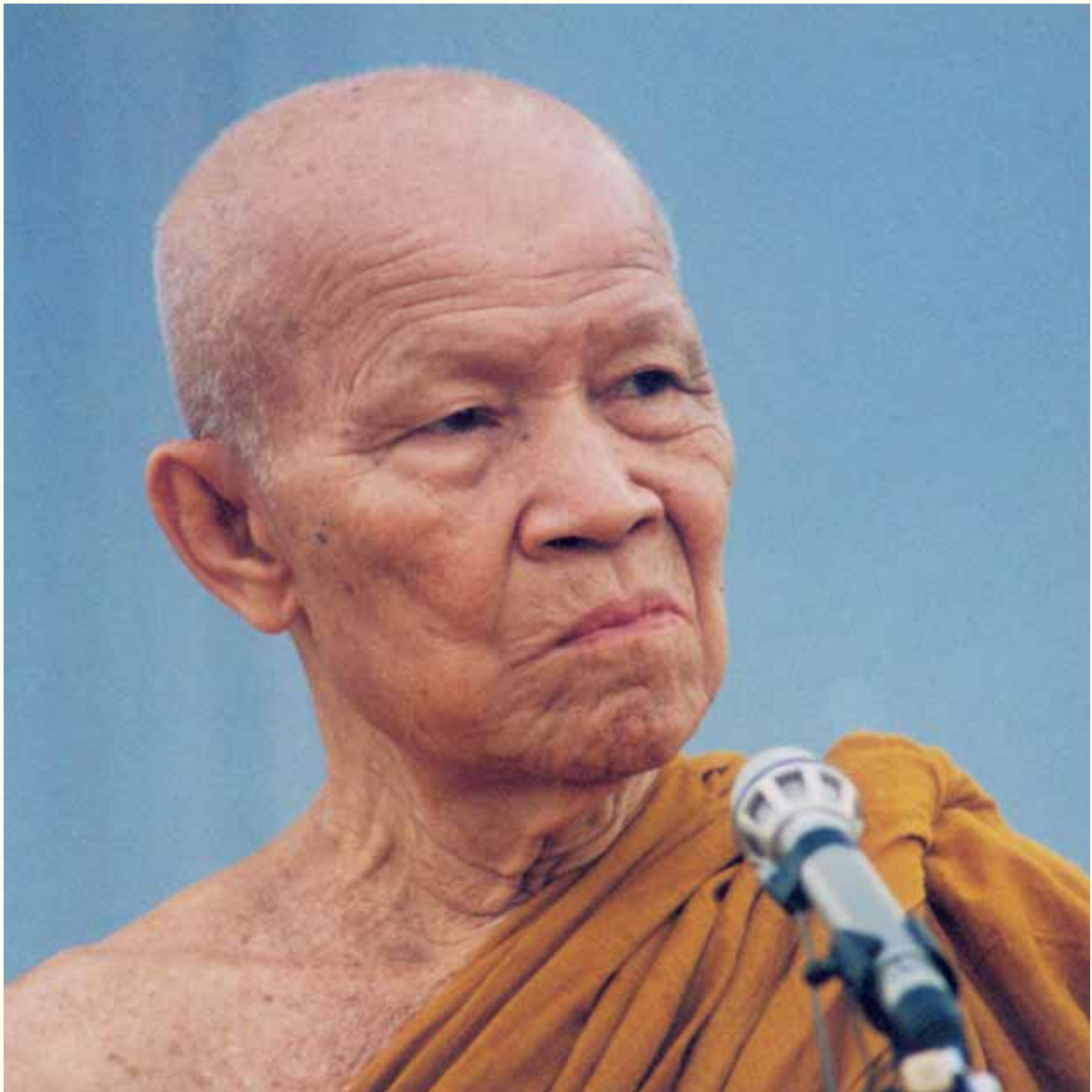

พ.ร.บ.สงฆ์ หลวงตาบัวออกสนามเอง

หลวงตาพูดที่สวนแสงธรรมว่า “ได้ทราบข่าวว่าจะมาตั้งพระราชบัญญัติปกครองพระปกครองศาสนาอีก หลวงตาบัวรักศาสนาอยู่เต็มเหนี่ยว นี่ยังเกี่ยวข้องกับชาติบ้านเมืองซึ่งไม่ใช่เรื่องของศาสนาเลย เรายังอุตส่าห์ออกไปช่วยเหลือเต็มกำลัง มีหน้าซำยังจะมาโจมตีศาสนาอีกให้เป็นมูตรเป็นคูลไปด้วยกัน คราวนี้คราวจะยิ่งใหญ่ที่สุด โลกธาตุคือเมืองไทยเราจะถล่มคราวนี้ หลวงตาบัวจะออกสนามเอง บอกอย่างนี้เลย ให้ถอยไม่มีถอย

อะไรที่จะมาทำลายนี้ทำไม่ได้ เรายุทธสุดหัวใจเราแล้วรักษาธรรมนั้นะ ยังจะมาทำลายเหรือ โผล่ออกมาจากมูตรจากคูลจะมาตั้งพระราชบัญญัติปกครองทองคำทั้งแท่งมื่ออย่างเหรือ นักโทษมาปกครองคนดีทั้งประเทศมื่ออย่างใหม่

พระสงฆ์ท่านมีความเสียหายตรงไหน จึงต้องมาตั้งพระราชบัญญัติปกครองท่าน ท่านเสียหายที่ตรงไหน ถ้าจะควบคุมนี้ไปควบคุมพวกคณะวราชการที่มันสกปรก โสมมนั่นซิ ก่อนที่จะมาทำราชการงานเมืองมีเงินก็บาท เอามาตั้งเป็นข้าราชการ แล้วมีเงินก็บาท เวลาเกษียณอายุไปแล้วมีเงินก็บาท ไปตรวจตราเหล่านั้นเสียก่อน พงุไหนมันมีแต่พุงซีทั้งนั้น พงุสะอาดสะอ้านมื่ออยู่ที่ไหน แล้วจะมาปกครองพระ จะมาชะล้างพระ มาบีบบังคับพระได้ยังไง พระท่านไม่มีความผิด ท่านมีหลักธรรม หลักวินัย หลักใจที่ได้ประพฤติปฏิบัติตามแนวทางของพระพุทธเจ้า”

สังฆสามัคคีครั้งที่ ๑

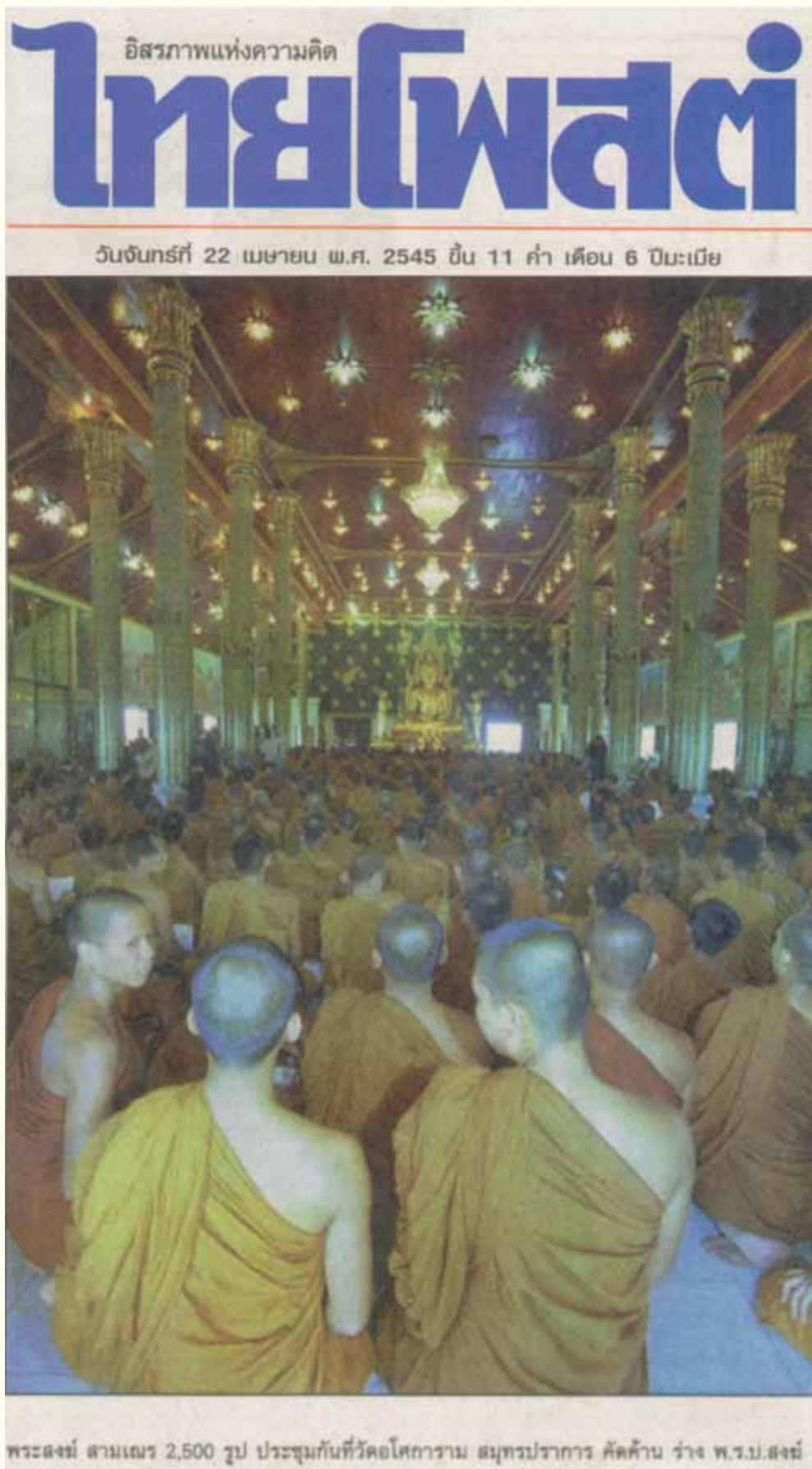
เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕ เวลา ๑๓.๐๐ น. คณะสงฆ์ทั้ง ๒ นิิกาย ร่วมสังฆสามัคคีที่วัดอโศการาม ตำบลท้ายบ้าน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ มีพระสงฆ์จากวัดต่าง ๆ ทั่วทุกภาคของประเทศ โดยเฉพาะทางภาคอีสาน สายพระธรรมวิสุทธิมงคล หรือหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน จำนวนกว่า ๗,๕๐๐ รูป เดินทางด้วยรถโดยสารกว่า ๑๐๐ คันมาร่วมประชุมสงฆ์เพื่อโจทก์อธิกรณ์และประกาศลงนคิหกรรมผู้ที่เสนอร่าง พ.ร.บ. คณะสงฆ์ฉบับใหม่ อันมีที่มาไม่ชอบด้วยพระธรรมวินัย

พ.ร.บ.คณะสงฆ์ ซึ่งแต่ละมาตราทำความเสียหายให้เกิดขึ้นแก่พระพุทธศาสนา จนถึงขั้นสร้างความแตกแยกในหมู่คณะสงฆ์และพุทธบริษัท ขอให้ที่ประชุมโปรดพิจารณาว่า การกระทำเช่นนั้นขัดหรือผิดต่อพระธรรมวินัยหรือไม่อย่างไร และดำเนินการให้เป็นไปตามพระธรรมวินัย ที่ประชุมมีมติโจทก์อธิกรณ์ อันเป็นไปตามหลักพระธรรมวินัย โดยถือหลักพระพุทธพจน์ที่ตรัสกับพระอานนทว่า...

โย โว อานนท มยา ธมฺโม จ วินโย จ
เทสิโต ปญฺญตฺโต โส โว มมจฺจเยน สตถา.

อานนท์! ธรรมและวินัยใดที่เราแสดงแล้ว บัญญัติแล้วแก่เธอทั้งหลาย โดยกาลล่วงไปแห่งเรา ธรรมและวินัยนั้นแล ย่อมเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายฯ

สังฆสามัคคีครั้งที่ ๒

วันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๓.๓๐ น. ณ วิหารสุทธีธรรมรังสี วัดอโศการาม พระสงฆ์ทั้งฝ่ายธรรมยุตและมหานิกายร่วมสังฆสามัคคี ส่วนใหญ่เป็นพระสายวิปัสสนาหรือพระป่าประมาณ ๑๐,๐๐๐ กว่ารูป นำโดยหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน เจ้าอาวาสวัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี เข้าร่วมประชุมเกี่ยวกับร่าง พ.ร.บ.สงฆ์ที่จะมีการนำเข้าสู่ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีในเร็ว ๆ นี้ โดยในการประชุมได้ชี้แจงเกี่ยวกับเหตุผลในการคัดค้าน พ.ร.บ.สงฆ์ ให้รัฐบาลยกเลิกการพิจารณาใด ๆ ทั้งสิ้นเกี่ยวกับ พ.ร.บ.สงฆ์ที่เสนอต่อนายกรัฐมนตรี เพราะเป็น พ.ร.บ.ที่เป็นโมฆะเนื่องจากมีเนื้อหาสืบทอดเจตนารมณ์ของกลุ่มเผด็จการที่ไม่หวังดีต่อชาติและพระพุทธศาสนา สนับสนุนการริดรอนพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ ยึดพระราชอำนาจของสมเด็จพระสังฆราช ขัดต่อจารีตประเพณีของคณะสงฆ์ ขัดพระธรรมวินัย ฝ่าฝืนและขัดต่อพระพุทธเจตนารมณ์ และหากนำร่าง พ.ร.บ.สงฆ์เข้าสู่กระบวนการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีเพื่อจะให้มันมีผลบังคับใช้ โดยไม่รับฟังมติของคณะสงฆ์ไทย ที่ประชุมมีมติ ๕ ประเด็นคือ

๑. ประการแรก ขอให้ยกเลิกการพิจารณาร่าง พ.ร.บ. คณะสงฆ์ไม่ว่าวิธีใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะเป็นร่างที่โมฆะขัดต่อพระธรรมวินัย เป็นเผด็จการไม่หวังดีต่อชาติ ริดรอนพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ และสมเด็จพระสังฆราช

๒. หากกระทำขัดต่อข้อ ๑. โดยเสนอให้รัฐสภาพิจารณา ตราเป็นกฎหมาย โดยไม่ฟังมติดคณะสงฆ์ไทย ที่ประชุมคณะสงฆ์ไทยจะสละชีวิตเพื่อรักษาพระธรรมวินัย

๓. ที่ประชุมไม่เห็นด้วยกับการตรากฎหมายขึ้นมาปกครองคณะสงฆ์ เพราะวิธีชีวิตของพระมีพระธรรมวินัยเป็นธรรมนูญอยู่แล้ว

๔. ผลักดันให้มีการดำเนินคดีกับบุคคลที่สนับสนุนร่าง พ.ร.บ.คณะสงฆ์และเคลื่อนไหวกำจัดหลวงตามหาบัวให้ถึงที่สุด

๕. ให้ตัวแทนคณะสงฆ์นามติที่ประชุมไปดำเนินการ โดยนำกราบทูลสมเด็จพระสังฆราช นายกรัฐมนตรี ทราบและปฏิบัติตามมตินี้

ที่ประชุมมีมติจะสละชีวิต เพื่อรักษาพระธรรมวินัย โดยที่ประชุมได้เปล่งเสียง
สาธุการตอบรับ ๓ ครั้ง พร้อมกันนั้นพระสงฆ์และประชาชนที่มาร่วมประชุมได้ร่วม
ลงชื่อเป็นจำนวนมาก นอกจากนั้นยังมีการนำรายชื่อพระสงฆ์และประชาชนที่คัดค้าน
พ.ร.บ.คณะสงฆ์ จำนวน ๑,๐๓๗,๐๐๐ รายชื่อมาแสดง

หลวงตามหาบัว ได้กล่าวในตอนท้ายการประชุมว่า **“วันนี้วันมงคลที่พระสงฆ์มา
ร่วมชุมนุมกันทำในสิ่งที่ดีงาม เราจะเอาชีวิตของเราบูชาพระพุทธศาสนาประกอบทั้ง
ชาติบ้านเมืองทั้งหมด เนื้อหาใน พ.ร.บ.สงฆ์ ทุกอย่างเข้ากับพระธรรมวินัยไม่ได้เลย
เป็นมหากภัยต่อชาติศาสนาแล้ว ๆ เรายอมไม่ได้ จะยอมสละชีวิตเพื่อรักษาพระธรรม
วินัย”**

เราก็ได้เห็นกำลังใจของพระที่มีต่อพุทธศาสนานะ ไม่ได้ไปหาบังคับบัญชาอะไร
อะไรละ เป็นไปตามอัธยาศัยของท่าน ท่านก็บอกกล่าวกันไปตามธรรมดา มาเต็ม
หมดเลยทุกภาค ตะวันออก อีสาน ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ก็มี เรียกว่าหมด
ทุกภาค ฉะนั้นถึงต้องเทศน์ให้ฟังเรื่องการปฏิวัติกรรมฐาน

นับว่าเป็นประวัติศาสตร์ของพระกรรมฐานที่มีจำนวนมาก ปรียัติก็มีเพียงเล็กน้อย
ไม่มากนัก ทั้ง ๆ ที่ปรียัติก็เต็มประเทศไทย เวลาออกมาแสดงน้ำใจต่อพระพุทธศาสนา
และประชาชนเรา นี่ เลยกลับเป็นพระกรรมฐานออกแนวหน้าทั้งหมดเลย นี่มันแปลก
อยู่นะ มันอดคิดไม่ได้นะ อะไร ๆ มีอะไรปั๊บ มันจะคิดทันที เห็นพระเต็มวัด ฟิลึก
จริง ๆ นะ มองไปทางไหนพระเต็มแน่นไปหมดเลย พระเป็นหมื่นขึ้นไป รถมากหา
ที่จอดไม่ได้ มีทุกประเภท วัดอโศการามเป็นทะเลรถ หาทางเดินไม่ได้”

พระพุทธเจ้าถือสำคัญมากเรื่องรวมความสามัคคี ความสงวนส่วนใหญ่ เช่น
อย่างกิจของสงฆ์ งานของสงฆ์ถือเป็นความสำคัญมาก มีวินัยบังคับเลย เช่น สมบัติ
ของสงฆ์นี้ ของสงฆ์ประเภทไหนบ้าง นั่น! ท่านแจกออกตามพระวินัยของสงฆ์อย่าง
เบาอย่างหนัก เคลื่อนที่ได้ เคลื่อนที่ไม่ได้ ท่านบอก เคลื่อนที่ได้เรารู้กันแล้ว พวก
เตี้ยพวกตั่ง พวกอะไรสมบัติที่ยกไปมาได้เป็นของสงฆ์ อันที่เคลื่อนที่ไม่ได้ เช่น เขา
ถวายที่เป็นวัดเป็นวา กัลปนาสงฆ์ เป็นอสังหาริมะ เคลื่อนที่ไม่ได้ ท่านให้มีวินัย
รักษาไว้ตามนั้น ๆ

ท่านบอกไว้หมดละเอียดลออ ไม่มีบกพร่อง พระวินัยพระพุทธเจ้าสมบูรณ์แบบ
ทุกอย่างเลย การปกครองสงฆ์ก็เหมือนกัน เป็นหน้าที่ของเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสที่จะ
ปกครองด้วยความเป็นธรรมๆ แล้วสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นในท่ามกลางของวัด หรือ
สถานที่ที่วัดตั้งอยู่นั้น หัวหน้าเป็นผู้จัดแจงจัดทำให้สม่ำเสมอ

นั่น! พระวินัยท่านสมบูรณ์แบบ

นี่ที่พวกเปรตพวกผี มันเอาเข้าศึกศัตรูมาเหยียบหัวพระพุทธเจ้า

เพราะฉะนั้นมันถึงได้ยันกันกับเราละสิ คำว่า “เรา” ก็คือพระสงฆ์ทั่วประเทศ
ไทย มาขอร้องให้เราเป็นหัวหน้า เพื่อจะต้านทานรักษาสมบัติอันมีคุณค่า คือหลักศาสนา
ไว้ด้วยดีตามเดิม จะไม่ให้ใครมาแตะต้อง”

● พระครูตังคเจติย์ “เจติย์แห่งพระอรหันต์” วัดโคกการาม จังหวัดสมุทรปราการ
ที่หลวงตาเป็นประธานในการบูรณะใหม่ และทำพิธีฉลองอย่างยิ่งใหญ่ ในวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๑ ●

ไม่มีหลวงตา ไม่มีวันนี้

นสพ.โพสต์ทูเดย์ วันศุกร์ที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๖

แถลงด้วยความชื่นมื่นไปแล้ว เมื่อคืนวันพฤหัสบดีที่ผ่านมา การคืนหนี้กองทุนการเงินระหว่างประเทศ ไอ เอ็ม เอฟ ล่วงหน้า ๑ ปี ปลอดจากโชครวนที่เคยผูกมัดมาตั้งแต่วิกฤตเศรษฐกิจ เมื่อปี ๒๕๔๐ หลังการคืนหนี้เสร็จสิ้นไปแล้ว เศรษฐกิจไทยยังคงแสดงความแข็งแกร่ง ด้วยการที่มีทุนสำรองของประเทศสะสมเกินพอ จะทะลุ ๔ หมื่นล้านดอลลาร์ในสิ้นปี

ขณะที่ยอดหนี้ต่างประเทศก็ลดฮวบฮาบ เหลือแค่ ๕.๔ หมื่นล้านดอลลาร์ เมื่อนำทุนสำรองไปบวกกับเงินฝากของแบงก์พาณิชย์ต่างประเทศ หักออกจากยอดหนี้สินทั้งหมด หนี้สินของประเทศเหลือแค่ ๑-๒ พันล้านดอลลาร์เท่านั้น

พูดก็พูดเถอะ ที่ได้ภาคภูมิใจกันในวันนี้ เห็นที่ต้องระลึกถึงหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แห่งวัดป่าบ้านตาด ที่กล้าพูดได้เลย ถ้าไม่มีหลวงตา ก็ไม่มีวันนี้

ลองย้อนกลับไปดูก็ได้ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๓ รัฐบาลในขณะนั้น วางแผนจะใช้หนี้ ไอ เอ็ม เอฟ ล่วงหน้ามาแล้วครั้งหนึ่ง ขณะนั้นทุนสำรองเรามีอยู่ ๓๑,๐๔๑ ล้านดอลลาร์

แต่แยกเป็นบัญชีฝ่ายการธนาคารที่เป็นสิทธิขาดจะเอาไปใช้อะไรก็ได้ เพียง ๕,๘๑๒ ล้านบาทที่เหลืออีก ๒๕,๕๘๙ ล้านบาท อยู่ในบัญชีฝ่ายออกบัตร ที่ใครจะเอาไปใช้ไม่ได้ด้วยเหตุที่มีกฎหมายเฉพาะได้แก่ พ.ร.บ. เงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๕ ล็อกอยู่ ห้ามเอาไปมั่วซั่ว

นี่แหละ คือที่มาของคำว่า การรวมบัญชี ที่จะมีการออกกฎหมายให้ยุบรวมเงิน บัญชีฝ่ายออกบัตรเข้ากับบัญชีฝ่ายการธนาคาร แล้วเอาไปใช้หนี้ ไอ เอ็ม เอฟ ขณะ นั้นหนี้ ไอ เอ็ม เอฟ มีอยู่ ๑๒,๕๘๖ ล้านบาท ถ้าเอาเงินไปใช้จริงทุนสำรอง จะเหลือ ๑๙,๖๓๒ ล้านบาท

ถ้ามองแค่นี้ก็เหมือนกับมีทุนสำรองเพียงพอ แต่ทว่ามันคือมหันตภัยร้ายแรง ของชาติ ด้วยเหตุที่ขณะนั้นเรามีหนี้สินต่างประเทศถึง ๘๗,๐๐๐ ล้านบาท เป็น หนี้ระยะสั้นถึง ๒๒,๐๐๐ ล้านบาท มากกว่าทุนสำรองที่เหลืออยู่เสียอีก สิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นตามมา เป็นความเสี่ยงที่ต่างชาติจะขาดความเชื่อถือในเสถียรภาพทาง เศรษฐกิจของไทย จนถึงขั้นเร่งเรียกหนี้คืน เพราะมองเห็นแล้วว่า ทุนสำรองเหลือน้อย ไม่พอเพียงแม้กระทั่งจะใช้หนี้ระยะสั้น เห็นกันได้ชัดว่าเศรษฐกิจจะล่มสลายอีกครั้ง ที่เกิดขึ้นให้เห็นกับตาแล้ว อาร์เจนตินาเจอวิกฤตเศรษฐกิจรอบ ๒ เนื่องจากทุนสำรอง เงินตราเหลือแค่ ๒๐,๐๐๐ ล้านบาท ขณะที่ยอดหนี้ต่างประเทศมีถึง ๘๐,๐๐๐ ล้านบาท ทำให้ต่างชาติถอนเงินทุนออกจนเจ๊ง สภาพเช่นนี้ถ้าไทยยุบรวมบัญชี

เอาไปใช้หนี้ ไอ เอ็ม เอฟ ตั้งแต่รัฐบาลก่อน ก็ต้องวัดดวงเสี่ยงกันว่า จะเดินตาม
ก้นลงเหวหรือเปล่า

เดชะบุญที่ได้หลวงตามหาบัวขัดขวางไม่ยอมให้รวมบัญชี โดยใช้เหตุที่ท่านได้
ระดมศรัทธาชาวไทยทั้งชาติ ทำโครงการช่วยชาติ โดยหลวงตามหาบัวฯ นำทองคำ เงิน
บริจาคส่งเข้าคลังหลวงหรือบัญชีฝ่ายออกบัตรนั่นเอง หลวงตามหาบัวจึงให้ชาวไทยที่
ส่งเงินเข้าคลังหลวงใช้สิทธิยับยั้งจนสำเร็จ

ทั้งหมดถือเป็นประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นจริงในแผ่นดินไทย ต้องบันทึกให้รู้
กัน โดยเฉพาะผู้เข้าไปรู้เห็นอยู่ในสถานการณ์เหล่านี้ ถึงขั้นพูดได้ว่าเป็นเรื่องที่
เต็มไปด้วยปรากฏการณ์อัศจรรย์ พูดไปคงไม่มีใครเชื่อ เข้าข่าย “ปจจัตตัง” หรือรู้ได้
เฉพาะตน เฉพาะหมู่พวกคงไม่ผิดนัก แต่เหตุการณ์นี้เอง ทำให้เชื่อมั่นเต็มหัวใจ เมือง
ไทยร่มเย็นด้วย ๒ สถาบันหลัก นั่นคือ สถาบันพระมหากษัตริย์ กับสถาบันศาสนา
ที่มีพระอริยเจ้าผู้ทรงคุณวิเศษอยู่มากมายในแผ่นดิน

- สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนิน พร้อมด้วย สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ ฯ เป็นองค์ประธานในพิธีปิดโครงการช่วยชาติ โดย หลวงตาม้าพาน ญาณสัมปันโน มอบทองคำเข้าคลังหลวงครั้งที่ ๑๒ ณ เวทีใหม่สวนอัมพร เมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗ ●

โอวาทของหลวงตาในพิธีปิดโครงการช่วยชาติ

วันนี้เป็นวันมหามงคลของพี่น้องชาวไทยทั้งประเทศ โดยมี สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ได้เสด็จมาเป็นประธานในงานนี้ จึงรู้สึกว่าเป็นมงคลอันสูงสุด

ในวันนี้เป็นวันที่ได้มอบทองคำและดอลลาร์ ที่พี่น้องทั้งหลายทั้งประเทศได้อุตส่าห์พยายามชวนชวายเป็นด้วยความรักชาติความเสียสละด้วยความพร้อมเพรียงกันเป็นต้นมา ตั้งแต่วันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๑ จนกระทั่งถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๗ นี้ ปรากฏผลแห่งความรักชาติ ความเสียสละด้วยความพร้อมเพรียงกัน

ขอท่านทั้งหลายจงรับคำชี้แจง หรือโอวาทธรรมของพระพุทธเจ้าซึ่งแทรกมาในนี้นำไปปฏิบัติ **ระลึกถึงตนเองและรักตนเอง คือรักชาติรักศาสนาด้วยความเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ** ระลึกถึงธรรมติดแนบอยู่กับใจเสมอ ความชั่วทั้งหลายจะไม่มีโอกาสเข้ามารังควานได้อย่างง่ายดาย เพราะธรรมของพระพุทธเจ้าเคยปราบความชั่วช้าลามกอันเป็นภัยต่อสัตว์โลกมาเป็นประจํานานแสนนานก็กับที่กลับ

เฉพาะปัจจุบันนี้ก็คือพระพุทธเจ้าสมณโคดมของเรา ได้ทรงปราบมารตัวมหาภัยอย่างยิ่งในพระองค์เองจนเรียบราบลงไปแล้ว ได้นำธรรมะนั้นมาสั่งสอนสัตว์โลกตลอดมา จนกระทั่ง ๒๕๐๐ กว่าปี ไม่ได้จืดจางยังสด ๆ ร้อน ๆ คือธรรมอันเป็นมหามงคลแก่โลก

จึงขอให้พี่น้องชาวพุทธทั้งหลายที่นับถือกราบไหว้พระพุทธเจ้าเป็นขวัญตาขวัญใจตลอดมาตั้งแต่ปู่ ย่า ตา ยาย ได้นำไปประพฤติปฏิบัติ วันคืนปีเดือนล่วงไปจิตใจกับธรรมอย่าให้ห่างเหินจากกัน

วันนี้หลวงตาจะไม่พูดอะไรมากนักเพราะได้พูดมาเป็นเวลา ๖ ปีแล้ว ขอความเห็นใจจากพี่น้องทั้งหลายเพื่อชาติไทยและศาสนาไทยของเรา ให้ต่างท่านต่างได้อุ้มชูขึ้นมาด้วยการประพฤติปฏิบัติตัวเป็นคนดี นี่เป็นความมุ่งหมายของชาติไทยด้วย เป็นความมุ่งหมายขององค์ศาสนา

ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ ฯ

วัดอุดมคงคาสงขัตติ

ณ เวลานี้ คงเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า “พระหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน เป็นผู้นำโครงการช่วยชาติ ประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี ด้วยความเด็ดเดี่ยวเข้มแข็ง อดทนถึงขั้นสละชีวิต บวกด้วยแรงกายแรงใจของชนทั้งชาติ ดังมโนปณิธานของท่าน ที่ว่า...

“เราเกิดมาแบบโลกเขาเกิดกัน แต่เราจะตายแบบธรรมครองใจ”
“เวลามีชีวิตอยู่นี้ เราจะทำความดีให้โลกทั้งหลายได้เป็นคติตัวอย่างอันดีงาม
และทำด้วยความเมตตาสงสารต่อโลก
เพราะหลังจากที่เราตายไปแล้ว เราจะไม่กลับมาเกิดในโลกอีกต่อไป
ตลอดอนันตกาล”

หลวงตาจึงได้สร้าง “วัดอุทุมพรคณฺธิ์นเอก คีอ ทองคำและดอลลาร์ปลุกเสก”
เพื่อนำชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มอบสิริมงคลเข้าสู่คลังหลวง

“ปลุกเสก” คือ การทำให้ศักดิ์สิทธิ์วิเศษ ท่านทั้งหลายคงจะเคยเห็นภาพที่หลวงตามอบทองคำและดอลลาร์เข้าสู่คลังหลวง พิธีการง่าย ๆ ไม่สลับซับซ้อน แต่ดูขลังและศักดิ์สิทธิ์ คือ ก่อนมอบ หลวงตาจะนั่งทำสมาธินิ่งและนาน เพ่งกระแสนจิตลงในบาตรน้ำมนต์

จากนั้นท่านจะนำน้ำมนต์ไปประพรมทองคำและดอลลาร์ที่จะมอบเข้าสู่คลังหลวงอย่างตักตวงตั้งใจ ตั้งทำตั้งทางพิธีพิถันเป็นกรณีพิเศษ

ด้วยพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ ด้วยจิตที่บริสุทธิ์สะอาด ด้วยคุณธรรมคุณงามความดีภายในที่สัมผัสสัมพันธ์ทั้งผู้ให้และผู้รับ ทองคำและดอลลาร์ที่ศรัทธาบริจาคยกมือขึ้นจบบริษฐานเหนือเคียรเกล้า พลังจิตแห่งมหาทานของมวลมหาชนนำมาหล่อหลอมเป็นหนึ่งเดียว ทองคำแท่งเหล่านี้ จึงเป็นของวิเศษสุดที่จะประมาณได้

ด้วยพลังจิตอธิษฐานที่หลวงตามेतตูปปลุกเสกให้ก่อนทุกครั้งนั้นเป็นความหมายว่าทองคำและเงินดอลลาร์ธรรมดา ได้กลายเป็นวัตถุมงคลอันศักดิ์สิทธิ์วิเศษขึ้นมาทันใด เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น ด้วยบุญฤทธิ์ บุญญานุภาพของพระสุปฏิปันโนนั่นเอง

- หลวงตามอบทองคำครั้งที่ ๑๔ วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๐ ณ สวนแสงธรรม รวมทองคำและดอลลาร์รวมมูลค่าที่มอบทั้งหมดเป็นเงินบาททั้งสิ้น ๑๐,๒๙๙,๙๔๑,๑๕๓.๕๐ บาท (อัตราแลกเปลี่ยนในขณะนั้น) ●

สมบัติที่เกิดขึ้นด้วยบุญฤทธิ์นี้ ย่อมมีฤทธิ์ศักดิ์ดานุภาพ คำชาติบ้านเมืองไม่ให้ใครคดโกงทำร้ายทำลายได้ เป็นเกราะคุ้มกันภัยให้ชาติ ประหนึ่งจะเป็นเครื่องเตือนสติชาวไทยว่า ผู้ใดก็ตามที่คิดคดทรยศชาติ ผู้นั้นจะต้องเดือดร้อนนั่งนอนไม่เป็นสุข ความจัญไร บุคคลจัญไรจักต้องพินาศไป ด้วยความศักดิ์สิทธิ์แห่งวัดอุดมคงคาสีขอม ที่ไหลเวียนเหมือนเงาติดตามตัวหมู่ชนทุกหมู่เหล่า

ท่านทั้งหลายโปรดอย่าลืมว่า พระผู้ปฏิบัติดีสักดิ์สิทธิ์วิเศษ ด้วยการเอาชนะกิเลสได้แล้วนั้น แม้เพียงหินก้อนเดียว ก็ยังเสกให้เป็นของขลังศักดิ์สิทธิ์วิเศษขึ้นมาได้ในพริบตา

นี่หลวงตา เป็นพระประเภทใด เราท่านทั้งหลายก็รู้ ท่านตั้งใจเจตนาแผ่เมตตาเต็มส่วน ทองคำดอลลาร์เหล่านี้ จะศักดิ์สิทธิ์วิเศษขึ้นมาเพียงไร เรียกได้เลยว่านี่แหละ! คือ มหาวัดอุดมคงคาสีขอม สามารถปิดเป่าเสนียดจัญไรให้ชาติไทยได้อย่างแท้จริง

บัดนี้ทองคำแท่งน้ำหนัก ๑๒ ตันกว่า เงินดอลลาร์ ๑๐ กว่าล้านดอลลาร์ ได้มอบเข้าสู่ท้องพระคลังหลวงเป็นที่ประจักษ์ตาประจักษ์ใจแล้ว เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายอนุโมทนาสาธุการล้นโลกธาตุแล้ว คำพูดของหลวงตา ตั้งแต่เบื้องต้น จนสุดท้ายเป็นหนึ่งไม่มีสอง เทียงแท้แน่นอน เปรียบเหมือน เมื่อราตรีลึกลับไป พระอาทิตย์ขึ้นแน่ ฉะนั้น

ผู้ตื่นอยู่ย่อมทราบเหตุการณ์ด้วยปัญญาว่า “**นานาธรรมรัตน์ได้หลังรินทั่วแผ่นดินไทย ดอกบัวคือดวงใจสาธุชน เบิกบานแล้วเพราะได้รับแสงสุริย์ คือ พระสัทธรรม**”

หลวงตาผู้มีภพสุดท้าย ท่านผ่านมาเพื่อดับทุกข์ร้อน สร้างมหาทานมหากุศล อย่างมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่ว่าแล้วท่านก็จะผ่านไป ไม่อาลัย บ่ายหน้าไปไม่กลับมาเกิดอีกตลอดอนันตกาล

ดังคำพูดขององค์พระหลวงตาที่กล่าวกับบรรดาลูกศิษย์เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๑ ว่า...

“เราก็กำลังจะอายุเต็ม ๙๕ วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๑ นี้แล้ว เวลานี้อ่อนมากนะ ไปไหนมาไหนอ่อน เดินโซซัดโซเซ ไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว เดินมานี้ก็อ่อนแล้ว มันหมดกำลังของมัน แต่จิตใจไม่มีวัย ไม่อ่อน สง่าอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา

“นิพพานเที่ยง” ก็คือ “จิตที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ”

ชาตินี้เป็นชาติที่เราได้ช่วยชาติบ้านเมือง เราช่วยทุกแบบทุกฉบับ เราไม่เอา มีเท่าไรๆ แม้เข้ามาในวัดนี้ก็นำออกช่วยโลกให้หมด มีของมากน้อยเข้ามาในวัดนี้ แจกไปหมด ไม่สิ่งสมอะไร อยู่ไปกินไปวันหนึ่งพอยังอดภาพให้เป็นไปเพื่อได้ประกอบความ پاکเพียรเท่านั้นพอ

ด้วยความเมตตาอันไม่มีประมาณต่อสัตว์โลก หลวงตายังสงเคราะห์ต่อไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ แม้ชีวิตล้มลงมาแล้ว บัจฉัยทั้งหมดที่มหาชนครัทธานำมาถวายในงานศพในอนาคต มีพินัยกรรมให้ซื้อเป็นทองคำทั้งหมดเพื่อนำมอบเข้าสู่พระคลังหลวงให้เป็นสมบัติของชาติ เป็นทุนของลูกหลานสืบไป

หลวงตามีพพาน

พระธรรมวิสุทธิมงคล
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน
ละสังขาร เข้าสู่แดนนิพพาน
วันเสาร์ที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔
เวลา ๐๓.๕๓ น.
สิริอายุ ๙๗ ปี ๕ เดือน ๑๘ วัน

“ภิกษุทั้งหลาย !
น้ำในมหาสมุทรมีรสเดียว
คือ รสเค็ม จันใด
ในธรรมวินัยนี้ก็จันนั้น
มีรสเดียว
คือ วิมุตติรส”

หลวงตานีพพาน

หลวงตาอาพาธ

หลวงตามหาบัว ญาณสมปนฺโน คือ หนึ่งในอรหันต์แห่งยุคกรุงรัตนโกสินทร์ เป็นองค์อรหันต์ที่เราเห็นได้ต่อหน้าต่อตา และนับเป็นบุญตาของชาวไทยที่มีพระอย่างท่านมาอุบัติในแผ่นดินสยามนี้

ท่านได้ให้ภาชิตธรรมเอาไว้ว่า “เราจะไม่มาเกิดอีกแล้วเราบอกตรง ๆ เลย จะเป็นวาระสุดท้ายของเราที่ตายกองกันในวัฏจักรนี้ ก็กับที่กัลป์มา เราเคยตายมาแล้ว ก็กับที่กัลป์ก็ภพก็ชาติ คราวนี้เลิกกัน

เพราะฉะนั้นจึงอุทิศชาติไทยของเราเต็มสติกำลังความสามารถ

จากนั้นสวดวิสัยแล้วของธาตุขันธ์ที่นำมาใช้เพื่อประโยชน์แก่โลก”

วาทะธรรมที่ท่านแสดงข้างต้นจึงถือได้ว่าเราได้เห็นพระอรหันต์องค์เป็น ๆ ที่ท่านยังแสดงธรรมกิริยา นับว่าชาวพุทธชาวไทยมีโชควาสนาเหลือล้น ที่เกิดมาเป็นคนได้พบองค์อรหันต์ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ต่อหน้าต่อตาสด ๆ ร้อน ๆ

นี่คือคุณงามความดีที่เราไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเป็นคุณงามความดีที่น่าประทับใจประทับใจอย่างยิ่งและหลวงตานีเองเป็นผู้ที่นำสิ่งที่ดีงามมาสู่ชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ ท่านไม่เคยหวังองค์ท่านเอง แม้ในวัยชราท่านก็ยังออกแสดงธรรมสงเคราะห์โลก

ท่านกล่าวว่า “เรื่องตายนะ อย่ามาวิตกวิจารณ์กับเรานะ บอกชัด ๆ เลย อย่ามาวิตกวิจารณ์กับหลวงตา กลัวหลวงตาบ๊วจะเป็นอย่างโน้นอย่างนี้ ลงนรกหลุมไหน เราจะลงของเราเอง ถ้ามันควรจะไปลงนรก เราจะลงของเราเอง มันควรจะไปไหน รู้อยู่ในตัวของเราแล้ว

● กุฏิหลวงตาที่วัดป่าบ้านตาด ●

เพราะฉะนั้น เราถึงไม่สะทกสะท้าน เราบอตรง ๆ เลย ไม่งั้น สอนทำไม สอนคน สอนหลอก ๆ หลอน ๆ ได้ยังไง ถอดออกมาจากหัวใจ ถ้ามันจะรู้ก็รู้ที่หัวใจนี้ ถอดออกจากนี้สอน

เพราะฉะนั้น ถึงสอนให้มีธรรมภายในใจหนา มันถึงมีหลักยึดนะ สิ่งภายนอก เอาเรื่องไม่ได้นะ เงินทองกองเท่าภูเขาเนี่ยก็จะเกิดประโยชน์อะไร เวลาจำเป็นมาแล้ว เกาะไม่ได้ ยึดไม่ได้ พัง ๆ ๆ ดีไม่ดี เป็นเปรตเผือกองค์ทรัพย์สมบัติอยู่นั้นอีก จะไปไหนมาไหน ก็ไปไม่ได้แหละ นั่นมันเป็นภัยแก่ตัวเอง ถ้าไม่รอบคอบตัวเอง

เพราะฉะนั้นจึงให้สร้างความดี อบรมจิตใจของเราให้มีความแน่นหนามั่นคง ให้มีหลักใจกับธรรมะ ธรรมะเป็นเกาะที่สำคัญมากที่จะยึดเพื่อความแคล้วคลาดปลอดภัย ถ้าไม่มีธรรมะแล้ว กำหนดดูเจ้าของเวลาไหนก็เร็ว ๆ ร่อน ๆ โลเล โลกเลก เวลาจะตาย ก็แบบเดียวกันนี้ หาความแน่นนอนไม่ได้ มันก็กลิ้งไปเลยซี”

ป่วยแต่กายจิตไม่ป่วย

ท่านจึงเป็นบุคคลที่พิเศษและวิเศษที่ไม่เหมือนใคร ในขณะที่ป่วยไข้ไม่สบาย ท่านยังเทศนาทางญาณทิพย์ของท่านเป็นประจำ ในเรื่องนี้หมู่พระที่เฝ้าอุปัฏฐากอย่าง ใกล้ชิดได้เล่าให้ฟังว่า...

องค์ท่านปรารภว่า “แม้เราป่วยใกล้จะตายอยู่แล้ว ก็ไม่ได้พักได้ผ่อน ร่างกาย ไม่ไหว แต่ทางจิตทางใจนี้สิ ยังต้องไปแสดงธรรมโปรดเทวบุตรเทวดา”

บางครั้งท่านเล่าว่า ถอดจิตไปโปรดเทวดาทางเชียงใหม่

บางครั้งก็ไปโปรดเทวดาทางกรุงเทพมหานคร ทางวัดมกุฏกษัตริยารามฯ ท่านไม่ได้พักได้ผ่อน แก่ใกล้จะตายอยู่แล้วก็ไม่พักได้ผ่อน เคঁาขอร้อง เคঁาอ้อนวอน บางทีเราเดินทางไปโคราช พวกเทพเคঁา มารอดต้อนรับ ไม่มองเคঁาก็เคঁอน เคঁา มารอต้อนรับเราเป็นจำนวนมาก

ท่านยังบอกอีกว่า จังหวัดนครราชสีมา เทวดาเยอะ ท่านจึงเดินทางมาที่ นครราชสีมาบ่อย ๆ นอกจากโปรดมนุษย์แล้ว อีกประการหนึ่งก็เพราะเทวานุเทพ นิมนต์ให้ท่านมาแสดงธรรม การแสดงธรรมนั้นไม่ได้แสดงธรรมเป็นภาษาอย่างที่เราพูด

ใช้จิตแสดง

เทวดาโคราชมีเป็นจำนวนมาก เมื่อท่านเดินทางมา เจ้าจะมารอต้อนรับท่านตาม
รายทางก็มี กิริยามรรยาทงดงามเหมือนผ้าพับไว้ สูงต่ำตามภูมิชั้นวรรณะและวาสนา
บารมีของแต่ละหมู่พวก

ถึงเวลาท่านลากลับอุดรฯ เขาแสดงอาลัย ไม่อยากให้ท่านไปไหน อยากให้พักอยู่
นาน ๆ เห็นท่านแล้วเขาชุ่มเย็นเป็นสุขปีติในธรรม เขาวานานมากกว่าจะได้พบพระ
แบบนี้ ขอนิมนต์ท่านมาโคราชบ่อย ๆ เมื่อท่านเดินทางกลับจากไปแสดงอาการโรคเรื้อรา
เสียใจเหมือนเด็กน้อยพลัดพรากจากพ่อแม่ร้องกะจองอแงยังงัยงัยงั้น ท่านเล่าแบบ
น่ารักน่าชัง

แม้กระทั่งท้าวสักกะผู้เป็นจอมเทพก็มาเช่นเดียวกัน เวลาท่านมานี้รัศมีธรรม
ของท่านแผ่ไป เขาก็เหมือนกับได้ของทิพย์ชื่นจิตชื่นใจทำให้อายุทิพย์ยืน องค์ท่าน
ไม่ได้ช่วยเฉพาะมนุษย์เท่านั้น แม้แต่เทวบุตรเทวดาท่านก็ยังช่วย เป็นความเมตตา
ไม่มีประมาณครอบคลุมไปทั่วโลกธาตุ เรียกว่าช่วยหลายอย่างหลายประการทั้งเบื้องบน
คือ เทพ อินทร์ พรหม เบื้องล่างคือ ลัตว์นรก เปรต ลัตว์เดรัจฉาน อสุรกาย และ
ทั้งท่ามกลางคือมนุษย์ทีเดียว

องค์ท่านเล่าว่าในขณะที่แสดงธรรมโปรดมนุษย์ จิตอันหนึ่งก็แสดงธรรมให้
เหล่ากายทิพย์ฟังไปพร้อมกัน หรือแม้ในขณะที่กายท่านนอนอยู่กับที่ แต่ส่งกระแสจิต
เป็นธรรมนิมิตไปแสดงธรรม ณ แดนไกลโพ้น ในขณะที่ท่านเข้าพักนิตเดียว ท่านก็
สามารถถอดจิตไปแสดงธรรมได้ง่ายเหมือนพลิกฝ่ามือ สอนพวกกายทิพย์ไม่ได้สอน
ยากเหมือนมนุษย์ ท่านย้ำว่า “มนุษย์ชี้เข้มนสอนยาก”

นี่คือความพิเศษ นี่คือความอัศจรรย์ที่น้อยนักจะมีผู้สามารถทำได้

บอกวันตายล่วงหน้า

ในขณะที่หลวงตาอาพาธผู้เขียนได้มีโอกาสเข้ามาพักที่วัดป่าบ้านตาด ได้มี
โอกาสเข้าไปดูเลอင့်ท่านในห้องปลอดเชื้อเหมือนกับสาธุศิษย์ทั้งหลาย และได้โอกาส
พบครูบาอาจารย์มากมายที่เป็นศิษยานุศิษย์ด้วยกัน ท่านเหล่านั้นได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ

ที่เป็นคติธรรม คำสอน ตลอดจนข้อปฏิบัติ ที่ได้ยินได้ฟังมาจากองค์พระหลวงตา ถือได้ว่าเป็นโอวาทธรรมและเรื่องราวก่อนหลวงตาเข้านิพพาน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระอาจารย์สุดใจ ทนุตมโน รองเจ้าอาวาสวัดป่าบ้านตาด (ปัจจุบันเป็นเจ้าอาวาสวัดป่าบ้านตาด) และในนามตัวแทนคณะศิษยานุศิษย์ ได้พูดถึงองค์พระหลวงตาในยามอาพาธไว้น่าฟังมาก ดังนี้

ต้นปีพุทธศักราช ๒๕๕๓ หลวงตายังแข็งแรง ออกเทศนาธรรม สงเคราะห์โลก ได้ตามปกติเป็นที่ชื่นอกชื่นใจของสานุศิษย์และพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

ในวันที่ ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ศาสตราจารย์ ดร.สมเด็จพะเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จเป็นองค์ประธานรับมอบทองคำ ๓๖ แท่ง น้ำหนัก ๔๕๐ กิโลกรัม ตามโครงการผ้าป่าช่วยชาติจากหลวงตา เพื่อเข้าคลังหลวง รวมกับของเดิมที่มอบไปแล้วเป็นทองคำทั้งสิ้น ๑๒,๐๘๗.๕๐ กิโลกรัม และเงินดอลลาร์จำนวน ๑๐,๘๐๓,๖๐๐ เหรียญสหรัฐ

ในงานบุญประเพณีข้าวเปลือกเมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓ ที่วัดป่าบ้านตาด หลวงตายังแข็งแรงแสดงธรรมได้ตามปกติ

● หลวงตาเป็นประธานวางศิลาฤกษ์เจดีย์หลวงปู่เพียร วิริโย วัดป่าหนองกอง อำเภอบ้านฝาง จังหวัดอุดรธานี ●

เป็นประธานวางศิลาฤกษ์เจดีย์หลวงปู่เพียร วิริโย ที่วัดป่าหนองกอง อำเภอ
บ้านผือ จังหวัดอุดรธานี วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓ **รับผ้าป่าสงเคราะห์โลก**
วันที่ ๑๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓ ที่วัดป่าพิมาย อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา
วันเปิดโลกธาตุ ทำบุญระลึกถึงโยมมารดา วันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓๔
ที่วัดป่าบ้านตาด **วันครบรอบอายุวัฒนะ ๘๗ ปี** วันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
ที่วัดป่าบ้านตาด **วันงานบุญมหาเจดีย์สงเคราะห์โลก** วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
ที่วัดป่าบ้านตาด

นอกจากนั้นท่านยังเดินทางแทบทุกวันไปสงเคราะห์โรงพยาบาล วัดสุทธาวาส
จังหวัดสกลนคร วัดภูผาแดง หนองวัวซอ อุดรธานี วัดเขาใหญ่เจริญธรรม อำเภอ
ปากช่อง วัดแสงธรรม อำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา เป็นประจำ องค์ท่าน
ยังแสดงพระธรรมเทศนา กิริยาเข้มข้มสดใสเป็นปกติ

แต่มีถ้อยคำหนึ่งที่ท่านให้โอวาทที่วัดเขาใหญ่เจริญธรรม ทำเอาประชาชน
ศิษยานุศิษย์ น้ำตานองหน้าไปตาม ๆ กัน ท่านกล่าวว่า **“เราคงจะอยู่ได้ไม่เกิน ๒ ปี”**
ถ้านับเป็นปี ถึงวันนี้ที่ท่านละสังขารก็ ๒ ปีพอดี

● วันงานบุญมหาเจดีย์สงเคราะห์โลก วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ที่วัดป่าบ้านตาด
หลวงตายังแข็งแรงตามสภาพคนชรา ●

ธาตุขันธ์เริ่มอ่อนลง

พระอาจารย์สุดีใจ ทนตมโน ได้เล่าต่อไปอีกว่า...

“พอตกถึงเดือนพฤศจิกายน ธาตุขันธ์ขององค์ท่านไม่ดี เริ่มตั้งแต่วันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓ หลวงตามีอาการฉันทไม่ย่อย ท้องผูก อาเจียน แพทย์วินิจฉัยว่า เกิดจากเส้นเลือดไปเลี้ยงกระเพาะอาหารไม่เพียงพอ มีเชื้อแบคทีเรียในลำไส้ มีน้ำในลำไส้มากเกินไป แพทย์สั่งดื่มน้ำ อาหาร เพื่อให้กระเพาะอาหารและลำไส้ใหญ่พักการทำงาน พร้อมให้อาหารเสริมวิตามินทางสายผ่านทางเส้นเลือดใหญ่”

“วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เป็นต้นมา ท่านไม่สามารถลงขันนัตตาหารที่ศาลาได้ตามปกติ คณะศิษยานุศิษย์ทั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ได้ถวายการดูแลรักษาด้วยการแพทย์แขนงต่าง ๆ ทั้งแพทย์แผนปัจจุบันและแพทย์ทางเลือกอย่างใกล้ชิดมาโดยตลอด แต่ก็ยังไม่ดีขึ้น”

วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓ หลวงตาท่านได้พูดธรรมะเป็นนัย ทำเอาพระที่อุปัฏฐากสุดที่จะอดกลั้นน้ำตาไว้ได้ว่า...

“ผมอ่อนลงไปเรื่อย ๆ จะหนักไปข้างหน้า แต่ผมมีสติตลอด ไม่เพลอ ผมปล่อยวางทั้งหมด ใครจะสรรเสริญนินทา ผมไม่สนใจ ถึงเวลาก็ดีดผิงเลย

แต่ก่อนหมู่เพื่อนไม่ได้มาอยู่กับผมที่กุฏิ แต่คราวนี้ผมช่วยตัวเองไม่ได้ จะจับจะยกอะไรให้ค่อย ๆ คนแก่อะก็เหมือนเด็ก” โอวาทคราวนี้เป็นเครื่องเตือนนบงบอกเร่งเร้าว่าท่านจะอยู่กับเรานานแค่ไหน คล้ายกับว่าใครมีปัญหาอะไรในทางธรรมก็ให้รีบมาถาม ท่านจะตอบทั้งหมดไม่ให้เหลือในกำมือของอาจารย์

วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ เวลา ๔ โมงเช้า หลวงตานั่งรถกอล์ฟไปเยี่ยมสถานีวิทย์เสียงธรรมเพื่อประชาชนในหมู่บ้านตาดและเยี่ยมชาวบ้านตาดด้วย ยังความปลาบปลื้มปีติยินดีให้กับชาวบ้านตาดเป็นอย่างยิ่ง ทุกคนต่างร้องตะโกนบอกข้ามบ้านว่า “หลวงตามา หลวงตามา” แล้วออกมากราบท่านเป็นจำนวนมาก ตามระยะทางออกมาให้ว่าท่านเป็นทิวแถว ประหนึ่งจะเป็นเครื่องเตือนสติว่า “นี่คือการมาสังเคราะห์ญาติพี่น้องชาวบ้านตาดที่เคยใส่บาตรเลี้ยงดู การมาเยือนครั้งนี้เป็นการมาเยือนรำพึงธรรม

● หลวงตาที่พิพิธภัณฑสถานหลวงปู่บัว ภูริทัตโต วัดป่าสุทธาวาส จังหวัดสกลนคร ●

ครั้งสุดท้ายขององค์ท่าน หมู่บ้านที่เกิด แผ่นดินเคยอยู่ อยู่เคยนอน ถิ่นข้าวที่พ่อแม่เคยป้อน พี่น้องร่วมอุทรเคยอยู่อาศัย”

นับเป็นครั้งแรกที่ท่านไปในลักษณะอย่างนี้ และที่สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนมีรากไม้มะค่าท่อนใหญ่มาก พระคิดว่าจะผ่าแกะสลักทำรูปเหมือนขององค์ท่านไว้กราบไหว้เป็นที่ระลึกของสถานี

พอตกถึงตอนเย็น องค์ท่านมีรูปเหมือนขององค์ท่านขนาดหน้าตัก ๕ นิ้วที่โยมถวายไว้ที่กุฏิ ท่านก็มอบรูปเหมือนขององค์ท่านให้พระลูกศิษย์รูปที่แอบคิดจะแกะสลักไม่เป็นรูปเหมือนท่านว่า

“เอารูปเหมือนนี้ไป เอาไปกราบไว้บูชาเป็นสิริมงคล”

พอท่านพูดจบลงทำเอาพระรูปนั้นชนลูกตกใจ กลัวท่านแทบลมใส่ หายใจแทบไม่ทัน เพราะไม่รู้ว่าท่านทราบได้อย่างไร เพราะเป็นความคิดเฉพาะไม่ได้บอกใคร การให้รูปเหมือนขององค์ท่านเองในลักษณะแบบนี้ องค์ท่านไม่เคยปฏิบัติมาก่อน เหมือนเป็นเครื่องเตือนสติว่าท่านจะไม่อยู่แล้วก็ให้กราบไหว้รูปเหมือนองค์ท่าน ท่านจะอยู่หรือจากไปจงทำเหมือนท่านยังอยู่ อย่าได้จิตจางไปตามกาลเวลา จะทรงคุณค่าเหนือกาลเวลาแห่งความเป็นศิษย์และอาจารย์

หลังจากนั้นท่านก็เที่ยวเดินทางไปวัดป่าสุทธาวาส ไปกราบอัฐิธาตุของท่าน พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ซึ่งเป็นอาจารย์ของท่านเป็นประจำ ในระยะหลังท่านไปแบบถี่ ๆ ซึ่งก่อนหน้านี้ท่านไม่ไป แต่ตกมาปี สองปีหลังนี้ท่านไปบ่อยมาก อันนี้ก็เป็นเครื่องหมายบ่งบอกในธรรมหลายประการเหมือนกัน เหมือนที่ท่านทำให้เห็นเป็นแบบอย่าง ถ้าท่านล่วงไปแล้วศิษย์อย่าลืมครูบาอาจารย์ หมั่นแวะเวียนเข้ามากราบไหว้ ท่านพูดเสมอว่า **“กราบพ่อแม่ครูจารย์มั่นครั้งใด ซึ่งใจ คิดถึง ไม่มีวันจิตจาง เหมือนกับท่านยังอยู่กับเรา”**

ในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เวลา ๐๕.๕๕ น. หลวงตาตื่นจากจำวัดมีอาการแช่มชื่นเบิกบาน เหมือนไม่ได้ป่วยไม่ได้ไข้ ถ้ามพระที่ดูแลเห็นที่ว่า “ตอนนี้เวลาเท่าไร”

“ตีห้า ห้าสิบห้านาที ครับ”

“เนี่ย...เราเพิ่งถอดจิตกลับจากไปเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ เมื่อตะกี้เนี่ย เทวดามาฟังธรรมกันเยอะมาก เยอะมาก ๆ เยอะจริง ๆ” ท่านย่าแล้วย่าเล่า

แล้วท่านก็กล่าวต่อไปอีกด้วยท่าทางสังวรว่า

“งานทางโลก งานทางธรรมเราก็สิ้นสุดแล้ว หมู่เพื่อนภาวนาเป็นอย่างไร? เราหมดห่วงห่วงกังวลแล้ว เรานี้แหละ “พระอรหันต์ร้อยเปอร์เซ็นต์” เนี่ย ๆ เป็น ๆ นั่งอยู่ตรงนี้ ผมบอกพวกท่านร้อยเปอร์เซ็นต์ ผมบอกพวกท่านเลย จบนงานทางโลกทั้งทางธรรม นั่งตัวเป็น ๆ อยู่เนี่ยดูเอา

พวกท่านจงดูจงทำให้ถึงใจ พระศาสดาสอนไว้ไม่ผิดเพี้ยน พวกท่านเชื่อผมไหม! ผมเป็นห่วงก็แต่หมู่เพื่อนเท่านั้น” ท่านทั้งพูดทั้งเอามือตบหน้าอกขององค์ท่าน แสดงท่าทางลีลาสง่างามอย่างถึงอกถึงใจซึ่งซึ้งถึงพริกถึงขิงทีเดียว

พระที่นั่งฟังอยู่ก็นึกในใจว่า “ผมถึงใจกับพ่อแม่ครูอาจารย์มาตั้งนานแล้ว”

แล้วองค์ท่านก็ย้าว่า “ให้หมู่เพื่อนหายสงสัยได้เลย”

แล้วองค์ท่านก็ตอกย้าเหมือนตีตะปูแปดนิ้วไม่ให้ไม้หน้าสามคือหน้า และหัวใจของพวกเราเคลื่อนที่ได้ดีกว่า “หมู่เพื่อน เห็นแต่ผมป่วย ๆ ผมบ่ได้อยู่บ่ได้เซา (ไม่ได้พักผ่อน) ป่วยแต่กายแต่ใจไม่ได้ป่วย เดี่ยวเขาก็มานิมนต์ไปโน่นไปนี่โดยตลอด จิตนี้ ถอดเข้าออกง่าย พลิกพับเหมือนพลิกฝ่ามือ” องค์ท่านแบมือออก แสดงท่าทาง แล้วก็พลิกฝ่ามือให้ดูว่ามันง่ายนิดเดียว “พลิกจิตพับ ถอดจิตออกไปแสดงธรรมให้เขาฟังแป๊บเดียว ก็เข้าที่เดิม ไม่ได้ยากอะไร”

แล้วองค์ท่านก็สอนต่อไปอีกว่า “พระพุทธเจ้าท่านเป็นนักรบ พระพุทธเจ้าสอนพุทธบริษัทให้เป็นนักรบเหมือนกัน วิธีการที่พระท่านไปเที่ยวกรรมฐานในที่ต่างๆ ล้วนเป็นวิธีการของนักรบเท่านั้น ท่านไปตามป่าตามเขาลำเนาไพร อดอยากขาดแคลนไม่สนใจตั้งหน้าตั้งตาเข้าสู่เนวรบเพื่อฆ่ากิเลสซึ่งเป็นตัวก่อกรวนทำลายหัวใจสัตว์ตลอดมา ไม่มีอะไรที่จะเป็นภัยนานาชนิด คือ เป็นภัยเล็กภัยน้อยภัยใหญ่ภัยพิบัติภัยรอบด้าน ยิ่งไปกว่าที่กิเลสมันสร้างขึ้นในสัตว์โลกนั่นเอง

ผู้ปฏิบัติซึ่งเป็นงานโดยตรงเพื่อถอดถอนกิเลสจงพิจารณาเต็มสติกำลังความสามารถให้สมกับที่มองเห็นว่ากิเลสเป็นภัยต่อตัวเองและสัตว์โลกมาแต่กาลไหน เพราะ

ต่างคนต่างมีกัน ต่างคนต่างนำออกมาจ่ายตลาดคือสังคมให้เดือดร้อนนอนครางไปตาม ๆ กันทั่วดินแดนดังที่เป็นอยู่ในเวลานี้ เราและโลกจะหาความสงบร่มเย็นจากไหน การจ่ายตลาดกิเลส มันไม่เหมือนจ่ายตลาดอาหารสดอาหารแห้งที่นำมารับประทานเพื่อประโยชน์แก่ร่างกายนี้ การจ่ายกิเลสคือความโลภความกลัวโกรธความลุ่มหลงงงงันด้วยราคะตัณหาตามืดบอดนี้มันทำให้โลกและเราร้อนเป็นไฟเป็นไฟไม่มีเวลาสร้างซาบั้งเลย พระพุทธเจ้าจึงสอนให้เป็นนักรบ เพราะทรงเห็นโทษและทรงดำเนิรมาแล้วได้ผลอย่างไรก็ทรงนำวิธีการที่ถูกต้องและได้ผลเป็นที่พอพระทัยมาแล้วนั้น มาทรงสอนสัตว์โลกคือพวกเรา ที่กำลังกำด่ำกำขาวหาทางออกไม่ได้ คือเวลานี้ผู้ใดเชื่อฟังและปฏิบัติตามพระองค์ก็เป็นศิริมงคลและมีชัยชนะแก่ตนไปโดยลำดับไม่อับจนทนทุกข์ทรมานไปนาน ผู้ไม่เชื่อฟังท่านยิ่งกว่าการเชื่อฟังกิเลสของตัวก็ช่วยไม่ได้ จะต้องปล่อยให้กิเลสเป็นผู้รับผิดชอบเอง ผลจะเป็นอย่างไรนั้นไม่มีใครกล้าเสี่ยง เช่นเดียวกับโจรผู้ร้ายจับเจ้าของทรัพย์ไปไม่มีใครกล้าเสี่ยงภัยแทนเขาได้

ฉะนั้นเราชาวพุทธจึงไม่ควรประมาทนอนใจ ในขณะที่ยังพอตะเกียกตะกายได้อยู่ พอไปเจอความจนตรอก ก็จะเจอคำว่า “**สายเสียแล้ว**” ซึ่งไม่ใช่ของดีเลย อย่าไปคิดอย่างนั้น พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แต่ละพระองค์ปรากฏว่าได้ทำประโยชน์แก่โลกมากมาย จนคนนับไม่ได้ ทรงสั่งสอนสัตว์โลกให้พ้นทุกข์ไปได้ไม่มีประมาณ

ขณะที่ยังทรงพระชนม์อยู่ก็มีจำนวนมากมายที่ได้รับแสงธรรมจากพระองค์ นอกจากนั้นพระโอวาทก็ยังเป็นแนวทางอันถูกต้องดีงามเรื่อยมาเพื่อบรรดาผู้ที่นับถือได้น้อมรับไว้และได้นำไปปฏิบัติตามดังที่เราทั้งหลายได้ปฏิบัติบำเพ็ญบุญเวลานี้

โปรดอย่าเข้าใจว่า พระพุทธเจ้าเสด็จปรินิพพานไปนานแล้ว มรรค ผล นิพพานหมดเขตหมดสมัยไปแล้ว นั่นเป็นความเข้าใจผิดซึ่งยังมีฝังอยู่ในใจแทบทุกคนโดยไม่ทราบว่าเป็นความคิดผิดและตัดทอนผลประโยชน์ของตัวอันจะพึงได้พึงถึงจากการประพฤติปฏิบัติ การปฏิบัติตามศาสนาที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ดีแล้วมาตั้งแต่เดิม ถ้าคิดว่าพระพุทธเจ้าปรินิพพานไปนานแล้วนั้นเป็นไปตามกาลตามสมัยธรรมดา ก็ไม่มีความผิดและความเสียหายอะไร

แต่สำคัญที่ว่า พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปนานแล้วเหมือนกับการรื้อถอนเอาศาสนาธรรมไปด้วยทั้งหมด ทั้งฝ่ายมรรค ฝ่ายผล ยังเหลือแต่ชื่อคัมภีร์ ไบลาณ และตัวหนังสืออยู่นั้นไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย

ความคิดในลักษณะนี้จึงเป็นความคิดที่ผิด ก่อนที่จะเสด็จปรินิพพาน พระองค์ก็ได้ประทานพระโอวาทไว้กับพระอานนท์

พระอานนท์ไปทูลถามท่านว่า **“เมื่อพระองค์ปรินิพพานแล้วนานเท่าใด มรรค ผล นิพพานจึงจะหมดเขตหมดสมัย”**

พระพุทธองค์รับสั่งเจียบขาดเผ็ดร้อนว่า **“อานนท์! ถ้ามเราทำไม โอวาททั้งหมดที่เราตถาคตสั่งสอนไว้แล้ว เพื่อมรรค ผล นิพพาน ทั้งนั้น เราไม่ได้เอามรรค ผล นิพพานของใครไปทั้งสิ้น นอกจากตัวของเราเองเท่านั้น ที่เราชำระบริสุทธิ์เรียบร้อยแล้ว อันเป็นสมบัติของเราเพียงเฉพาะเท่านั้น นอกนั้นไม่มีอะไรบกพร่อง หากผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมยังมีอยู่ พระอรหันต์ไม่ลืनไปจากโลก อานนท์อย่าสงสัยเลย”**

พระพุทธองค์ได้ตรัสอีกว่า **“ธรรมวินัยนั้นแลเป็นครูเป็นอาจารย์แทนเราตถาคต เมื่อเราปรินิพพานไปแล้ว”**

เพราะฉะนั้นการปรินิพพานจึงเป็นเรื่องของพระองค์โดยเฉพาะไม่เกี่ยวกับเรื่องมรรค ผล นิพพาน ที่พระองค์ทรงรื้อถอนไปหมด ดังที่ส่วนมากเข้าใจกัน เช่น เข้าใจ

ว่าศาสนาล่วงไปนานแล้ว เวลานี้มรรค ผล นิพพาน หหมดไปแล้ว ใครปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบเพียงใดก็ไม่มีหวังได้รับมรรค ผล นิพพาน เป็นเครื่องตอบสนอง การคิดเช่นนั้นเป็นความเข้าใจผิด

ความจริงศาสนาไม่ล่วงไปไหน พระโอวาทก็ยังมียู่ทุกบททุกบาทโดยสมบูรณ์ ความบกพร่องก็คือการปฏิบัติตามเท่านั้นที่พาให้เป็นผู้บกพร่อง แม้จะสมบูรณ์ก็ขึ้นอยู่กับปฏิบัติตาม สำคัญกว่าสถานที่เวลา

การที่ศาสนธรรมจะบกพร่องเพราะการปรินิพพานของพระพุทธเจ้านั้นไม่ปรากฏ นอกจากพระโอวาทที่พระองค์ทรงประทานด้วยพระองค์เอง เมื่อปรินิพพานไปแล้วก็ยุติพุทธภาระในส่วนนั้น ผู้ที่ควรจะได้รับประโยชน์ในระยะที่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ก็เป็นอันว่าผ่านไปแล้วเพราะสุดวิสัยที่จะทรงแสดงได้เหมือนอย่างที่ยังทรงพระชนม์อยู่

แต่พระโอวาทที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วเพื่อมรรค ผล นิพพาน โดยตรงนั้น ไม่มีอะไรบกพร่องหรือขาดหายไปกับการปรินิพพานของพระองค์เลย ศาสนธรรมยังคงเส้นคงวาหนาแน่นเรื่อยมาตลอดปัจจุบันนี้

ถ้าเรายังปฏิบัติอยู่ถ้าเรายังมีความเห็นถูกต้องอยู่ ยังคิดว่าไม่หมดเขต หมดสมัย ยังประพฤติปฏิบัติได้ โลกก็จะไม่ว่างจากพระอรหันต์”

บางวัน ในขณะที่องค์ท่านป่วยออกมาฉันไม่ได้แล้วพระที่ดูแลนำเอาอาหารไปถวายให้ท่านฉันที่กุฏิเวลาประมาณ ๗ โมงครึ่ง ท่านดูว่า “พระนี่ไม่มีธรรม ไม่มีวินัย นำอาหารมาให้ฉันตอนกลางคืน พระนี่มันบ้าไปแล้วหรือ เอาข้าวแกลงมาให้กันกิน (เอาข้าวเย็นมาให้ฉัน)”

พระกราบเรียนท่านว่า “ตอนนี้ ๗ โมงเช้า”

“โอ้...เราเป็นบ้าเอง เราจะแก้บ้าเรา มา ๆ เอามาฉัน”

วันนั้นท่านฉันข้าวได้มากกว่าทุก ๆ วัน พระบอกกิริยาของท่านในวันนั้นทั้งน่ารักน่าเคารพและทั้งน่ากลัวตั้งตัวแทบไม่ทัน

ในเรื่องนี้มีข้อวินิจฉัยได้หลายนัย คือ ท่านสอนให้พระมีสติไม่ประมาทและรู้จักผิดเมื่อตัวเองทำผิด โดยที่องค์ท่านยกองค์ท่านเป็นเหตุ องค์ท่านเป็นผู้ตรงต่อเวลาเสมอ มีความจำเป็นเลิศ ท่านทำอะไรต้องดูเวลา แม้ในขณะอาพาธโรคร้ายรุมเร้าท่านพูดไม่ได้แล้ว ทำอะไรพอใช้กิริยาภาษากายได้ จะตะแคงซ้ายขวา บัสสาวะ อุจจาระ หรือลุก ท่านก็จะใช้นิ้วชี้บอกและมีกำหนดเวลาอย่างชัดเจน ยกตัวอย่างเช่น ในขณะที่ท่านอาพาธหนัก วันนั้นเป็นวันพระใหญ่ ท่านก็ใช้นิ้วชี้ไปที่เพดานข้างฝา พระก็มองตามก็คิดว่าท่านชี้ทำไม บนข้างฝามีปฏิทินติดอยู่บอกวันว่าเป็นวันที่ ๓ ท่านก็ชี้อยู่อย่างนั้นแล้วพระองค์หนึ่งก็พูดขึ้นว่าวันนี้เป็นวันที่ ๔ เป็นวันพระใหญ่ เมื่อเข้าใจกิริยาองค์ท่านก็ถึงบางอ้อ แล้วก็อดหัวเราะไม่ได้ แล้วพระรูปหนึ่งก็พูดขึ้นว่า สรุปลแล้วองค์ท่านป่วยหรือว่าพวกเราป่วยกันเนี่ย

ในวันที่ ๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ท่านให้โอวาทสั้น ๆ ว่า

“ถูกต้องแล้ว พุทธบริษัทต้องเป็นห่วงกัน จึงจะต้องเป็นธรรม ศาสนาจะคงทนอยู่ได้ก็ด้วยพุทธบริษัท ๔”

ต้นเดือนธันวาคม ท่านยังอาพาธด้วยอาการเดิมอีก คณะแพทย์จากโรงพยาบาลศิริราช โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ขอนแก่น และโรงพยาบาลศูนย์ อุตรธานี ร่วมกันถวายการรักษาที่กุฏิภายในวัดป่าบ้านตาด เนื่องจากหลวงตาไม่ต้องการเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช ท่านบอกว่า

“ถ้าเราไปมันจะยุ่ง”

๑.

๒.

- ๑. หลวงตาในงานวางศิลาฤกษ์สร้างตึกสงฆ์อาพาธ อาคาร ๔๖ ปี หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน โรงพยาบาลอุดร
- ๒. พระอาจารย์สุดใจ ทนฺตมโน นำบาตรหลวงตาออกมารับบิณฑบาตรประจำวัน ●

ปลงอายุสังขาร

ในวันที่ ๑๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ท่านให้โอวาทเข้มข้นขึ้นไปอีกว่า

“เราปล่อยวางหมดแล้ว ไม่มีสมมุติใด ๆ เหลืออยู่ในจิตใจ ชาตินี้เราพอใจ เราทำสุดกำลัง ของเราแล้ว”

คำเตือนสติพระเถรจากองค์ท่านเริ่มหนักขึ้น ประหนึ่งกองสังขารใกล้กาลเพ่งเข้ามาแล้ว ให้ทุกท่านทุกรูปเตรียมใจ ใครจะรับทำอะไร คิดอะไร ก็ให้รีบคิด รีบทำเสียตั้งแต่ตอนนี้ ตอนที่ท่านยังเป็นไปได้อยู่

วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ องค์ท่านมีไข้ หายใจได้เร็ว ปอดมีเสียงดังผิดปกติ มีฝ้าขาวเล็กน้อยที่ปอดสองข้าง แพทย์วินิจฉัยว่าเกิดจากภาวะปอดอักเสบติดเชื้อจึงถวายการรักษาโดยพ่นยาขยายหลอดลม ให้ยาต้านไวรัส ยาปฏิชีวนะทางเส้นเลือด

วันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ องค์ท่านมีอาการไอแห้ง ๆ บ่อยครั้ง มีไข้ต่ำ แพทย์ตรวจพบปอดอักเสบและติดเชื้อ มีอาการอ่อนเพลีย งดฉันอาหาร เมื่อแพทย์ให้ยาปฏิชีวนะ ขยายหลอดลม ให้สารน้ำทางหลอดเลือด สารอาหาร อาการเหนื่อย หอบลดลง สามารถลุกนั่ง หน้าตาสดใส สามารถนั่งรถกอล์ฟออกจากกุฏิไปรอบๆ วัด

ตอนย่ำค่ำท่านได้ให้โอวาทธรรมกับพระผู้ดูแลก่อนไปโรงพยาบาลศิริราช ประหนึ่งจะบอกเป็นนัยว่าใกล้ถึงกาลสุดท้ายแห่งสังขารชั้นและภพชาติของท่านแล้ว การไปศิริราชคราวนี้เป็นการไปโปรดชาวกรุงเทพมหานครตลอดจนเทวบุตร เทวดา อินทร์พรหม ยมยักษ์ นาค ครุฑ ครั้งสุดท้าย จะไม่ได้หอบ ภารา หเว ปัญจักขันธา ธาตุขันธ อันหนักอึ้งเกือบร้อยปีนี้กลับมากรุงเทพมหานครสถานอีกแล้ว ท่านให้โอวาทว่า.. **“ในจิตใจไม่มีอะไร แต่สุขภาพของเราอ่อนลงเรื่อยๆ เหนื่อยและเพลีย ผู้มาศึกษากับผม มีหลักมีเกณฑ์ อยู่หลายองค์นะ ...ผมเคยพูดให้ฟังไหม เรื่องตอนที่อยู่ห้วยทราย ระยะท้ายผมจะกว้างขวางมาก.. ผมมาเกิดเป็นชาติสุดท้าย ไม่มาเกิดอีก สมมุติในใจไม่เหลือ**

ระยะนี้ไม่ต้องทำอะไร ให้ภาวนา ตั้งสติอยู่ตลอดเวลา ผมเห็นคุณค่าของสติมาก ผมลงใจในปฏิบัติพาพ่อแม่ครูอาจารย์มันมากที่สุด พูดอะไรตรงเป้งเลย

เราโอบมาก จะเป็นปอดนะ เราจะอ่อนลงไปเรื่อย ๆ นะ ผมบอกตรง ๆ เลย ผมมาเกิดเป็นชาติสุดท้าย ไม่มาเกิดอีก”

● หลวงตาขณะเข้าตรวจรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพฯ เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ●

โปรดเทวคาและมนุษย์ทั้งหลาย

ต่อมาวันที่ ๒๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ คณะศิษยานุศิษย์จึงกราบนิมนต์ท่าน เข้ารับการรักษา ณ โรงพยาบาลศิริราช ในระหว่างการรักษา สมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ และศาสตราจารย์ ดร.สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เข้ากราบเยี่ยมอาการอาพาธ ด้วยความห่วงใย

ผลการตรวจร่างกายขั้นต้นที่โรงพยาบาลศิริราชพบว่า

ความดันโลหิต ๑๓๗/๗๓ มม.ปรอท. ชีพจร ๗๖ ครั้ง/นาที ไม่สม่ำเสมอ
อัตราการหายใจ ๒๒ ครั้ง/นาที อุณหภูมิ oxygen saturation 99% (oxygen cannula 2 L/min.)

การตรวจร่างกายทั่วไป หลวงตาฯ สนทนาได้แต่เสียงเบา ตอบคำถามได้ดี
กล้ามเนื้ออ่อนแรงและลีบเล็กเนื่องจากการขาดสารอาหารนาน มือเท้าเย็น นิ้วหัวแม่เท้า
ซ้ายหลุดเนื่องจากการอักเสบและการขาดเลือดที่ผ่านมา

ระบบหัวใจ หัวใจเต้นไม่สม่ำเสมอ ไม่มีเสียงผิดปกติอื่นๆ

ระบบการหายใจ มีเสียงเสมหะในหลอดลมด้านขวามากกว่าด้านซ้าย มีเสียงที่ปอดด้านซ้ายล่าง

ระบบทางเดินอาหาร คลำไม่พบก้อนผิดปกติ ไม่พบกระเพาะอาหารโป่งพอง ไม่มีน้ำ ไม่มีลมคั่งในกระเพาะอาหาร เนื่องจากมีสายสวนทางจมูกระบายน้ำและลมที่ค้างออกหมดแล้ว น้ำที่ระบายออกเป็นสีเขียวเกิดจากมีน้ำดีปนอยู่

สรุปปัญหาของสุขภาพที่สำคัญในขณะนี้ตามลำดับ ได้แก่

๑. ภาวะขาดสารอาหารและสารน้ำ

๒. ภาวะทางเดินอาหารอุดตัน

๓. โรคปอดอักเสบติดเชื้อที่ปอดทั้งสองข้าง มีน้ำในโพรงเยื่อหุ้มปอดซ้าย ปริมาณปานกลาง

๔. ภาวะหลอดเลือดแดงที่ขาส่วนปลายอุดตัน

๕. ภาวะหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะสม่ำเสมอ

ทั้งนี้ คณะแพทย์ได้วางแผนการรักษาหลวงตามหาบัวฯ ตามอาการดังกล่าวข้างต้น และติดตามอาการอย่างใกล้ชิดต่อไป

● หลวงปู่สี กุศลธโร เดินทางไปพร้อมกับหลวงตาที่โรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพฯ ●

● สมุดเซ็นเยี่ยม
ที่โรงพยาบาลศิริราช ●

วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ เวลา ๑๔.๓๐ น. อาการอาพาธของหลวงตา ขณะนี้ อาการปอดอักเสบดีขึ้น มีการอุดตันทางเดินอาหาร ทำให้ฉันอาหารไม่ได้ คณะแพทย์ มีแผนแก้ไขภาวะขาดสารอาหารและน้ำด้วยการให้สารอาหารและน้ำทางหลอดเลือด

วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ เวลา ๑๕.๓๐ น. อาการโดยทั่วไปดีขึ้นกว่าเดิม เล็กน้อย คณะแพทย์ได้ใส่สายยางให้อาหารทางหลอดเลือดโลหิตแล้ว

วันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ อาการอาพาธด้านต่าง ๆ ดีขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ สุขภาพโดยรวมดีขึ้น ใน้อยลง เสมหะลดลง แต่ยังมีอาการเหนื่อย ไม่มีไข้ จมวัดได้ดี สามารถรับสารอาหารทางหลอดเลือดดำได้ทั้งหมด และแผลที่เท้าซ้ายดีขึ้น เวลา ๑๖.๑๕ น. ศาสตราจารย์ ดร.สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ได้เสด็จเยี่ยมอาการอาพาธของหลวงตา ด้วยความห่วงใย

หลังจากนั้นสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ได้เสด็จเยี่ยมอาการอาพาธของหลวงตา ด้วยความห่วงใย และถวายจตุปัจจัยเครื่องไทยธรรม

พระผู้ดูแลใกล้ชิดได้เล่าในเรื่องนี้ให้ฟังว่า ที่องค์พระหลวงตาท่านยอมรับนิมนต์ เดินทางมารักษาอาการของท่านที่โรงพยาบาลศิริราชนั้น ไม่ใช่มาเพื่อรักษาองค์ท่านให้หายขาดจากโรคร้ายแต่ประการใด ท่านมาเพื่อส่งเคราะห์เทวบุตรเทวดาด้วย เพื่อโปรดลูกสาวบุญธรรมคือทูลกระหม่อมองค์เล็กด้วย และทูลกระหม่อมก็ได้ทำหน้าที่อย่างสูงสุดเป็นหัวหน้าคณะแพทย์ผู้ถวายการรักษาองค์พระหลวงตาด้วย และอีกหลายประการที่เราไม่อาจคาดเดาได้ เพราะเป็นสิ่งที่เหลือวิสัย

คำสอนก่อนนิพพาน

พระอาจารย์สุดใจ ทนตมโน ได้เล่าเรื่องราวในระยะนั้นให้ฟังว่า “ในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เปิดศักราชใหม่ เวลาประมาณตีหนึ่งเศษ ๆ หลวงตาท่านนอน เราและหมู่พระอุปัชฌาย์ทั้งหลาย ได้นัดสนทนาวายหลวงตา ท่านรู้สึกตัวแล้ว เอนตัวมาทางเรา จับที่มือของเรา ท่านปรารภด้วยเสียงชัดถ้อยคำซึ่งขังว่า **“มือของครูอาจารย์กับมือของลูกศิษย์ลูกหา ญาติมิตรเพื่อนฝูง เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันใช้แทนกันได้ ไว้ใจกันได้ เชื่อใจกันได้ ตายใจกันได้ ”**

ในลักษณะคำปรารภของท่านหลวงตา เราคิดเป็น ๒ ลักษณะ คือ

๑. ท่านให้สมัครสมานสามัคคีกัน

๒. ถ้าคนเรามีศีลสามัญตา มีศีลธรรมเสมอกัน มีจิตเสมอกันแล้ว ก็ย่อมเชื่อใจกัน ไว้ใจกัน ตายใจกันได้

● พระอาจารย์สุดใจ เป็นตัวแทนรับดอกไม้พระราชทาน ณ โรงพยาบาลศิริราช ●

หรืออีกนัยหนึ่ง มือนั้นเป็นเครื่องบ่งบอกถึงสิ่งทั้งหลายทั้งที่ดีและไม่ดี มือสะอาด มือสกปรก ในการทำงานแทบทุกอย่างก็ย่อมต้องใช้มือ จะดีกันก็ต้องจับมือ จะสั่งการก็ต้องใช้มือ แม้แต่พินัยกรรมก็ต้องใช้มือเซ็นต์ ดังคำที่ว่า ใจซื่อมือสะอาด เป็นที่ปรารถนาของคนทั้งหลาย ท่านพูดเป็นนัยว่า ให้ศิษย์ทุกคนมีมือที่สะอาด จะเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของครูบาอาจารย์ พระพุทธศาสนา และชาติบ้านเมือง

ในทางธรรมท่านบอกว่า “**รอยมือครูบาอาจารย์ อย่าลบ**” หมายความว่า สิ่งดี ๆ ที่ท่านทำไว้ ควรช่วยกันรักษา สนับสนุนจนเจือ ยึดเป็นแนวปฏิบัติอย่าปลิกแหวะ เป็นอื่น จงมอบใจให้พระ คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อย่ามอบใจให้มาร คือ โลภ โกรธ หลง จงเลือกอยู่ข้างพระ อย่าเลือกอยู่ข้างมาร รอยมือครูบาอาจารย์ เป็นรอยแห่งความสะอาดบริสุทธิ์ เราอย่าอวดดี อวดเด่น อวดเบ่งเอาเท้าไปลบ จะจมโดยไม่รู้ตัว จะชั่วแบบช่วยไม่ทัน เวลาท่านล่วงไปแล้วเราจงยกมือบูชากราบไหว้ รักษาแนวทางพระรัตนตรัยที่ท่านวางรากฐานไว้เสมอ ให้เราเอามือประสานต่อมือขวาทับมือซ้ายภาวนาฆ่ากิเลส จงปฏิบัติตามคำสั่งสอนท่านประหนึ่งว่า มือท่านครอบห้วเราอยู่ทุกวัน อย่าให้มือกิเลสมาครอบห้วเราได้

ต่อมา..หลวงตาอยู่โรงพยาบาลศิริราชไม่กี่วัน ท่านก็ปรารถนาเร่งรัดจะกลับวัดว่ากันว่าท่านไปกรุงเทพฯครั้งนี้ เพื่อโปรดเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย และในที่สุดหลวงปู่ลี กุศลธโร ผู้เป็นทายาทธรรมขององค์ท่านก็สั่งให้พระผู้ดูแลนำหลวงตากลับวัดดังเจตนารมณ์ขององค์ท่าน

กลับวัดป่าบ้านตาด..ถามหาปู่ลี

วันที่ ๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถและศาสตราจารย์ ดร.สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี กราบเยี่ยมอาการอาพาธหลวงตาด้วยความห่วงใย จากนั้นจึงได้ประสานกองทัพอากาศใช้เครื่องบินซี ๑๓๐ ไปส่งท่านที่จังหวัดอุดรธานี

เมื่อขึ้นรถมาถึงวัดป่าบ้านตาด องค์ท่านได้สั่งคนรถคำแรกว่า “**ธรรมลี... อยู่ที่ไหน เราจะไปนอนกับธรรมลี**”

● หลวงปู่ลี กุศลธโร ●

คำสั่งของท่านคราวนี้ เป็นเหมือนครั้งหนึ่งท่านเคยสั่งกับพระอาจารย์สิงห์ทอง ธรรมวโร เป็นกติกากว่า ใครตายก่อนคนนั้นต้องมาเผาและจัดงานศพ

คำสั่งขององค์ท่านในครั้งนี้ก็หมายความว่า การจัดการกับองค์ท่านทุกอย่างท่าน ไว้ใจและมอบหมายให้กับหลวงปู่ลี กุศลธโร เป็นเชิงบอกว่าใครจะปฏิบัติอะไรกับ องค์ท่านเมื่อท่านพูดไม่ได้หรือละชั้นไปแล้วให้ถามหลวงปู่ลี กุศลธโรแทน

นี่หมายถึงการปฏิบัติตรงต่อองค์ท่าน

ส่วนทรัพย์สินอันเป็นทางโลกที่เกี่ยวข้องกับองค์ท่านด้วยข้อกฎหมายบ้านเมือง ท่านได้ทำพินัยกรรมไว้เรียบร้อยแล้ว

ดังนั้น เมื่อเป็นเจตนารมณ์ขององค์ท่านที่จะพักกับหลวงปู่ลี ทางคณะศิษย์ จึงได้จัดให้ท่านพำนักที่กุฏิบริเวณหน้าวัด ทางด้านทิศตะวันออก ใกล้กับกุฏิปู่ลี เป็น กุฏิที่หลวงปู่ลีสร้างถวายองค์ท่านไว้ก่อนหน้านี้ ท่านจึงพักรักษาอาการอาพาธที่ชั้นล่าง ใช้ม่านเป็นแนวกัน เรียบง่าย ตามแบบขององค์ท่านที่ไม่ชอบอะไรพะรุงพะรัง

● หลวงตาขณะออกจากโรงพยาบาลศิริราชเดินทางกลับวัดป่าบ้านตาด ●

อายุ ๙๙ ปีก็พอแล้ว

ในขณะที่องค์ท่านพักอยู่ที่กุฏิด้านนอก พระอาจารย์สุดีใจได้เล่าให้ฟังว่า...

“...ช่วงที่ท่านหลวงตามาอยู่วัดแล้ว เราและหมู่พระทั้งหลายก็ได้อุปัฏฐากดูแลท่าน และมองสภาพของท่าน สงสารองค์ท่านมาก

องค์ท่านปรารภขึ้นว่า “เหล่าลูกศิษย์ก็ต้องการให้เราอยู่นาน ๆ เขาไม่คิดสงสารเราบ้างเลยนะ” คำพูดนี้ทำเอาหลายคนอึ้งไปเลย เพราะต่างใครต่างคนก็อยากให้ท่านอยู่เป็นร้อยเป็นพันปี แต่ไม่ดูดำดูดีสังขารของท่านที่ร่วงโรยไปตามหลักธรรมชาติ เพราะชราภาพตามกาลเวลา

และแล้วท่านก็ถามพระลูกศิษย์ว่า “ตอนนี้ อายุเราเท่าไรแล้ว”

พระตอบ “เก้าสิบแปดปีแล้วครับ”

“เออ! ๙๘ ปีก็พอแล้ว” ท่านพูดเสียงออกมาล่ำคอเบา ๆ เน้น ๆ

วันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นวันที่วิกฤตที่สุดอีกวันหนึ่ง อาการของ

องค์ท่านในช่วงดึกราวตีสองหนักมากหายใจไม่ออก เกือบจะเป็นวิปโยคของหมู่ลูกศิษย์ อาการปานประหนึ่งท่านจะทิ้งธาตุขันธ์ลาโลกสงสารในวันนั้น แต่สุดท้ายท่านก็กลับมาได้เป็นที่อัศจรรย์ ว่ากันว่าถ้าเป็นทั่วไป ตายไปนานแล้ว แต่ดูเหมือนท่านจะดึงธาตุขันธ์ไว้อีก่อน เพื่อรอวันทิ้งขันธ์เพื่อความเหมาะสมบางประการ

วันที่ ๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เวลา ๐๘.๓๐ น. ศาสตราจารย์ ดร.สมเด็จพะเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ได้เสด็จเยี่ยมอาการอาพาธของหลวงตา ด้วยความห่วงใย ในขณะที่ฟ้าหญิงจะเสด็จเข้ามาผ้าห่มที่คลุมกายขององค์ท่านเป็นสีขาว ท่านใช้กิริยาสั่งให้พระเอาออก แล้วเปลี่ยนเป็นเหลืองหม่น ให้เหมาะสมกับเครื่องแต่งสมณเพศ

ฟ้าหญิงฯได้กราบเรียนถามหลวงตาว่า “ท่านพอเหนื่อยมั๊ย?”

“เออ...เหนื่อย”

“ท่านพอ...ลูกเอาหมอมมาจากศิริราช อยากจะให้หมอตตรวจท่านพ่อน้อย”

“เออ...ได้”

เมื่อหลวงตานุญาตพระองค์ก็ให้หมอเข้ามาตรวจแล้วเสด็จออกไปข้างนอก เมื่อหมอตตรวจเสร็จแล้วพระองค์ก็จะเสด็จเข้ามา แล้วกราบเรียนขอไปที่ละเรื่อง

“ท่านพอ...หมอตตรวจแล้ว ปอดท่านพ่อน้ำเอาอะ ลูกจะขอเจาะเอน้ำเอาออกจากปอดท่านพอ”

เมื่อหลวงตานุญาตให้หมอเจาะพระองค์ก็เสด็จออกไปข้างนอก เมื่อเสร็จแล้วพระองค์ก็จะรายงานหลวงตาและขออนุญาตเป็นเรื่อง ๆ ไป ซึ่งกิริยาที่งดงาม พระที่อยู่นั้นได้บอกผู้เขียนว่าเห็นแล้วน้ำตาจะไหล และก็อดปีติยินดีไม่ได้ที่องค์หลวงตามีลูกสาวทางธรรมที่เป็นชัตติยะนารียอดกตัญญูหาผู้เสมอเหมือนได้ยากทั้งคุณสมบัติ รูปสมบัติ และกิริยามรรยาทที่งามยิ่ง

ในขณะนั้นพระองค์มองเห็นส่วนแขนขององค์พระหลวงตาแดงเป็นจ้ำ ๆ ตรงที่เจาะให้น้ำเกลือ จึงกราบเรียนขอหลวงตาอีกว่า “ท่านพอ...ลูกจะขอเปลี่ยนสายให้น้ำเกลือที่แทงจากเส้นเลือดไปถึงหัวใจ”

จากนั้นพระองค์ก็กราบขอถวายยา หลวงตาก็อนุญาตทุกประการ แล้วพระองค์

จึงเสด็จกลับ

วันนั้นสีหน้าท่าทางขององค์พระหลวงตาดีขึ้นกว่าวันก่อน อาการอ่อนเพลียยังมีอยู่ เสียงพูดชัดเจนมากขึ้น ในช่วงเย็นของวันนั้น หลวงตาได้นั่งรถกอล์ฟออกไปโปรดญาติโยมศิษยานุศิษย์ที่บริเวณหน้าวัดประมาณ ๕๐ นาที

ถวายการรักษาอาพาธหนัก

วันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ หลวงตานั่งรถกอล์ฟจากกุฏิหน้าวัด เข้าไปดูความคืบหน้าการก่อสร้างห้องปลอดเชื้อ มีอาการสดใสกว่าทุกวัน สัญญาณชีพปกติ ไม่มีไข้ ปอดมีเสียงผิดปกติ พบน้ำในช่องเยื่อหุ้มปอดซ้าย การทำงานของลำไส้ปกติ

วันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ แพทย์นิมนต์หลวงตาเข้าพักในห้องปลอดเชื้อ มีประชาชนมาร่วมสวดมนต์หน้าวัดป่าบ้านตาด และรอบพระบรมธาตุธรรมเจดีย์ วัดโพธิสมภรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี เพื่อเป็นพลังบุญถวายรักษาธาตุชั้น

ทางคณะสงฆ์และคณะแพทย์หารือได้ขออนุญาตย้ายองค์พระหลวงตาจากกุฏิหน้าวัดเข้าพักที่กุฏิเดิมด้านใน ที่ต่อเติมเป็นห้องปลอดเชื้อ เย็นวันนั้นหลวงตาได้ให้โอวาทสั่งสอนพระที่อุปฐากว่า **“พระพุทธเจ้ามีองค์เดียว ธรรมวินัยก็อันเดียวกัน ให้ตั้งใจภาวนา เอาให้ดีนะ”**

วันที่ ๑๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ หลวงตานั่งรถกอล์ฟออกจากห้องปลอดเชื้อโปรดศรัทธาญาติโยมรอบศาลาการเปรียญ มีอาการไอน้อยลง ยังให้สารอาหารน้ำเกลือและยาปฏิชีวนะทางเส้นเลือด ในระยะนี้ลูกศิษย์ของท่านมาพักที่วัดป่าบ้านตาด ฝ่าอาการอาพาธของท่านเป็นจำนวนมาก

ในตอนกลางคืนของทุก ๆ วัน จะมีพระเณรที่เป็นสานุศิษย์ขององค์ท่านผลัดเปลี่ยนกันเข้าอุปฐากอาพาธ ซึ่งองค์ท่านก็เปิดโอกาสให้ด้วยความเมตตา ซึ่งบางองค์ไม่เคยได้เข้าใกล้ก็จะเข้าใกล้ท่านได้ในช่วงระยะนี้ ในห้องปลอดเชื้อที่ท่านพักนั้น เป็นห้องปลอดเชื้อนอกเชื้อใน พระเณรที่จะเข้าไปต้องดูแลความสะอาดให้ดี และเข้าไปแล้วจิตใจก็ต้องนิ่งภาวนา ในอิริยาบถทั้ง ๔ ต้องสติให้ความเคารพอย่างสูงสุด ปรากฏว่าพระเณรที่เข้าไปในห้องท่านล้วนเป็นผู้มีสมบัติผู้ดีคือมีธรรมวินัยประจำตัว ยิ่งท่าน

ผู้เป็นภานเเต อายุพรรษามากเป็นลูกศิษย์ท่านมานานก็ยิ่งสวยงาม แล้วองค์ท่านผู้นอนอยู่บนเตียงอาพาธไม่เคยปราศจากสติเลย ยิ่งดูยิ่งรู้ยิ่งมอญยิ่งเห็นองค์แห่งธรรมที่ซ่อนอยู่ในร่างกายอันบอบช้ำนั้นชัดยิ่งขึ้น กิริยาขององค์ท่านเหมือนพระสาวกผู้เป็นเลิศในครั้งพุทธกาล การปฏิบัติต่อองค์ท่านยิ่งเป็นพระที่วัดป่าบ้านตาดหรือเคยอยู่กับองค์ท่านก็ยิ่งคล่องตัว องค์ท่านผอม เนื้อตัวสะอาดไม่มีกลิ่นเลย ค็นวันนั้นตอนตีกราว ๆ ๕ ทุ่ม ท่านให้จับลูกนั่งแล้วท่านก็พูดว่า “**แก่แล้วไม่ได้หน้าได้หลังอะไร**” คำพูดสั้นเครือ ร่างกายเหนื่อยอ่อน

เสียงท่านสั้นเครือท่านมองโน้นมองนี้ แสดงอาการแห่งคนชรา แต่ความจำแม่นมาก จนกระทั่งท่านพูดไม่ได้แล้ว หากพูดได้ความจำก็ไม่มีเสื่อมเลย ลักษณะท่านเหมือนกษัตริย์ เหมือนนักรบเป็นผู้แกร่งกล้า ไม่มีอ่อนแอ ซึ่งข้งตลอดทุกกาลเวลา

วันที่ ๑๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่ภูมิลวงตา เวลา ๑๑.๑๕ น. ศาสตราจารย์ ดร. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี นำคณะแพทย์

● หลวงตาบนเครื่องบิน ขณะเดินทางกลับวัดป่าบ้านตาด ●

● หลวงปู่ลี กุศลธโร เฝ้าดูแลอาการอาพาธหลวงตาที่กุฏิด้านหน้าวัดอย่างใกล้ชิด ●

ประชุมร่วมคณะศิษย์ เรื่องถวายเป็นการดูแลรักษาอาการอาพาธขององค์พระหลวงตา
สรุปผลการประชุมมีดังนี้

ศาสตราจารย์ ดร. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราช
กุมารี ทรงมีพระดำริแก่ที่ประชุมว่า “ดิฉันมากราบเยี่ยมท่านพ่อด้วยความห่วงใย
ท่านเคยบอกดิฉันว่า ให้มีท่านพ่ออยู่ในใจก็พอแล้ว ดิฉันเป็นปฤชชนไม่ค่อยเข้าใจนัก
แต่ดิฉันก็มีความปรารถนาที่จะมีท่านพ่อ ที่มีองค์ท่านจริง ๆ ณ ที่นี้ด้วย เพราะท่านพ่อ
มีคุณแก่ดิฉันมาก ดิฉันปรารถนาจะตอบแทนพระคุณ และแสดงความกตัญญูกตเวที
ด้วยความรักและเทิดทูนอย่างสูงสุด

ดิฉันเห็นว่า การรักษาทางการแพทย์แผนปัจจุบันและสมุนไพรโบราณ ไปด้วยกันได้
เพราะดิฉันก็ศึกษามาทั้ง ๒ แบบ ตัวยาแพทย์แผนปัจจุบัน ก็สกัดมาจากสมุนไพร ซึ่ง
ยาสมุนไพรมาจากพืชหลาย ๆ ชนิดนำมาต้มรวมกัน สูตรตำรับหนึ่งมีสารออกฤทธิ์ ประมาณ
๕๐ ประเภท แต่แพทย์แผนปัจจุบันจะนำมาสกัดจนได้ยาชนิดเดียว นำมาศึกษาเข้าใจ
ถึงคุณและโทษอย่างชัดเจน ต่างกับยาสมุนไพรซึ่งมีสารออกฤทธิ์เป็นจำนวนมาก อาจ
เกิดผลข้างเคียงหลายประการ การให้ยาสมุนไพรควรให้เฉพาะทางปาก เพราะการให้
ทางเส้นเลือดโดยตรง อาจเกิดอาการแพ้ได้ ซึ่งอาจจะแก้ไขไม่ทันหรือแก้ไขไม่ได้

สำหรับการรักษาท่านพ่อมีดังนี้

๑. สายยางทางจมูกลงสู่กระเพาะ จะใส่ในกรณีที่อาเจียนหรือแน่นท้องมาก
๒. การเจาะระบายน้ำทางปอด จะทำในกรณีที่เหนื่อยมาก
๓. การให้ยาปฏิชีวนะ จะให้เฉพาะกรณีที่มีหลักฐานชัดเจนว่ามีการติดเชื้อเท่านั้น
๔. การให้อัลบูมิน จะให้ในกรณีที่ค่าในเลือดต่ำกว่า ๒.๕ มก.
๕. การให้เลือด จะให้ในกรณีที่ซีดมาก โดยเป็นเลือดที่ได้รับบริจาคจากพระ

ในขณะนี้ของดสารต่าง ๆ ที่ให้ทางปาก เพราะอาจเกิดอาเจียนและลำไส้ลงปอด และดิฉันขออนุญาตเยี่ยมอาการท่านพ่อทุกวันเสาร์-อาทิตย์ เพราะในวันธรรมดา ก็ไปดูแลพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งก็ยังประจวบ ดิฉันดูแลทั้ง ๒ ท่าน ซึ่งมีพระคุณแก่ดิฉันมาก

เพราะพระเจ้าอยู่หัวฯ เป็นพระบิดาให้กำเนิดทางร่างกาย

ท่านพ่อเป็นผู้ให้กำเนิดทางจิตใจ ให้แสงสว่างแก่ดิฉัน

ดิฉันไม่รบกวนอะไรมาก เพียงแต่กราบเยี่ยม

ดิฉันรัก ดิฉันจึงกราบเรียนขอความกรุณาต่อพระคุณเจ้า ดังข้างต้น

พระอาจารย์สุดีใจ ทนตมโน ได้ถวายพระพรว่า “เห็นด้วย”

พระอาจารย์วันชัย วิจิตโต ได้ถวายพระพรว่า “ที่พูดมาทั้งหมดดีมาก ๆ ราบรื่นดี ก็ได้มีการประชุมเมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๔ เข้าใจกันดี การรักษาแผนปัจจุบันและยาสมุนไพรโบราณ ไปด้วยกันได้ อะไรที่ดี เกิดประโยชน์ไม่มีโทษก็นำมาใช้ อาตมาใช้ทั้งแผนปัจจุบันและสมุนไพรจีน ซึ่งก็ได้ทดลองกับตนเองมามาก โดยเฉพาะสมุนไพรจีนก็เก่ง ส่วนเรื่องสารออกฤทธิ์ ๕๐ ประเภทของยาสมุนไพรทางหมอจีนบอกว่ามีจุดประสงค์ก็เพื่อให้หักล้างพิษกันและกัน ตอนนี้พ่อแม่ครูอาจารย์ก็มีอาการดีขึ้น เมื่อวานนั่งรถกอล์ฟออกมาได้ถึง ๒ ครั้ง

ศาสตราจารย์ ดร.สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ทรงพระดำรัสว่า “ก็ใช้ยาสมุนไพร เวลาไม่ใช้เจ็บคอ ก็รับประทานฟ้าทะลายโจรหายเร็วกว่าแผนปัจจุบัน ส่วนเรื่องหักล้างพิษกันและกัน ก็อาจเป็นได้”

พระอาจารย์วันชัย วิจิตโต ได้ถวายพระพรว่า “ยาที่นำมาถวายพ่อแม่ครูอาจารย์ต้องดีที่สุด ซึ่งก่อนจะแนะนำมาก็ได้ทดลองกับตนเอง ทุกคนก็เคารพเทิดทูนอย่างสูงสุด

● ป้ายแสดงภาพจริยวัตรหลวงตาในอิริยาบถต่างๆ ●

ต้องการให้ท่านอยู่กับเรานานที่สุด เท่าที่จะทำได้

จากนั้นเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. ศาสตราจารย์ ดร.สมเด็จพะเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ทรงเข้ากราบเยี่ยมหลวงตา ทรงสอบถามอาการหลวงตาว่าเป็นอย่างไรบ้าง “ท่านพ่อ เหนื่อยไหม” ท่านตอบว่า “เหนื่อย” จึงทรงขออนุญาต เจาะระบายน้ำออกจากช่องเยื่อหุ้มปอดด้านซ้าย เพื่อท่านจะได้ไม่ต้องใช้สายออกซิเจน หลวงตาฯ อนุญาต คณะแพทย์จึงดำเนินการใส่สายยางระบายน้ำออกจากช่องเยื่อหุ้มปอดแบบคาไว้ เพื่อจะได้ไม่ต้องเจาะบ่อย ได้น้ำสีแดงจาง ๆ ประมาณ ๗๐๐ ซีซี อาการเหนื่อยหอบลดลง เมื่อแล้วเสร็จทรงกราบนมัสการลาหลวงตากลับในเวลา ๑๓.๐๐ น.

สมเด็จพะเจ้าลูกเธอฯ ทูลกระหม่อมองค์เล็ก นี่คือลูกสาวยอดกตัญญูอย่างแท้จริง ประชาชนพระเถรประทับจิตประทับใจในพระองค์ท่าน เราผู้เป็นพสกนิกรชาวไทยภาคภูมิใจที่มีพระบรมวงศานุวงศ์ที่มีพระทัยงดงามเช่นนี้และพระองค์เป็นผู้มีบุญญาธิการ เพราะมีพ่อบุญธรรมเป็นพระอรหันต์และก็มีพ่อทางโลกเป็นพระเจ้าแผ่นดิน

อำนาจธรรมหลวงตา

พ่อแม่ครูบาอาจารย์หลวงตาของเราท่านมีอำนาจมาก มีอำนาจมากกว่าสิ่งอื่นใด ในขณะที่ท่านป่วยอยู่ที่กุฏิของท่านที่วัดป่าบ้านตาดนั้นก็ดี บางวันเหมือนป่วย บางวันไม่เหมือนป่วย กลางคืนลุกขึ้นมาหนึ่ง “ท่านไม่เหมือนคนป่วยเลย ไม่เหมือนคนแก่คนเจ็บเลย” นัยน์ตาของท่านนี่คมกริบ บาดไปได้ทั่ว เป็นตาของมหาบุรุษ เป็นนัยน์ตาของผู้มีอำนาจ มองไปทางไหนเราอยู่ข้างเตี้ยงนี่ต้องหมอบลงข้างเตี้ยงเลย โพล่แต่มือจับแข่งจับขาท่านเอาไว้ ไม่อยาก让您เห็นหน้า กลัวท่านเหมือนแมวกั้วราชสีห์ พอท่านนอนอยู่เราก็จับแข่งจับขานวดท่านไป พอจับท่านลูกนั่ง ท่านมองมาทางไหน พระเณรต้องหลบหมอบลง มุดลงข้าง ๆ เตี้ยงท่าน และก็มือนี้คว้าขาท่านอยู่ขึ้นหละแต่หน้าไม่กล้ามองกลัวท่าน พระเณรกลัวอำนาจของท่านมาก

นี่คือ **“อำนาจธรรม”** ขององค์ท่าน มีหลายอย่างหลายประการที่เป็นอำนาจลึกลับ อย่างเช่นวันหนึ่งที่วัดป่าบ้านตาด มีแสงสว่างประหลาดเกิดที่กุฏิท่าน สว่างไปทั่วทั้งวัด คนวัดและในหมู่บ้านตาดนี้เห็นเป็นอัศจรรย์ จนถึงกับอุทาน **“แสงอะไร สว่างนักหนา”** พระอาจารย์บางรูปหวังเก็บเป็นหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ ลงทุนเอากล้องไปตั้ง ตั้งใจจะถ่ายรูปเทวบุตรเทวดาจอมเทพทั่วสักกะที่มาราบองค์ท่าน มาดูกันให้จะจะ แต่ก็คว้าน้ำเหลวทุกที เพราะเทวดาก็ไม่โง่รู้ทันเสมอ ไม่ยอมมา วันไหนไม่ตั้งกล้อง มาอีกแล้ว ทำเอาพระอาจารย์รูปนั้นพลาดการถ่ายทำเรื่องเทวดาอย่างน่าเสียดาย แสงนี้สว่างผิดปกติ พุ่งลงมาจากท้องฟ้าข้างแรม สว่างแต่ไม่มีเงา พระที่เดินอยู่ในวัด ญาติโยมที่เดินอยู่ในวัด แสงสว่างแบบแปลกประหลาดปรากฏตามซอกตามหลืบไหน แสงนี้ก็เข้าไปถึงหมด ปกติแสงสว่างจะไปได้เฉพาะที่เท่านั้น แต่นี้ตามซอกหลืบไปได้ทั่วถึงว่ากันว่าเป็นแสงที่เกิดจากเทวดาชั้นสูงมานมัสการกราบเยี่ยมองค์ท่าน

ไม่ว่าจะบนต้นไม้ใต้ต้นไม้ ข้างบนข้างล่าง ซ้ายขวา สูงต่ำ แสงสว่างนี้ลอดไปได้ทุกแห่งทุกหน เป็นแสงสว่างกระจายไปได้ถ้วนทั่วเสมอภาค ภูมิภาคแถบนั้นเสมอกันไปด้วยแสงสว่างสัมผัสแล้วรู้สึกเย็น ไม่เหมือนแสงสว่างที่เป็นแสงไฟ ไม่เหมือนแสงสว่างที่จากพระอาทิตย์หรือพระจันทร์ แต่เป็นแสงสว่างที่สอดตลอดตามโตะตาม

เตี้ยชอกหลีบไหนักไปถึง ทำเอาประชาชนพระเถรตกอกตกใจกัน พร้อมทั้งอัศจรรย์ในบารมีขององค์ท่าน

บางทีแสงก็พุ่งขึ้นบนฟ้า บางทีแสงนี้ก็ไปตามพื้นดิน หลากหลายประการทีเดียว นี่คืออานุภาพของเทวบุตร เทวดา ท้าวสักกะเทวราชจอมเทพ เขามากราบขอพึ่งธรรมขององค์ท่าน เพราะท่านเป็นผู้ที่เลิศประเสริฐเขาจึงมาขอพึ่งบุญบารมี แสงลักษณะนี้พระเวรประจำศาลาบอกว่าเจอหลายครั้ง วันไหนถ้าเทวดามาขอพึ่งธรรมท่านเร็วท่านจะให้พระที่นวดเส้นหยุดนวดท่านจะอยู่เพียงรูปเดียว วันที่มีลักษณะเช่นนี้จะมีแสงสว่างปรากฏ

ปัจฉิมทัศน์ การเห็นครั้งสุดท้าย

วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ หลวงตานั่งรถกอล์ฟโปรดศิษยานุศิษย์ บริเวณรอบศาลาภายในวัด ท่านยังมีภาวะเลือดจางรุนแรง หมอได้ดูดน้ำจากเยื่อหุ้มปอดด้านซ้าย ๖๕๐ ซีซี เมื่อเขียนมาถึงตอนนี้อากนำเรื่องการให้เลือดขององค์ท่านมาเล่าให้ฟังเป็นคติธรรมสักเล็กน้อย ก็อย่างที่ว่าองค์ท่านเป็นธรรม ทำอะไรต้องมีธรรมวินัย ประจำองค์เสมอไม่คลาดเคลื่อน องค์ท่านมีภาวะขาดเลือด ก่อนหน้านี้หมอพยายามจะขอให้เลือดท่านกึ่งหนึ่ง จนกระทั่งฟ้าหญิงฯ หลงระหม่อมองค์เล็กมาขอ โดยกราบเรียนท่านว่า “ขอถวายยาไอศถท่านพ่อ” องค์ท่านกึ่งหนึ่ง แล้วพระองค์ตรัสว่าขอถวายเลือดเนื่องจากท่านพ่อมีเลือดน้อย และเลือดก็เป็นเลือดจากพระบ้านตาด” “องค์ท่านตอบว่ามันต้องอย่างนั้นสิ ไม่ใช่เอาเลือดใครมาให้เรา” อันนี้เป็นข้อหนึ่งที่ควรถือเป็นแบบอย่างทางวินัยได้

อีกข้อหนึ่ง ในยามท่านป่วยช่วยองค์เองไม่ได้ไม่ว่าจะปัสสาวะ ถ่ายหนัก ถ่ายเบา หรือให้อาหารทางสายยาง หรือจับต้องอวัยวะส่วนลับขององค์ท่าน ท่านจะบอกท่านที่ว่า **“จะทำอะไรกับเราต้องบอกเราก่อน ขอโอกาสเราก่อน พระมีธรรมวินัยคุ้มครองอย่ามาทำสุ่มสี่สุ่มห้า มันผิดหลักพระวินัย”**

วันนั้นหลวงตาออกมาโปรดญาติโยม ทุกคนดีใจ การออกมาแต่ละครั้งเป็นความประสงค์และคำสั่งขององค์ท่านเอง การออกมาจากกุฏิครั้งนี้นับว่าเป็นวันสุดท้ายที่ท่าน

● หลวงตามิพนเครื่องบิน ●

● หลวงตากลั้บถึงอุดร ●

ได้ออกมาแสดงกิริยาพระอริยะสงฆ์ให้ผู้คนได้พบเห็น “สมณานัญจะทัสสนัง” การเห็นสมณะผู้หมดจดจากกิเลส เป็นมงคลอย่างสูงสุด และเป็น “อเสขบุคคล” คือผู้ที่ไม่ต้องศึกษาอะไรอีกต่อไป

การเห็นครั้งนี้เป็น “ปัจฉิมทัตสนา” เป็นการปรากฏเรือนร่างอย่างเป็นทางการครั้งสุดท้าย ด้วยความเมตตาขององค์ท่านครอบโลกธาตุ คิษยานุศิษย์โดยเฉพาะฝ่ายลูกหญิงที่ไม่มีโอกาสเข้าไปใกล้ท่านได้ ท่านเมตตาออกมาโปรดในวันนั้น เพื่อให้ได้เห็นท่าน ท่านมองรอบ ๆ บริเวณ ศาลากว่าครึ่งศตวรรษที่ท่านสร้าง ที่ท่านแสดงธรรมเทศนา โรงไฟ โกดังสงเคราะห์โลก ฯลฯ ทุกอย่างจะกลายเป็นอนุสรณ์ในไม่ช้า ซึ่งเดิมเป็นแผ่นดินแห่งนี้เป็นเพียงดินธรรมดา แต่วันนี้กลายเป็นแผ่นดินธรรมแผ่นดินทองอันล้ำค่า ท่านได้สร้างอริยทรัพย์มหาศาลมอบไว้ให้ลูกหลานได้อาบดื่มกินใช้ไปชั่ววนาตาปี

นี่คือ “ปัจฉิมทัตสนา” ของมหาบุรุษผู้รักษแผ่นดินซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ กาลนี้เป็นกาลสุดท้ายแห่งการเห็นด้วยตา ฟังด้วยหู รู้ด้วยกายสัมผัส เรือนร่างที่แก่เฒ่าชราแบกมา ๙๘ ปี เหมือนเกวียนที่ชำรุดแล้วเลาสุดที่จะซ่อมใช้ได้

ตั้งเดิมไม่ได้แล้ว ท่านพิจารณาโดยรอบบริเวณใช้เวลาไม่นานนัก ก็กลับเข้ากุฏิที่พำนัก
ที่รอยยิ้ม เสียงธรรมเทศนา สีสากิริยาที่งดงามไว้เบื้องหลัง

วันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณ
วลัยลักษณ์ฯ เสด็จนำคณะแพทย์มาตรวจรักษา พบภาวะปอดอักเสบติดเชื้อดีขึ้น
ภาวะเลือดจางดีขึ้น แผลที่เท้าซ้ายดีขึ้น แพทย์ให้สารอัลบูมิน สารเกลือแร่ และ
ยาปฏิชีวนะทางหลอดเลือด ทำให้อาการดีขึ้น

วันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัย
ลักษณ์ฯ เสด็จเยี่ยมอาการอาพาธหลังหลวงตามีอาการไข้ ไอเหนื่อยหอบ แพทย์คาดว่า
เกิดภาวะแทรกซ้อน ดูดน้ำออกจากปอดซ้าย ๕๐๐ ซีซี ดูดเสมหะ พ่นยาขยายหลอดลม
ให้ออกซิเจน ขณะที่มิชชันนารีชื่อว่า “หลวงตาละสังขารแล้ว” ท่ามกลางญาติโยมศิษย์
ทยอยเดินทางมาติดตามความคืบหน้าอาการอาพาธอย่างล้นหลาม แพทย์แถลงข่าว
อาการอาพาธว่า หลวงตามีการไอ เหนื่อยหอบ มีไข้ต่ำ อ่อนเพลีย ความดันลดลง
คาดว่าติดเชื้อแทรกซ้อน สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ฯ ทรง
ร่วมประชุมกับคณะสงฆ์ มีมติควรให้การรักษารูปแบบผสมผสาน ทั้งแพทย์แผนปัจจุบัน
และแพทย์ทางเลือก เพื่อประคับประคองธาตุขันธ์ของหลวงตา ช่วงบ่ายมีรายงาน
อาการสัญญาณชีพหลวงตาเป็นปกติ หัวใจเต้น ๑๒๕ ครั้ง ความดันโลหิต ๑๐๓ ส่วน
๕๔ หายใจ ๒๑ ครั้ง

หลวงตาใกล้ละสังขาร

วันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัย
ลักษณ์ฯ เสด็จเยี่ยมอาการหลวงตา ฝ่าอาการอย่างใกล้ขีดร่วมกับคณะสงฆ์ แพทย์
รายงานว่าฟังเสียงปอดด้านขวาผิดปกติ เอ็กซเรย์ปอดพบชายปอดด้านขวาที่บวม มีการ
อักเสบติดเชื้อในกระแสเลือด หลวงตาอนุญาตให้ใช้ยาปฏิชีวนะระงับอาการติดเชื้อ แต่
เครือญาติทำจดหมายไม่ยินยอมให้คณะแพทย์ใช้ยาปฏิชีวนะ แพทย์แถลงว่าพบมีไข้สูง
๓๙.๘ องศาเซลเซียส ความดันโลหิตลดต่ำลง พบปอดทั้งสองข้างติดเชื้อมากขึ้น และ
หัวใจเต้นผิดจังหวะในบางครั้ง

หลวงตานิพพาน

● ภาพก่อนหลวงตานิพพาน ๑ วัน วันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔
หลวงปู่บุญมี ปรีบุญโณ หลวงปู่ลี กุศลธโร หลวงปู่อุ่นหล้า จิตธมฺโม ดูการถวายการรักษาอย่างใกล้ชิด ●

เมื่อเห็นท่านอาการไม่ดี สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ฯ คณะสงฆ์และประชาชนอีกเป็นจำนวนมากจึงกล่าวขอขมาอาราธนาท่านให้อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของลูกศิษย์ไปนาน ๆ

เวลา ๑๘.๐๐ น. หลวงตามิพนมีอาการขึ้นวิกฤต มีความดันลดต่ำลงเรื่อย ๆ ออกซิเจนในเลือดลดลง คณะแพทย์ดูแลอาการอย่างใกล้ชิด และแถลงอาการทุก ๑ ชั่วโมง เวลา ๒๑.๔๕ น. ความดันโลหิตต่ำคงที่ ๗๖/๓๔ มิลลิเมตรปรอท ชีพจรอยู่ที่ ๑๐๐-๑๒๐ ครั้ง/นาที แพทย์ให้เครื่องช่วยหายใจ ระดับออกซิเจนเลือดคงที่ ๑๐๐ ขณะที่คณะสงฆ์ยังมีความหวังจากการใช้ยาทางเลือกช่วยฟอกธาตุซันท์ หลวงปู่ลี กุศลโร กล่าวว่ “หลวงตาเข้าฌานฟอกธาตุซันท์ ให้เป็นไปตามอัยยาศัยขององค์ท่าน อย่ารบกวน”

ขณะนั้นประชาชนพระเณรมากันเป็นจำนวนมากหลังไหลโถมถึงกันเข้า บ้างก็ร่ำไห้ บ้างก็นั่งสมาธิ บ้างก็ใจจดจ่ออยู่กับการจ้องมององค์ท่านผ่านห้องกระจก แม้เจ้าหน้าที่ให้ขยับไปไหนทุกคนไม่ยอมขยับอยากดูอยากรู้อยากเห็นเพราะต่างก็ถือว่าท่านเป็นพ่อแม่ของตนเช่นกัน พระเถระผู้ใหญ่ลูกศิษย์ขององค์ท่าน หลวงปู่บุญมี วัดนาคูนฯ หลวงปู่ลี วัดผาแดงฯ หลวงปู่อุ่น วัดป่าแก้วฯ เป็นต้น ซึ่งมาประจำอยู่ที่บ้านตาดก่อนแล้วต่างทยอยเข้ามาคารวะโดยลำดับ

คำสอนของหลวงตาทั้งเป็นส่วนคำพูดว่ สังขาร ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตน ทั้งส่วนที่มองเห็นด้วยตาเนื้อคือเรือนร่างขององค์ท่านเป็นประจักษ์พยานเป็นอย่างดี แต่ทั้งสองสิ่งนี้เป็นเรื่องภายนอก

แต่ธรรมชาติในหทัยของท่านไม่มีคำว่าเที่ยงหรือไม่เที่ยง ทุกข์หรือสุข เกิดหรือตาย เพราะธรรมชาตินั้นเหนือเกิดเหนือตาย ไม่มีการเวียนว่ายกันอีกต่อไป ท่านสอนว่ “สัตว์ตายกับคนตายไม่มีอะไรผิดแปลกกัน ปัญญาจะหยั่งทราบว่เป็นภัยเหมือนกันหมด ย้อนมาหาตัวของเราเอง เราตายก็เป็นภัย ก่อนที่จะตายได้รับความทุกข์มิใช่น้อย ถึงขนาดที่ทนไม่ไหวถึงต้องตาย คนเราสัตว์ทั้งหลายก็ดี เหล่านี้เป็นสังขาร พิจารณาคลี่ยให้เห็น อย่าคิดว่าใครวิเศษวิโสในโลกนี้ ไม่มีใครเหนือมรณมพิ ทุกข์ นี้ ไปได้ ก่อนที่จะตาย ทุกข์ ทุกข์ ฟังสิ บีบบังคับจนกระทั่ง

ทนไม่ไหว ตายไปด้วยกัน”

นั่งดูองค์ท่านที่นอนเตียงในห้องปลอดเชื้อแล้ว คำสอนของท่านก็หลั่งไหลในหัวงลิกไปด้วย พระเณรทุกองค์ก็คงคิดเหมือนกัน ก็ได้แต่คิดว่าสังขารทั้งหลายไม่เที่ยงเป็นทุกข์จริง ๆ ที่เป็นทุกข์ก็เราเป็นผู้ทุกข์ไม่ใช่องค์ท่าน ทุกข์เพราะรักเคารพในท่าน ไม่อยากให้ท่านเจ็บตาย แต่สังขารมีความเกิดและความดับเป็นธรรมดา ท่านสงบรับแล้วโดยสิ้นเชิง ท่านงามทั้งเบื้องต้น ท่ามกลางและที่สุด แม้สังขารท่านจะเป็นแบบนี้ แต่ท่านสงบแล้ว ท่านถึงบรมสุขแล้ว

ฉะนั้น สังขารไม่เที่ยง แต่จิตท่านเที่ยง สังขารเป็นทุกข์ แต่จิตท่านถึงบรมสุข สังขารเป็นอนัตตา แต่จิตท่านเหนืออัตตาและอนัตตา องค์ท่านก็คือผู้ครองธรรมอันเที่ยงแท้ไม่แปรผัน จิตใจของท่านเที่ยงแล้ว ท่านไม่มีอะไรที่จะต้องมายึดมั่นถือมั่นอีกแล้ว

มองดูสรีระร่างของท่านยามอาพาธใกล้ตายแต่กลับตรงกันข้ามน่าอัศจรรย์นัก เพราะองค์ท่านงามยิ่งสุดที่จะพรรณาน้ำตาไหลซึมทุกที ซึมออกมาจากจิตข้างใน ทุกครั้งนั่งมองท่านแล้วนั่งมองดูเรา เรานี้ตัวกิเลส ตัวตัณหา ตัวภพ ตัวชาติ แต่ท่านไม่มีอะไรที่จะเป็นกังวลห่วงใยอีกแล้ว ถึงที่สุดแห่งทุกข์ ไม่มีอะไรที่จะต้องมากังวลมุง

หวังอะไรกับพวกเราอีกแล้ว ท่านเรียนจบหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว หมดสิ้นกิเลสหมดสิ้นราคะ ตัณหา หมดสิ้นโลภ สิ้นโกรธ สิ้นหลงแล้ว เรือนร่างของท่านแม้จะถูกเครื่องช่วยหายใจช่วยอยู่ แต่จิตใจของท่านไม่ต้องให้ใครมาช่วย ไม่ต้องมาเป็นกังวลหวังเกี่ยวข้องกับสิ่งพวกนี้อีกแล้ว ท่านลอยตัวหลุดพ้นเข้าสู่แดนเหนือโลก เหนือโกรธ เหนือหลง เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นบัวที่เหนือโคลนตมเรียบร้อยแล้ว

แม้พวกเราจะนั่งเฝ้าท่านอยู่ด้วยความเศร้าโศกสลดเสียใจ แต่ท่านไม่มีเสียใจ ดีใจอะไรกับพวกเราอีกแล้ว สังขารของท่านกับสังขารของเราต่างกันราวฟ้ากับดิน พวกเราไม่เที่ยงทั้งอยู่ไม่เที่ยงทั้งตาย แต่ท่านถึงจะอยู่หรือตายท่านก็เที่ยงแล้ว ในชีวิตจิตใจของท่านเที่ยงหมดแล้ว รูปเรือนร่างที่นอนอยู่บนเตียงนั้น ก็ถือว่าเป็นสิ่งที่เราเห็นเป็นรูปธรรมนามธรรม ส่วนดวงจิตของท่านถูกแยกทางเข้าสู่แดนแห่งบรมสุขอันถาวรมั่นคง เป็นธรรมชาติ ธรรมฐิติ เป็นอนันตกาล

ต่อมาเวลาราว ๐๒.๔๕ น.เป็นต้นไป อาการขององค์ท่านไม่ดี สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จที่ห้องปลอดเชื้อ ประทับนั่งนิ่งดูอย่างใกล้ชิด หลวงตามิพุทธมีอาการทรุดลง อยู่ในภาวะวิกฤต ระดับความดันโลหิตเริ่มต่ำลง ตรวจพบสมองหยุดทำงาน เวลา ๐๓.๒๕ น. ตรวจพบม่านตาขยาย ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองที่ฝ่ามือและฝ่าเท้า เวลา ๐๓.๔๐ น. ชีพจร ๕๔ ครั้งต่อนาที ความดันโลหิต ๓๘/๔๕ มิลลิเมตรปรอท ออกซิเจนในเลือดมีค่าเท่ากับศูนย์เวลา ๐๓.๕๐ น. ชีพจร ๔๕ ครั้งต่อนาที ความดันโลหิต ๓๘/๑๖ มิลลิเมตรปรอท ออกซิเจนในเลือดมีค่าเท่ากับศูนย์

หลวงตานิพนธ์

ศาสตราจารย์นายแพทย์นิพนธ์ พวงวรินทร์ จัปชีพจรหลวงตา ฟ้าหญิงฯ ดุณาฬิกา นาฬิกาแห่งโลกสลายใกล้เข้ามาแล้ว ลมหายใจและความดันมีค่าเป็นศูนย์ หลวงตาถอดจิตออกจากร่าง จากนั้นเสียงหมอพูดขึ้นว่า “หลวงตาละสังขารแล้ว” เวลาตีสามห้าสิบสามนาฬิกา ฟ้าหญิงฯ น้ำตาหยดจากพระเนตร เสียงพระเถระบอกต่อไป โดยรอบว่า “หลวงตานิพนธ์แล้ว” เสียงดังจากเมืองมนุษย์ไปถึงภพทั้งสาม จบชีวิต พระอรหันต์ที่โลกไม่อาจลืม หลายคนที่นั่งอยู่ที่นั่นน้ำตาไหล พระเถระบางรูปสุดท้ายจะอดกลั้นน้ำตาไว้ได้ ก้มหน้าลงสงบนิ่งแล้วน้ำตาหยดลงจีวรผืนบาง แม่ชีแม่ขาวมีน้ำตาเปื้อนหน้า พระเถระ ผู้มีอายุพรรษาน้ำตาตกใน เหตุการณ์เจียบสัจด์ เจียบสนิท และทุกคนตั้งสติกันอยู่พักหนึ่ง พระเถระผู้ใหญ่ทั้งหมดก็อยู่ที่นั่นรวมอยู่ที่นั่น วินาทีที่ท่านดับประหนึ่งโลกดับ โลกาวินาศ

จากจากม่านที่เปิดไว้ที่ให้ใครต่อใครได้เห็นสรีระร่างของท่านในยามสุดท้าย บัดนี้ถูกปิดแล้ว เพื่อถวายเป็นการดูแลสรีระร่างของท่านใหม่ เปลี่ยนผ้าใหม่ให้ท่าน เช็ดองค์ท่านด้วยน้ำอุ่นให้สะอาด รูปร่างท่านยังอ่อน ๆ อยู่ เสร็จแล้วก็ตกแต่งองค์ท่านในชุด

ครองสง่างามเหมือนพญาราชสีห์นอนหลับ

ทุกคนที่นั่งอยู่รอบนอก เงียบนิ่งสงบประหนึ่งว่าโลกนี้ไม่มีอะไรไหวติงทีเดียว ไม่มีใครพูดคุยกันดัง สายตาจ้องไปที่ห้องกระจกที่หลวงตานีพพาน เสียงซุบซิบเรื่องเวลาทำนินพพานบ้างก็ว่าดีสามห้าสิบสาม บ้างก็ว่าดีสามห้าสิบห้า (สรุป นาฬิกาคนละเรือน)

แม้คนจะมากมายรายรอบกุฏิองค์หลวงตา ก็ไม่มีใครพูดกันสักคำ ทุกคนมีแต่นั่งนึกถึงองค์ท่าน ไม่นึกถึงสิ่งใดเลย ทุกคนพนมมือ ในจิตใจนึกถึงหลวงตาน้ำตาไหลทุก ๆ คน อยู่ในอาการตกหวังค์หรือว่าอาการที่เรียกว่าตกใจ ทุกคนก็ทำใจแต่ก็ตกใจอยู่ดี ประชาชนมากันมากมายเต็มไปหมดทั่วบริเวณ พระ เณร ตำรวจ ทหาร อีกทั้งเทวบุตรเทวดาเต็มพื้นที่ เพื่ออารักขาขัตติยราชในทางธรรมเข้าสู่แดนนิพพาน

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี พระองค์ประทับข้างเตียงหลวงตานีพพาน พระองค์เป็นลูกหลวงตาและเป็นยิ่งกว่าลูกกว่าหลาน คอยดูแลตลอดเวลา คอยทำทุกสิ่งทุกอย่าง คอยแนะนำ คอยพูด คอยเป็นกำลังใจให้กับลูกศิษย์ พระองค์ทำเพื่อหลวงตาจริง ๆ

พระองค์ก็เป็นลูก พวกเราก็เป็นลูกเหมือนกัน

คราที่นั่นเป็นบรรยากาศที่เงียบสงบนิ่ง ทุกอย่างไม่ไหวติง แม้แต่ต้นไม้ ใบไม้ ลม ก็ไม่ไหวติง ปานประหนึ่งว่าพวกเราไม่มีลมหายใจ พวกเราอยู่กับอะไร อยู่แบบ ไม่มีลมหายใจแล้วหรือนี่

พ่อแม่ครูบาอาจารย์ท่านล่วงไปแล้ว พวกเราก็ตายแล้วเหมือนกันหรือนี่ พวกเราเหมือนคนตายไปแล้ว เหมือนคนไม่มีชีวิตหรือนี่ พวกเราทำอะไร ทำไปเองโดยอัตโนมัติ ไม่ว่าจะเข็ดตัว ไม่ว่าจะเปลี่ยนผ้า ทุกคนที่อยู่ข้างนอก แม้จะมองไม่เห็นแต่ก็มองที่แสงไฟ ที่ม่าน ที่ประตู่ พยายามที่จะมองแม้จะมองไม่เห็นก็ตาม ไม่เคยละสายตาแม้แต่วินาทีเดียว ก็ยังมองจ้องอยู่ที่นั่น ประหนึ่งว่าอยากจะมองทะเลลูกระจก อยากจะมองทะเลลูมานให้ได้ สายตาอยากมองหรืออยากจะฟังเข้าไปดูว่าข้างในเป็นอย่างไรบ้าง องค์หลวงตาเป็นยังงัยบ้าง อยากจะฟัง อยากจะแหวก อยากจะทะเลลูกระจก อยากจะทะเลลูมานเข้าไปทุกๆ คน ทุกๆ องค์ ที่เดียว ลมเงียบอากาศเย็นเฉียบ ในใจก็เย็นเย็นชา ความคิดไหวหวั่นตลอด ถึงอาการตะลึงงัน ความคิดได้หลังไหลไปดังสายน้ำ... เออ เราจะอยู่ยังงัย เราจะฟังอะไร เราจะอยู่แบบไหนต่อไป องค์ธรรมของเราได้ล่วงไปแล้ว และชีวิตที่เหลืออยู่เราจะฟังใคร และใครจะอบรมสั่งสอนเรา ใครจะตักเตือนเรา และเราจะมาราบใครต่อไปนี้ และเราจะเห็นท่านได้ยังงัยต่อไปนี้ รอยยิ้มที่ท่านมี กิริยาที่ท่านงาม ธรรมเทศนาที่จับใจ จะหาฟังสดร้อน ๆ ได้จากใคร คิดวกไปวนมาอยู่แค่นี้ มันคิดไม่ออกบอกไม่ถูก ทำอะไรไม่ได้ ไม่รู้ว่าจะทำยังงัย มันสุดวิสัย สุดชีวิตสุดจิตสุดใจจริง ๆ แล้ว

อีกไม่นาน..มานถูกเปิดออกอีกครั้งหนึ่ง การเปิดคราวนี้เป็นการเปิดที่ไม่มีวันที่จะปิดได้อีกแล้ว เปิดโลกธาตุเข้าสู่แดนอวกาศของจิตของธรรม คำสอนของหลวงตาได้หลังเข้ามาสู่ในห้วงนี้ **“ในโลกนี้ไม่มีอะไรเกิด ไม่มีอะไรตาย เป็นเพียงธรรมชาติ แห่งธาตุอันหนึ่งเท่านั้น จงทำใจเป็นกลางปล่อยวางสิ่งทั้งปวง เป็นเรื่องธรรมดา ธรรมชาติ”**

มานเปิด นัยน์ตาทุกคนเปิดกว้าง มานดวงใจทุกคนเปิดเมื่อได้เห็นท่านอีกครั้ง ครูบาอาจารย์ผู้ใหญ่ก็ให้สัญญาณว่าขอขมาองค์ท่านก่อนจะเคลื่อนเข้าห้องที่เคยจำวัด พระอาจารย์อินทร์ถวาย ได้กล่าวนำขอขมาองค์พ่อแม่ครูบาอาจารย์ ด้วยกายวาจาใจของเรา ด้วยสิ่งที่เราเคยพลั้งพลาดต่อองค์ท่านก็กราบขอขมา

มหาเถรสมาคม, ทวารุตตเยน กตฺ, สพุพฺ อปรารํ ขมตุ โน ภนฺเต

ทุกท่านทุกคนขอขมาทั้งน้ำตาจากข้างใน ขอขมาทั้งความโศกความเศร้า เราทุกคน
แม้เป็นพระ บางองค์นั่งอยู่ด้านข้างผู้เขียนก็ร้องไห้สะอื้นเบา ๆ ท่านทั้งหลายก็ลองคิด
ดูว่าน้ำตาของพระ น้ำตาของเจ้าฟ้าฯ น้ำตาของศิษยานุศิษย์ น้ำตาของคนทั้งประเทศที่
ข่าวกระจายออกไป ทุกคนตกใจและก็น้ำตาไหล น้ำตาข้างในของเราคือจิตใจที่ซึมซับ
น้ำตาข้างนอกก็ออก น้ำตาข้างในก็ไหล น้ำตาตกใน สะเทือนอยู่ในหัวอกหัวใจทุกรูป
ทุกนาม เป็นน้ำตาแห่งความลึกซึ้ง เป็นน้ำตาที่มีคุณค่า

ขอขมาท่านเสร็จแล้ว ก็เคลื่อนสรีระท่านไปยังห้องข้าง ๆ ซึ่งเป็นห้องจำวัด
ประจำของท่าน พระอาจารย์ผู้ใกล้ชิดท่านรูปหนึ่งก็บอกว่าให้พระเถรที่ไม่เกี่ยวข้อง
ออกไป ให้ท่านอยู่ในห้องของท่านที่เคยอยู่ และนอนอยู่เหมือนท่าที่ท่านเคยจำวัด
เหมือนท่าที่ท่านเคยอยู่ในห้องนอนของท่าน หมอนของท่านเคยอยู่ตรงไหนก็วางตรงนั้น
พระรูปใดเป็นอุปัฏฐาก ก็อยู่ในห้องนั้น อยู่ในห้องนอนเล็ก ๆ ของท่าน ในห้องนั้นที่
เคลื่อนสรีระของท่านเข้าไปแล้วมีพระอาจารย์สุสาน พระอาจารย์นพดล พระอาจารย์โสภา

พระอาจารย์นิคม ผู้เขียนและก็มีพระที่อุปัฏฐากประจำ ๒ รูป จำชื่อไม่ได้ก็อยู่ในห้องนั้น ส่วนโยมมีคุณชายป๋ม คุณเหลียง โยมชู เท่าที่จำชื่อได้

ลักพักฟ้าหญิงก็เสด็จเข้ามาทางด้านเท้าของท่าน พระองค์เข้ามาดูหลวงตาใกล้ ๆ แล้วก็ตรัสกับพระว่า “พระคุณเจ้ามีอะไรก็บอก ทางคณะสงฆ์มีประการใด ก็ให้บอกมาทุกสิ่งทุกอย่าง ให้ทำตามองค์หลวงตาทั้งหมด” แล้วทางพระ ถวายพระพรว่า “ทูลกระหม่อมมีอะไรจะรับสั่งก็รับสั่งได้เลย” “ก็แล้วแต่ทางคณะสงฆ์” “ขอถวายพระพรขอให้ทางทหารมาดูแลรอบ ๆ ภูมิหลวงตา ดูแลไม่ให้เกิดความโกลาหล” ฟ้าหญิงก็รับสั่งตามนั้นแล้วจึงเสด็จกลับกุฏิที่ประทับ ท่านเป็นเสมือนพี่สาวของพระที่อายุน้อยกว่าและเป็นเหมือนน้องสาวของพระที่อายุมากกว่า เป็นญาติธรรม ในวงศ์ของหลวงตาอย่างแท้จริง

เมื่อเสร็จระสังขารขององค์หลวงตาอยู่ในห้องท่านเรียบร้อยแล้ว จากนั้นพวกเรา ก็กราบขมาหลวงตาอีกครั้ง และพระอาจารย์ผู้เป็นศิษย์ใกล้ชิดของท่านก็บอกว่า “เออหมี! ดูพ่อแม่ครูจารย์ให้ดี ๆ พวกเราเป็นลูกเป็นหลานของท่าน ทำเหมือนพ่อแม่ครูจารย์เคยอยู่ ท่านเคยนอนตรงนี้ ท่านเคยวางหมอนตรงนั้น เราทำเหมือนท่านอยู่ ทำประหนึ่งว่าท่านยังอยู่และให้ความเคารพท่านอุปถัมภ์อุปัฏฐากท่านเหมือนเดิม

● ท่านพระอาจารย์แบน ธนกาโร กราบขอขมาสรีระสังขารหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ●

ตัวพ่อแม่ครูจารย์ยังอุ่น ๆ จากนั้นท่านก็ดึงสำลีที่อุดจมูกหลวงตาออกบ้าง เหลือไว้เพียงนิดหน่อยและพูดต่อไปว่า ผมยังไม่คิดว่าท่านตาย เกิดท่านถอดจิตกลับมาสำลีจะได้กระเด็นออกได้ หายใจได้ ผมยังไม่คิดว่าท่านตาย ท่านจะได้ฟื้นคืนมาได้ พ่อแม่ครูจารย์ไม่เหมือนคนธรรมดาอย่างพวกเรา อย่าไปแตะเนื้อต้องตัวท่านนะ ท่านเคยสั่งไว้ ถ้าท่านเป็นอะไรไป ต้องค่อย ๆ จับ ค่อย ๆ ทำ บางทีถ้าพอกลับมาได้ ท่านอาจจะกลับมา ถ้าธาตุขันธ์ท่านยังพอเป็นไปได้ พวกเราอย่าประมาท” คำพูดของท่านเพียงแค่นี้ทำเอาผู้เขียนน้ำตาซึม เป็นคำพูดแสดงถึงความรักความผูกพัน และความศรัทธาอย่างสูงสุด...หาที่สุดมิได้ (ขอแทรกในเรื่องความเคารพอีกนิดหนึ่ง... แม้ตอนหลังจากที่นิมนต์องค์หลวงตาเข้าโลงเย็นแล้ว ท่านยังพูดอีกว่า ผมยังไม่คิดว่าท่านตาย ผมยังคิดว่าท่านจะกลับมาได้ ท่านเข้าฌานตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ เกิดเปิดโลงท่านลุกมาจะว่าอย่างไร ผมเชื่อพ่อครูจารย์มาก... แม้เอาหลวงตาเข้าโลงแล้ว ท่านยังจะหาบุญแจ่มลือค กลัวคนและพระเถรไปแอบเปิด เป็นการไม่เคารพท่าน ท่านจึงหาพระมานั่งเฝ้านอนเฝ้า ...แม้ทำเมรุท่านก็อาสาทำเอง เพื่อไม่ให้เกิดความต่างพร้อยใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะหลวงตาสั่งไว้ว่า ให้เอาคนที่เป็ญลูกศิษย์เก่าเคยกััดกัอนเกลือกินร่ว่มกับท่านสมัยก่อนมาทำ”

จากนั้นท่านก็ให้พระเถรที่ไม่เกี่ยวข้องก็ให้ออกไปให้หมด ญาติโยมก็ให้อยู่ข้างนอกไม่ให้มายุ่งเกี่ยวแล้วลือคห้องปิดประตู ดูแลสรีระสังขารหลวงตาอย่างเคารพ

มหาวิปโยค

พระอรหันต์แก้วนิพพานแล้ว บรรดาลูกศิษย์ขององค์พ่อแม่ครูจารย์หลวงตาต่างเสียใจอย่างสุดซึ้ง ประชาชนพระเถรเรือนแสนแห่สักการะศพแน่นวัด เจ้าภาพโรงงานผูกขึ้นเป็นดอกเห็ดเลี้ยงคนไม่อดไม่อั้น แสดงถึงบารมีทานขององค์ท่าน น่าภูมิใจเหลือเกินที่ชาวเราที่ได้เกิดมาเป็นลูกเป็นหลานเป็นลูกศิษย์ของหลวงตาได้เกิดมาทันในยุคสมัยขององค์ท่านซึ่งเป็นยุคสมัยที่เพียบพร้อมทั้งทางด้านวัตถุ ทั้งด้านการปฏิบัติธรรม ท่านมีจิตใจที่เหนือวัตถุ ทุกสิ่งทุกอย่างที่วัดป่าบ้านตาดท่านทำให้เห็นแล้ว ทองคำมากมายขนาดไหน บุญกุศลที่คนทำกับท่านมากองเท่าภูเขาเลากาท่านก็ไม่ยึดไม่ติดในสิ่งเหล่านั้นแม้แต่แต่น้อย

นี่คือพระอรหันต์ที่เราเห็นในระดับสายตาที่มองเห็นได้ โดยไม่ต้องหลับตา วาดฝันว่า พระอรหันต์เป็นองค์อย่างไร หลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าที่พระองค์ทรงแสดงมีใครที่ประพฤติดิปฏิบัติตามได้บรรลุผลบ้าง คำตอบก็มีในหนังสือเล่มนี้แล้ว

การบริจาคทองคำ หรือเงินเพื่อซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงตามเจตนารมณ์ขององค์ท่านล้นหลาม ตู้อบริจาคใช้เวลาเพียงนิดเดียวก็เต็ม ชาวทีวี วิทยุ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต SMS กระจายไปทั่วประเทศ ทั่วโลก หลวงปู่ลี กุศลธโร ทายาทธรรม และปัจฉาสมณะที่ติดตามองค์ท่านไปทุกหนแห่ง เป็นผู้รับบริจาคทองคำเงินสกุลต่าง ๆ สานต่อโครงการของท่านโดยไม่มีข้อต้องติ

ศาลาในของวัดป่าบ้านตาดถูกจัดเตรียมเพื่อถวายน้ำสรงสรีระสังขารขององค์ท่าน หลวงปู่ลี กุศลธโร เป็นผู้มาสั่งงานดูแลความเรียบร้อย ศาลาหลังนี้สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๔ กว่า ๕๐ ปี ที่ท่านใช้แสดงธรรมโปรดญาติโยม การจัดเตรียมทุกอย่างไม่หวั่นหวาดเพื่อยจัดแบบเรียบง่ายสมถะตามนิสัยขององค์ท่าน เจ้าหน้าที่สำนักพระราชวังช่วยเหลือเต็มที่ ซึ่งการจัดงานประเภทแบบนี้พระป่าของเราก็ไม่คุ้นนัก เพราะเป็นงานใหญ่เกี่ยวของกับทุกส่วนราชการ และพระราชวัง ถึงตอนนั้นขอเล่าแทรกเรื่องพระป่าซึ่งอยู่แต่ป่าไม่ค่อยคุ้นเคยเรื่องบ้านเมือง ท่านจึงเป็นพระแบบใส ๆ ซื่อ ๆ เรื่องมีอยู่ว่าขณะที่กำลังโกลาหลจัดเตรียมงานอยู่นั้น เจ้าหน้าที่ของวังบอกว่าต้องการโต๊ะวางเครื่องทองน้อย พระรูปหนึ่งได้ยินประกอบกับอารมณ์ที่กำลังโศกเศร้าปะปน ก็โผผางพูดสวนขึ้นทันทีว่า “หลวงตาช่วยชาติมามากขนาดนี้ คิดเป็นรีเปลา จะมาจัดเครื่องทองน้อยถวายนันสมเกียรติของท่านละหรือ ท่านช่วยชาติจนถึงเป็นถึงตายไม่มีใครในโลกเขาทำกันได้เลยตายยังไม่มีปัญญาทำ แล้วจะมาจัดเครื่องทองน้อย เอ๊ะเจ้า...กะจิตริดถวายท่านมันเข้ากันกับท่านไม่ได้ ไม่เห็นด้วย” พูดแล้วก็โบกมือโบกมือไม่ให้เขาจัด “ของหลวงตาต้องจัดเครื่องทองใหญ่ ทองมโหฬารเป็นสิบสิบตันจึงจะสมเกียรติ” เจ้าหน้าที่ของวังก็ทำสีหน้างง ๆ มองหน้ากัน ผู้เขียนนั่งฟังอยู่ต้องช่วยอธิบายนานสองนานก็ยังไม่เข้าใจ ดูแล้ววางเฉยดีกว่า คงต้องอธิบายกันเป็นชาติ คิด ๆ ดูก็น่ารักเหมือนกันสมกับท่านเป็นผู้ไม่ยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอก เครื่องทองน้อยนี้ก็ไม่มีอะไรมาก เป็นเพียงเครื่องใช้ในพระราชพิธีเท่านั้น เข้าใจคนละเรื่อง แต่ก็ทำให้บรรยากาศวันนั้นเปลี่ยนไปบ้างเล็กน้อย

เช้าวันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เวลา ๐๗.๒๐ น. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ทรงบาตรพระ ๑๙ รูป ที่หน้าวัดป่าบ้านตาด เวลา ๑๐.๐๕ น. เสด็จเป็นประธานฝ่ายฆราวาส พระอุดมญาณโมลี

เป็นประธานฝ่ายสงฆ์ นิมนต์เคลื่อนสรีระองค์หลวงตาจากกุฏิมายังศาลาการเปรียญ โดยมีพระสงฆ์สายกรรมฐานอัญเชิญสรีระสังขารเคลื่อนมาไว้บนศาลา ตลอดเส้นทาง มีพุทธศาสนิกชนเปล่งเสียงสาธุการดังสนั่น จากนั้นนำสรีระหลวงตาวางบนเตียงไม้ ทำพิธีขอขมา อ่านพินัยกรรม และสรงน้ำสรีระสังขาร

เวลา ๑๘.๐๐ น. **พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ** ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จแทนพระองค์มายังวัดป่าบ้านตาด ทรงเป็นประธานในพิธีถวายน้ำหลวงสรงสรีระสังขารหลวงตา และทรงวางพวงมาลาหลวง พวงมาลาของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และพวงมาลาส่นพระองค์ ในการนี้ทรงพระราชทานโกศโก และทรงรับพระพิธีธรรมในพระบรมราชานุเคราะห์ ๗ วัน นอกนั้นยังได้ปฏิบัติตามเจตนารมณ์ขององค์หลวงตา คือ ไม่มีการสวดอภิธรรม มีบังสุกุล และแสดงพระธรรมเทศนาตามสมควร

ท่านพระอาจารย์แบน ธนกาโร ได้มากราบคารวะสรีระสังขารกล่าวว่า “นี่เป็นการสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ เป็นการสูญเสียของโลกและวงศ์กรรมฐานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด วงศ์ของพวกเราสูญเสียองค์ท่านต้องสั่นสะเทือน ขอให้พวกเราทุกคนยึดหลักของท่านเอาไว้ สมัคระสมานสามัคคี เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

แรงศรัทธาของมหาชนที่มีต่อองค์ท่านมหาศาลสุดที่จะคณานับ เพราะทุกคน

เคารพรักท่านเหลือเกิน ท่านได้ประกาศธรรมที่ท่านรู้อย่างแท้จริงและมนุษย์ทั้งหลายแล้ว ท่านไม่มีเกิดมีตายอีกแล้ว ท่านไม่มาเป็นบ่อน้ำตาให้ใครอีกแล้ว จบแล้วหนอชีวิตพระกษัตริย์บ้านเมือง กอบกู้วงศ์กรรมฐาน ผู้เป็นตำนานมหาบุรุษรักแผ่นดิน สุดสรรจะหาคำใดมาเอ่ย **วสุดี พุทธมจรรย์** ท่านจบพรหมจรรย์แล้ว **ชีนาชาติ** ลิ่นภาพลื่นชาติแล้ว **กต กรรมีย์** จบเรื่องราว ไม่ต้องกลับมาเรียนรู้อะไรอีกแล้ว **ตณฺหุขโย** ลิ่นตันทา **อนาลโย** ไม่มีอาลัย **มทนิมมโน** สร้างจากความมิดมัวมาแล้ว **วิราโค** ปราศจากราคะ **นิโรธ** เป็นผู้ดับ **วิมุตติ** เป็นผู้หลุดพ้น **นิพพาน** เป็นผู้ถึงพระนิพพานไม่มีอะไรที่จะมาเกาะเกี่ยวท่านอีกแล้ว **อนงฺคโณ** กิเลสเพียงเนินในหัวจิตหัวใจของท่านไม่มีอีกแล้ว **อตฺตูปตฺติโต** ท่านเป็นผู้มีความสามารถให้ปรากฏโดยสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น **อาคมฺนโต** ท่านเป็นผู้ได้สร้างบุญญาบารมีสั่งสมมาแต่ชาติปางบรรพ์ **จิณฺณวลีโต** ท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องเป็นพิเศษ **คุณาธิเรโก** ท่านเป็นผู้มีความสามารถเหนือผู้อื่นเป็นพิเศษ มีบุญญฤทธิ์ รู้ใจผู้อื่นระลึกราชาติได้ เป็นผู้รู้เถรธรรมคือบวชมานาน เครื่องในศีล พุสุต ทรงจำไว้มาก จำวินัยคล่องแคล่ว รักความรู้ รักความจริง ยินดีในปัจจัยสี่เท่าที่มี มีกิริยามารยาทน่าเลื่อมใส เป็นผู้บรรลุปัญญาวิมุตติด้วยวิธีปฏิบัติแบบปัญญาอบรมสมาธิ กว่าที่จะถึงวันนี้ท่านต้องได้บำเพ็ญสะสมบารมียาวนานถึง ๑๐๐,๐๐๐ กัป จนถึงปัจจุบันชาติ

บัดนี้ท่านเปิดประตูอนุภาติเสสนิพพานแล้ว...**พระบรมศาสดาตรัสว่า ผู้บรรลุนิพพาน...จะมีชีวิตอยู่ก็ไม่เดือดร้อน ถึงจะตายก็ไม่เศร้าโศก...เพราะมองเห็นที่หมายข้างหน้าแล้ว**

...ความตายท่านก็ได้ขึ้นชอบหรือชิงช้า เรื่องชีวิตท่านก็ได้ตั้งใจ ท่านทอดทิ้งร่างกายนี้ อย่างมีสติสัมปชัญญะ มีสติมั่น...ท่านรอท่าเวลาตายเหมือนคนรับจ้างทำงานแล้วเสร็จรอรับค่าจ้าง...เสร็จกิจพรหมจรรย์...รอไปอนุภาติเสสนิพพานเท่านั้น

ถ้าเป็นสมัยพุทธกาลองค์ท่านต้องได้รับยกย่องจากพระบรมศาสดาว่าเป็น “เอตทัคคะ” เป็นพระอรหันต์ผู้เลิศด้านใดด้านหนึ่งอย่างแน่นอน

พระอรหันต์ทุกองค์ ก็มีสภาวะเหมือนกับปุถุชน คือมีชีวิตอยู่ได้ชั่วระยะเวลาหนึ่งก็ต้องตาย ต่างแต่ว่า การตายของปุถุชนนั้นเป็นปัจจัยให้เกิดใหม่อีกต่อไป แต่

การตายของพระอรหันต์ไม่เป็นเช่นนั้น การตายของพระอรหันต์ คือการดับสนิทของนามรูป ไม่มีเชื้อให้เกิดใหม่ ซึ่งเรียกว่า **“พระนิพพาน”** ความจริงส่วนประกอบของร่างกายนั้น ไม่ใช่ของสวยงาม แต่ของพระอรหันต์กลับปรากฏเป็นธาตุสวยงาม ที่เป็นเช่นนั้นองค์ หลวงตาท่านให้ทัศนะว่าเกิดด้วยเหตุ ๒ ประการคือ

๑. จิตที่บริสุทธิ์มีพลังจะฟอกธาตุให้บริสุทธิ์ตามไปด้วย

๒. เกิดจากการอธิษฐานจิตของท่านก่อนดับขันธนิพพาน ขอให้ธาตุแตกหักเป็น ชิ้นเล็กชิ้นน้อยและสวยงามเพื่อประโยชน์ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา

หลวงตาท่านเป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริงในเรื่องนี้ ได้ให้ทัศนะและข้อควรคิดพิจารณาไว้ ว่า อัฐิกลายเป็นพระธาตุ มีช้ามีเร็วต่างกันด้วยองค์ประกอบดังนี้ คือ

๑. องค์ใดท่านปฏิบัติวัตรธรรมแบบขีปปาภิญญา (รู้, บรรลुธรรมจับพลัน) คือ รู้อย่างรวดเร็ว แล้วก็นิพพานไปเสีย อัฐิท่านจะกลายเป็นพระธาตุช้า การที่ท่าน นิพพานเร็วนี้เอง เป็นเหตุให้อัฐิกลายเป็นพระธาตุช้า เพราะสาเหตุว่า จิตที่บริสุทธิ์มี เวลาฟอกธาตุชั้นน้อย

● พระอรหันตธาตุในสมัยพุทธกาล ●

● อัฐิธาตุหลวงปู่เสาร์ กนตสีโล ●

● อัฐิธาตุหลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต ●

๒. องค์ใดบำเพ็ญตั้งแต่ คีล สมาธิ ปัญญา รู้ธรรมเป็นอย่างเชื่องช้า สม่่าเสมอ ถ้าใจบริสุทธิ์แล้วครองขันธ์อยู่นาน อันนี้พอท่านมรณภาพไป อัฐิของท่านจะกลายเป็น พระธาตุอย่างรวดเร็ว การครองขันธ์นานนี้เอง เป็นเหตุให้จิตที่บริสุทธิ์มีเวลาที่จะทำหน้าที่ในการชักฟอกธาตุขันธ์ยาวนาน

เพราะว่าจิตบริสุทธิ์นั้น เป็นฐานในการชักฟอกธาตุขันธ์ ที่อยู่ในความรับผิดชอบของจิตโดยหลักธรรมชาติ เพราะฉะนั้น อัฐิของท่านกับอัฐิของคนทั่วไปจึงต่างกัน ต่างกันที่จิตบริสุทธิ์ ชักฟอกธาตุขันธ์ให้เป็นธาตุขันธ์ที่บริสุทธิ์ไปตามส่วนของธาตุขันธ์ที่เป็นด้านวัตถุ

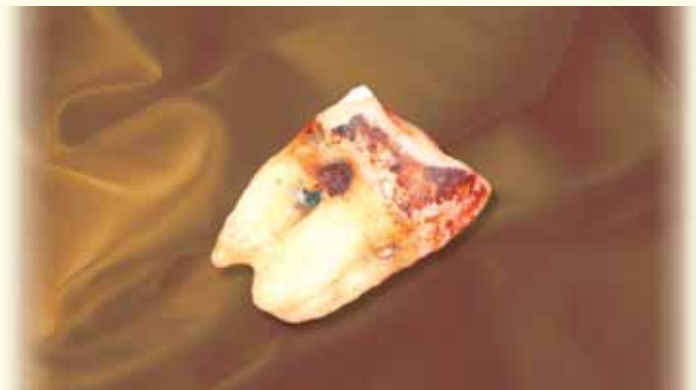
อัฐิที่กลายเป็นพระธาตุได้นั้น คืออัฐิของพระอรหันต์ เท่านั้น เวลาที่พระอรหันต์มีชีวิตอยู่จิตของท่านสว่างามจำรอบธาตุขันธ์ แล้วฟอกธาตุขันธ์ที่เป็นเรือนร่างของจิตที่บริสุทธิ์นั้น ฟอกมาโดยลำดับ กระแสของจิตที่บริสุทธิ์นี้กระจายออกทั่วสรรพางค์ร่างกาย เรียกว่าฟอกธาตุขันธ์ที่เป็นส่วนหยาบเหมือนคนทั่วๆไปนี้ ให้กลายเป็นส่วนละเอียดเข้าไป ๆ

จิตบริสุทธิ์แล้ว ย่อมฟอกธาตุขันธ์นี้เองโดยหลักธรรมชาติ ที่เด่นที่สุดก็คือ เวลาที่ท่านเข้าสมาบัติภาวนา ท่านมองดูธาตุขันธ์ของท่าน ถ้าพูดเทียบกับโลกนี้เรียกว่า **“เป็นทองคำทั้งแท่งอยู่ข้างใน”** เรื่องธรรมที่บริสุทธิ์ดูเรือนร่างของตัวเอง เป็นส่วนหยาบก็รู้ชัดๆ เป็นโดยลำดับ เวลาท่านมรณภาพไปแล้ว อัฐิจะไม่กลายเป็นพระธาตุได้อย่างไร ก็กระจำอยู่ภายในตั้งแต่ท่านยังไม่ตายอยู่แล้ว ธาตุขันธ์ถูกชักฟอกเป็นธาตุขันธ์ที่ละเอียดลออจนกลายเป็นธาตุขันธ์ที่บริสุทธิ์ของพระอรหันต์ แต่สายตาของโลกก็เป็น

ธาตุชั้นที่ธรรมดาเหมือนเราๆ ท่านๆ แต่สายตาของธรรมซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบคือจิตที่บริสุทธิ์ของท่านครองร่างอยู่ ท่านดูภาระของท่านอยู่ตลอดเวลา ท่านเห็นของท่านเอง เป็นเหมือนทองคำทั้งแท่ง (๑๑ เมษายน ๒๕๔๘) เพราะเหตุอย่างนี้เอง เมื่อท่านมรณภาพลง ภายหลังจากการฌาปนกิจแล้วก็บังเกิดสิ่งที่น่าอัศจรรย์ต่างๆ ขึ้นมากมาย เมื่ออัฐิที่โดนไฟเผาแล้วก็ดี หรือแม้แต่เกสา(ผม) โลมา(ขน) นขา(เล็บ) ทนต์(ฟัน) ตโจ(หนัง) โลหิต(เลือด) ฯลฯ หรือแม้กระทั่งขานหมากที่โดนเขฬะ ไม่ว่าจะเก็บไว้ที่ใด ๆ ก็ตาม จะค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นผลึกน้อยใหญ่ มีสีล้นต่าง ๆ คล้ายกรวด คล้ายแก้ว เพิ่มหรือลดจำนวนลงได้เอง ตามบุญวาสนาของผู้ที่บูชาสักการะ หรือจะเรียกให้ถูกต้องว่า อัฐิของพระอริยสงฆ์เหล่านั้นได้เปลี่ยนเป็น “พระธาตุ” แล้ว

คำว่า “**พระอรหันต์ย่อมรู้ภูมิจิตภูมิธรรมของพระอรหันต์ด้วยกัน**” การที่องค์ท่านสาธยายถึงเรื่องราวอัฐิกลายเป็นพระธาตุด้วยความชำนาญเพราะองค์ท่านก็เป็นผู้ชำนาญในการเข้าออกฌาณสมาบัติลูกศิษย์ขององค์ท่านหลายรูปที่ละสังขารไปแล้ว อัฐิกลายเป็นพระธาตุ เช่น **พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร หลวงปู่หล้า เขมปัตโต หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ แม่ชีแก้ว เสียงล้า** เป็นต้น อันนี้ก็เป็นข้อบ่งชี้หลายประการว่า องค์ท่านผู้เป็นปรมาจารย์กรรมฐานใหญ่ **สันติเสถตั้งแต่ พุทธศักราช ๒๔๙๓ เวลา ๖๑ ปีผ่านมาแล้ว ถือว่าครองธาตุชั้น ฟอกธาตุชั้นมานาน เมื่อถวายเพลิงไปแล้ว อัฐิต้องกลายเป็นพระธาตุในเวลาไม่นานแน่นอน**

นี่แหละ ท่านผู้เป็นพุทธบุตรทั้งหลาย! พระพุทธเจ้า และพระอรหันตสาวกเป็นที่อัศจรรย์อย่างหาที่สุดมิได้ ท่านเป็นผู้นำจิตวิญญาณและชีวิตจิตใจของเราผู้ศรัทธาทั้งหลาย เหมือนโคน้ำจืดง่าย ตัดกระแสน้ำคือกิเลสอันเชี่ยวกราด อันเป็นห้วงน้ำใหญ่มีอันตรายมาก ข้ามขึ้นถึงฝั่งอันราบเรียบเป็น ภูมิภาคน่ารื่นรมย์เกษมสำราญ ไม่มีเวรภัยถึงเมือง “**อุดมบุรี**” และ “**นิพพานนคร**” โดยปลอดภัยๆ

● **ทนต์ธาตุของหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน** ●

ประทับอยู่ในหัวใจไทยตลอดกาล

“เราจะเกิดแบบโลกเขาเกิดกัน แต่เราจะปฏิบัติธรรมและตายแบบธรรมครองใจ”
ลายมือขององค์ท่านที่ได้ลิขิตไว้ปกหลังหนังสือเล่มนี้ บอกเรื่องราวชีวิตขององค์ท่านได้ครบถ้วน

หลวงตามหาบัว มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ เข้าสู่แดนอนุปาทิเสสนิพพานแล้ว ท่านได้สร้างประโยชน์อันยิ่งใหญ่ให้แก่โลกและลูกหลานไทย จนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย แม้ลมหายใจสุดท้ายผ่านไปแล้ว ท่านก็ยังสร้างประโยชน์ต่อไปได้อีก

ท่านเป็นมหาบุรุษอาชาไนย ผู้มีอนุศาสน์ปาฏิหาริย์ มีจิตกล้าแกร่ง ตัดกิเลส ตัณหาเหมือนคนหักก้านบัวไม่เหลือใย พอกพูนทางแห่งสันติตามเบื้องบาทพระศาสดา ไม่ติดในลาภ ยศ นินทา สรรเสริญ สุขทุกข์ ไม่ติดในบ่วงอันเป็นทิพย์และเป็นของมนุษย์ เสมือนลมไม่ติดตาข่าย ใบและดอกปทุมชาติไม่ติดน้ำ กุมบังเหียนเป็นผู้นำ และให้ไม่รู้จบจนกระทั่งกายสลาย

ท่านได้เปิดดวงตาของมวลมนุษย์ผู้มีตบอด ให้มองเห็นลัทธิธรรม ดังคำที่ว่า

“หยายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง ส่องประทีปในที่มืด ให้ผู้มีนิมิตตามองเห็น”

ในทางธรรมท่านบริบูรณ์แล้ว ช่วงที่เหลือแห่งชีวิต ท่านจึงพยายามรื้อขนสัตว์โลกที่มีติดบอดออกจากห่วงโถมะสงสารเพื่อดำเนินตนให้พ้นถึงฝั่งแห่งบรมสุข

หลวงตาได้ปลดแอกอันตราย คือ กิเลสแล้ว ยังปลดแอกอันตราย คือ หนี้สินของชาติกองมเหมา อันมาจากความอยู่ดีธรรมในแผ่นดิน ที่คำครูดลือครอบำกายใจของชาวไทยให้ชอกช้ำระบมบ่มหนอง เสมือนแอกคู่บนคอโค ตัวที่เดินไปสู่ทุ่งนาอันกว้าง เป็นพันหนการอันใหญ่หลวง บัดนี้ท่านได้ช่วยชาวไทยปลดแอกแล้วจนลมหายใจสุดท้าย ปวงชนชาวไทยได้เป็นอยู่อย่างมั่นคง มีศักดิ์ศรีได้เสรีภาพทางกาย วาจาใจแจ่มใสเบิกบานอันหาขอบเขตมิได้

การสั่งสม พอกพูน ไพบูลย์ในบุญกุศลคุณงามความดีนี้ มีความหมายมากเท่าใด การเสียสละเป็นประโยชน์ใหญ่หลวงเพียงไหน ท่านสอนให้ใช้บุญกุศลคุณงามความดีเป็นประทีปส่องทาง ไม่ได้มีธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ใช่การเรียกรายเข้ามาแล้วจะช่วยประเทศชาติ แต่ท่านสอนให้ทุกคนรู้จักใช้มนานึกศีลธรรม อันมีความจงรักภักดีเป็นเครื่องดึงดูดถึงชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ มีเหตุผลเบื้องลึกคือจิตใจที่เหนือวัตถุ ไม่ตกเป็นทาสของกิเลสตัณหานานัปการ แล้วท่านจึงนำมหาชนข้ามพ้นทางกันดารสู่ประทีปแห่งธรรมสร้างทางสว่างร่วมกัน

ท่านใช้จิตพิจารณาตรวจตราด้วยญาณจักขุอันวิสุทธิ ก็ยิ่งให้เกิดความเมตตาสงสาร ยิ่งท่านพิจารณาลึกเข้าไปในก้นบึ้งของหัวใจคนและสัตว์ทั้งหลาย ก็ยิ่งทราบแน่ชัดว่า

“คนนี้เป็นอย่างนี้ สัตว์ตัวนั้นเป็นอย่างนั้น ชาติบ้านเมืองจะเป็นอย่างนั้น ๆ และคนนั้นจะทำให้ชาติบ้านเมืองพังพินาศเพราะเหตุนั้น ๆ จึงต้องแก้ไขด้วยเหตุนี้ ๆ”

เป็นต้น ก็ยิ่งก่อให้เกิดความสลดสังเวชจิต คิดเมตตาสงสารเป็นกำลัง หาทางช่วยเหลือสรรพสัตว์ที่กำลังจะวิ่งวุ่นเข้าสู่กองเพลิงด้วยความทะยานอยากอันไม่รู้จักพอ ท่านจึงใช้น้ำคือพระธรรมดับโดยจับพลัน

เพราะเหตุนี้เอง ท่านพระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนากรรมฐาน ท่านพระอาจารย์

มัน ภูริทัตโต จึงทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าว่า “ท่านจะทำประโยชน์ใหญ่ให้กับประเทศชาติและพระพุทธศาสนา”

หนังสือ “หลวงตานีพพาน” เล่มนี้ ถูกสร้างขึ้นเพื่อจารึกเกียรติคุณขององค์ท่าน โดยมีโน้มนำนึกของผู้เขียนเอง และอยากให้ผู้คนได้รับรู้ว่า องค์ท่านเป็นสังฆรัตนะที่บันดาลสุขให้แก่ประเทศชาติบ้านเมือง อยากให้ประวัติของท่านอยู่คู่บ้านเมือง เพราะครั้งผ่านห้วงเวลาอันมีค่านี้ไปแล้ว ทุกอย่างอาจลืมนั่นได้ ถึงท่านจะเป็นมนุษย์ผู้อัศจรรย์ก็ตาม

ถึงแม้เวลาจัดทำมีน้อย แต่ก็ด้วยคิดว่า บุญคุณท่านมหาศาล เหนือเคียรเหนือเกล้า เหนือสิ่งที่จะตอบแทนท่านได้ และไม่มีสิ่งใดที่จะตอบแทนท่านได้ จึงพยายามจัดทำถวายท่านด้วยหัวใจ แข่งกับเวลาที่รุกร่น คิดว่าสุดท้ายแล้ว อย่างไรก็ตามวาระเช่นนี้ต้องจัดทำถวายท่านให้ได้ เคยจัดทำหนังสือถวายท่านมาหลายเล่ม แล้วพอถึงงานสำคัญขององค์ท่านไม่ได้จัดทำถวายบูชาคุณคงนอนตายตาไม่หลับ เพราะชีวิตปฏิบัติ คำสอน และคติธรรมขององค์ท่าน เป็นสิ่งที่ประมาธค่ามิได้ และเป็นโอกาสประกาศเกียรติคุณของท่านที่เด่นอยู่แล้วให้ปรากฏเด่นยิ่งขึ้น

นอกจากนั้น ยังจะสามารถพลิกจิตของคนที่คิดให้ตรง หลงให้สำนึก นำตนไปในทางที่ถูกต้อง และเป็นการขอขมาองค์ท่านไปในตัว ดังที่องค์ท่านได้กล่าวไว้ว่า “เราไม่คิดเอาบาปเอากรรมกับใคร คำพูดสอนหนักเบาแค่ไหนก็เพื่อตักเตือนที่มีอยู่ในตัวบุคคลนั้น ๆ ไม่ได้เกลียดชังใครเป็นการส่วนตัว ถ้าผู้ได้รับได้ก็เป็นประโยชน์แก่ตัวเขาเอง ที่ดูดำว่ากล่าวอบรมตักเตือนสั่งสอนนั้น ก็ด้วยอำนาจแห่งความเมตตาสงสาร ไม่อยากให้เขาทำในสิ่งที่ไม่ดี”

หลวงตามหาบัว มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ กุมบังเหียนเป็นผู้นำวงศ์พระกรรมฐาน และเป็นผู้ช่วยเหลือชาติอย่างอาจหาญชาญชัย เสียสละเกินมนุษย์ที่แข็งแรงและมั่งคั่ง มโนปณิธานขององค์ท่านเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน ท่านปกครองธรรมเป็นตัวอย่างแก่ชาติบ้านเมือง ขอให้ชาวไทยทุกคนจงดำเนินตาม

นี่คือ “ชีวิตที่บริสุทธิ์บริบูรณ์” นี่คือ “ชีวิตพระอรหันต์” ที่ได้ฝากความทรงจำไว้สูงส่ง บำเพ็ญประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่นถึงพร้อม เป็นมหาบุรุษผู้ไม่ลืมนคุณ

แผ่นดิน แม่นอยู่ในผ้าเหลือง ไม่ลืมผู้ยากไร้ที่อยู่เบื้องหลัง แม้ทั้งสังขารแล้ว ก็ยังไม่ทิ้งพวกเราชาวไทย ให้นำจตุปัจจัยซื้อทองคำเข้าสู่ห้องพระคลังหลวง เพื่อเป็นทุนสำรองของลูกหลานเหลนสืบต่อไป

ท่านเป็นผู้ให้ ไม่ได้เป็นผู้รับ ท่านเป็นผู้สร้าง ไม่ได้เป็นผู้ใช้ บางครั้งท่านให้..ให้ไม่รู้จบ...ให้แม่ชีวิต..จนกระทั่งผู้รับลืมหืมตา..เป็นบ้าเป็นบอไปก็มี

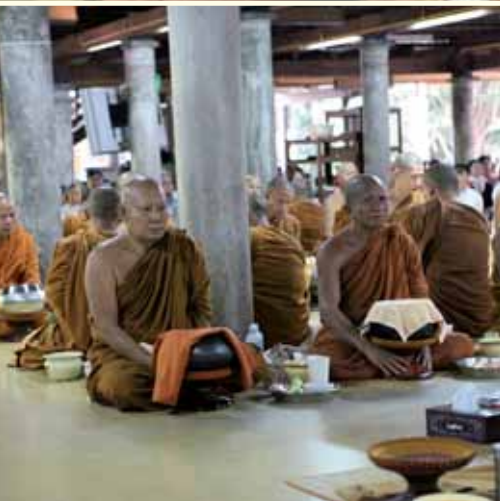
คุณงามความดีขององค์หลวงตาม้านี้เอง เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้เขียนและคณะสามารถสร้างผลงานขององค์ท่านแบบถวายหัวใจมอบให้ท่านมาโดยตลอด

ถึงครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายแล้วที่ได้ทำถวายท่าน แม้มีช่วงเวลาที่เล็กน้อยบีบบังคับอยู่ก็ตาม แต่ด้วยจิตสำนึกในพระคุณของท่านอย่างสูงสุด จึงสามารถทำงานให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

มหาบุรุษบุคคลแบบนี้ควรนั่งอยู่ในหัวใจประชาชน ควรเป็นบุคคลของแผ่นดิน ท่านประทับรอยมือเอาไว้ในหัวใจของพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย เป็นแบบอย่างแห่งทางปฏิบัติสืบทอดวงศ์กรรมฐานและพระพุทธานุสสาสืบต่อไป

ฌาณสมุปนฺนตเถรวตฺถุ นิฏฺฐิตํ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

พระมหาธีรราช อัครศิโร

หลวงตานิพนพาน. -- กรุงเทพฯ : พี.เพรส, ๒๕๕๔.

๒๐๐ หน้า

๑. นิพนพาน ๒. พระธรรมวิสุทธิมงคล (บัว ญาณสัมปันโน).

I. ชื่อเรื่อง

๒๕๔.๓๐๙๒๒

ISBN 978-974-496-627-8

กราบขอบพระคุณ

หลวงปู่ลี กุศลธโร

พระอาจารย์สุดีใจ ทนตมโน

พระอาจารย์สุลาณ ปภัสสรโร

คณะทำงาน

พระมหาธีรราช อัครศิโร

คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ คุณติสสกร กุณธร คุณศรีประภา (แจ่ม) คล่องคำนวณการ
คุณเบญจมาศ เพ็ชรพลาญ คุณพิพัฒน์-ถาวร ปัญจันท์

ภาพปก/ภาพวาด และอุปถัมภ์ในการจัดสร้างหนังสือ : คุณติสสกร กุณธร

ถ่ายภาพ : คุณนิพล ฟ้ากระจำง คุณจุฑารส พรประสิทธิ์

ผู้ร่วมอนุโมทนา

คุณวีระศักดิ์ เสี่ยงชอบ และครอบครัว คุณเปรมิดา พจนานิมล และครอบครัว
คุณเสกสรรค์-สุวดี จตุพรภักตร์ และครอบครัว คุณพินิจ-ปาณิกา วุฒิพันธุ์ ดร.เบญจพร-ด.ช.ณัฐพร วุฒิพันธุ์
คุณกิตติธัช-ณรงค์ภพ วุฒิพันธุ์ คุณชัยพร วุฒิพันธุ์ คุณวินัย-จริยา รอดแสง และครอบครัว
คุณสำรวย วุฒิพันธุ์ คุณสุรางค์ แซ่เฮ้ง คุณนพรัตน์ แก่นทอง ป้าแดง(วัดป่าบ้านตาด)
อ.อุดม-คุณเต็ม สิทธิภูประเสริฐ ดร.วิภาภรณ์ เกียรติอานวย คุณวรรณภา สุวรรณแก้ว คุณณิชา ชีมกลาง
คณะเพื่อนคุณติสสกร กุณธร คุณศรีประภา (แจ่ม) คล่องคำนวณการ

ผลงานที่จัดทำถวายหลวงตา

หนังสือปัจจัยปัจจุเวกชน์	ปี พ.ศ. ๒๕๒๗	VCD สารคดีหลวงตามหาบัว	
หนังสือหลักใจ	ปี พ.ศ. ๒๕๒๙	มัทศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่	ปี พ.ศ. ๒๕๔๖
หนังสือมหาลัยสงฆ์	ปี พ.ศ. ๒๕๓๓	บทเพลงประกอบสารคดีหลวงตามหาบัว	
หนังสือเหตุผลเหนือชีวิต	ปี พ.ศ. ๒๕๓๘	มัทศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่	ปี พ.ศ. ๒๕๔๖
หนังสือพ่อแม่ครูอาจารย์	ปี พ.ศ. ๒๕๔๐	วิถีศรัทธาในงานปิดโครงการช่วยชาติ	
หนังสือหลวงตามหาบัวมัทศจรรย์		โดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน	ปี พ.ศ. ๒๕๔๗
มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่	ปี พ.ศ. ๒๕๔๖	VCD สารคดี ดั่งดวงตะวัน	ปี พ.ศ. ๒๕๔๗
หนังสือพ่อแม่ครูอาจารย์ ชีวิตประวัติ		บทเพลงธรรมลีลา	ปี พ.ศ. ๒๕๔๗
คติธรรม และปฏิบัติ	ปี พ.ศ. ๒๕๕๑	ล่องลอยชีวิตประวัติ คติธรรม และปฏิบัติ	
หนังสือหลวงตานิพนพาน	ปี พ.ศ. ๒๕๕๔	หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน	ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ติดต่อโทร. ๐๘๑ ๘๗๖๔๕๕๘, ๐๘๑ ๖๒๓๔๘๔๗, ๐๘๐ ๗๓๖๕๕๗๘

E-mail: watpasong@yahoo.com ดูข้อมูลหนังสือได้ที่ www.pupasong.com

ចោរកើតឆ្មារណេលក្រោយកើតកង្វែង
ស្រែចោរៈឆ្មារណេលក្រោយកើតកង្វែង
ចរណេលក្រោយ

ឆ្មារ